

TREZIREA LEOAICEI

Trezește-te și schimbă lumea din jur

LISA
BEVERE

Dragă prietenă,

Dumnezeu le-a destinat pe fiecele Sale pentru a fi caracterizate de un scop înalt, de pasiune și de curaj. Multe dintre noi ne-am complăcut în umbră. Acum Dumnezeu ne cheamă să ne trezim, să ne ridicăm și să schimbăm lumea. Tu ai fost înzestrată pentru a influența în mod strategic și creativ lumea de lângă tine.

Trezirea leoaicei este un cuvânt pe care Dumnezeu îl însoțește cu harul Său pentru a-ți aminti că ai fost creată pentru El. Cuvintele pe care Dumnezeu mi le-a transmis prin acest mesaj m-au încurajat și pe mine, și m-au împuternicit în toate domeniile. Am primit mesaje de la nenumărate surori din lumea întreagă care au căpătat tărie și acum slujesc cu dăruire Domnului, pe măsură ce El le-a revelat aceste adevăruri în inima lor.

Cu inima plină de dragoste vă trimit această carte vouă și liderelor cu care colaborați. Vă rog să împărtășiți această carte și celelalte resurse disponibile online și altor persoane pe care le cunoașteți. Cred că „Trezirea leoaicei” vă va ajuta să vă poziționați în așa fel viața încât să risipiți întunericul, să îi salvați pe cei fără speranță și să îi ridicați pe cei din jurul vostru pentru a revela Împărăția lui Dumnezeu pe Pământ.

Draga mea, acest mesaj a schimbat pentru totdeauna modul în care iubesc, conduc, slujesc și dăruiesc. Mă rog ca și tu să fii transformată pe măsură ce vei căuta fața lui Dumnezeu prin citirea acestor pagini. Mi-ar plăcea să primesc vești despre modul în care acest mesaj a avut impact asupra ta și a celor pe care le slujești.

Cu toată sinceritatea,

teach reach rescue
**Messenger
International.**
MessengerInternational.org

TREZIREA LEOAICEI

Ridică-te și schimbă lumea

LISA BEVERE

Succeed Publishing
Medgidia, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BEVERE, LISA

Trezirea leoaicei : ridică-te și schimbă lumea / Lisa
Bevere ; trad.: Veronica Oniga ; ed.: Vasilică Croitor. -
Medgidia : Succeed Publishing, 2013
ISBN 978-606-8218-42-7
I. Oniga, Veronica (trad.)
III. Croitor, Vasilică (ed.)
284.57:3-055.2

Editor: **Vasilică Croitor**
Traducător: **Veronica Oniga**
Tehnoredactor: **Irina Solomon**

Lioness Arising,
Wake Up and Change Your World, (Romanian)
by Lisa Bevere

© 2013 Messenger International
www.MessengerInternational.org
Originally published in English

Resurse adiționale pot fi descărcate în limba română:
www.CloudLibrary.org
Pentru a contacta autoarea: LisaBevere@ymail.com

Tipărit în România
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice altă formă, exceptând cazul unor scurte recenzii sau citate, fără permisiunea în scris a Editurii Succeed Publishing. Toate citatele din Biblie, cu excepția locurilor precizate, sunt din traducerea Dumitru Cornilescu.

Editura Succeed Publishing
Medgidia, str. Independenței, nr. 5
Jud. Constanța, cod: 905600
Fax: 0341 815596 Mobil: 0744 623909
comenzi@succeed.ro www.succeed.ro

*Pentru toate surorile mele leoaice,
care simt înăuntrul lor un freamăt
nestăpănit, aprig și frumos.*

*Sunteți uimitoare.
V-ați născut tocmai pentru momentul acesta.
Nu vă fie frică de tăria, întrebările și
descoperirile voastre.
Treziti-vă, ridicați-vă și îndrăzniți să înțelegeți
pe deplin rostul pentru care ați fost create.*

CUPRINS

TREZIREA UNEI LEOAICE.....	9
O FORȚĂ NEVĂZUTĂ.....	24
PERICULOS DE TREZE	40
UN TOT ÎNFRICOȘĂTOR ȘI MINUNAT	57
ROSTUL TĂRIEI ESTE SLUJIREA	77
SUB STINDARDUL ACELEIAȘI MISIUNI	89
SALUTUL ȘI SĂRUTUL.....	110
LEOAICELE JOACĂ UN ROL STRATEGIC.....	124
TRĂIESC ÎN LUMINĂ ȘI VÂNEAZĂ PE ÎNTUNERIC.....	144
PĂȘIND ALĂTURI DE UN LEU.....	176
DE LA ȘOAPTĂ LA RĂGET	190

Trezirea unei leoaice

Natura este menită să uneltească
împreună cu duhul în vederea
emancipării noastre.

RALPH WALDO EMERSON

Era în anul 1994, într-o noapte ca oricare alta din acea perioadă a vieții mele. Mă prăbușisem în pat mai târziu decât ar fi trebuit, după ce mă căznisem din răspuțeri să fac ordine în casă. Însărcinată fiind și deja mamă a trei fii, aveam somnul adânc în zilele acelea. De cum închideam ochii adormeam buștean, doar pentru a fi trezită din somn de zgomotul alarmei, al copiilor sau de razele târzii ale dimineții care răzbăteau până în camera mea.

Însă în noaptea aceea am adormit și m-am trezit devreme, zguduită până în adâncul ființei mele.

În ceasurile dinaintea zorilor avusesem parte de un vis neobișnuit, care părise că se petrece aieva. De fapt, dacă l-aș numi vis, aș da impresia că l-am trăit în somn, ca pe o umbră, însă imaginile acelea au fost diferite. Eu visez de obicei, însă nu cu o asemenea intensitate. Deși mă cufundasem în somn, eram cât se putea de trează. Înaintea mea se întindea o scenă care ținea de un alt loc și timp. Am simțit că nu mai pășeam pe cărări pământești. Mă găseam pe un tărâm ceresc, într-un loc scânteietor, a cărui lucire însă nu mă orbea.

Lumina strălucitoare era pretutindeni și părea că izvorăște de peste tot. Nu se zărea nici urmă de negură ori întunecime, ci doar culoare de o nespusă frumusețe. Aceste tonalități cromatice intense,

de culoare vie, erau alcătuite din nuanțe atât de concentrate încât nu găsesc un corespondent pământesc pentru a le descrie. Pigmentul era așezat în straturi multidimensionale. Nu știu care este motivul, însă cel mai bine îmi amintesc tonurile de purpuriu (care nu erau într-un tot al asemenea purpuriului nostru) și de albastru (diferite însă de nuanțele noastre). Nu vedeam în fața mea muchii, laturi sau vreo suprafață așezată deasupra altora, dar, cu toate acestea, fundalul colorat învelea imaginea pe care o etala: o platformă ridicată, făcută dintr-o piatră fără cusur, de culoarea smântânii, pe care stătea întinsă o leoaică aurie.

Era întruparea perfecțiunii unei feline: puternică, maiestuoasă, cu o textură bogată. Nu se clintea din loc, însă în mintea mea nu încăpea îndoială că era vie, cu mult mai vie decât orice animal pe care-l văzusem în mișcare pe pământ. Capul îi era ridicat, dar nu încordat, iar labele din față i se întindeau înainte. Blana și ochii îi sclipeau aurii. Vedeam liniile arcuite ale mușchilor ei perfect conturați sub blana desăvârșită, maro-roșcată. Leoaica aceasta uluitoare, nemișcată, era nespus mai puternică și mai plină de viață decât oricare dintre leoaicele care trăiesc pe Pământ. Mi-a trecut atunci prin minte gândul că aveam în fața ochilor un prototip ceresc.

Pe partea din față a platformei fără cusur, de forma unui stâlp, erau gravate deopotrivă un cuvânt și un număr roman: Numeri XXIII.

Spre deosebire de leoaica aceasta, silueta mea părea transparentă, lipsită de însemnătate și ciudat de nelalocul ei. Mă simțeam desprinsă de trupul meu, nemaifiind conștientă de faptul că eram însărcinată. Știam că mă aflu acolo *pentru a urmări și a vedea*, pentru a cerceta cu băgare de seamă, așa încât să descopăr ceva încă necunoscut. Am simțit că trebuia să pricep fără zăbavă însemnătatea acelei imagini. Deși eram singură cu leoaica, nu mă simțeam câtuși de puțin neliniștită ori amenințată, ci doar mă minunam cu ochii larg deschiși, de parcă, prin ceea ce vedeam, duhul meu era amplificat și conectat la cele privite. Absorbeam tot ce puteam din ceea ce mă înconjură. Mi-am îndreptat apoi privirea spre ochii leoaicei. În același timp, am auzit undeva, îndărătul meu, un glas care-mi spunea: „Odată cu nașterea acestui fiu vei trezi o leoaică.”

Imaginea s-a încetșosat, într-un amestec de lumină aurie, maiestate și uimire, pierind din fața mea. În următoarea clipă mi-am dat seama că se făcuse dimineață și că eram cât se putea de trează. Toate simțurile îmi erau în stare de alertă maximă, însă nu atât din pricina fricii, cât

din cea a șocului. La ce fusesem martoră? Odată cu trecerea timpului am ajuns să cred că Pământul nostru reprezintă forma priponită și umbrită de chingile timpului ori descoperirea parțială a ceea ce este original, neatins de timp și pe deplin întreg în ceruri.

Ridică-te ca o leoaică

În timp ce stăteam întinsă în pat, învăluită de lumina difuză a zorilor, trează de-a binelea, cu inima bubuindu-mi în piept și cu trupul cuprins de tremur, am simțit că Dumnezeu îmi trimisese viziunea aceasta a leoaicei pentru a-mi descoperi ceva ce mi-ar fi putut scăpa cu ușurință în viața de zi cu zi. Acum îmi captase pe deplin atenția. Ascultam cu toate simțurile încordate. Camera mea părea ștersă și goală, contrastând puternic cu lumea plină de culoare pe care tocmai o părăsisem. Zgomotele dimineții erau stinse față de glasul care răsunase ca o trâmbiță în locul acela din altă lume. Am stat neclintită, temându-mă că orice mișcare avea să risipească ultimele frânturi ale viziunii. Mi-am închis ochii. Da, imaginea era încă acolo: leoaica, platforma, inscripția, fundalul și glasul.

Timpul s-a scurs, bătaile inimii mele s-au potolit, trupul mi s-a liniștit și mi-am deschis ochii. Curioasă cu privire la inscripția de pe platformă, m-am întins și mi-am luat Biblia. Mă întrebam dacă avea vreo legătură cu un capitol sau cu un verset. Dacă așa era, care era conținutul capitolului 23 din Numeri? În timp ce răsfoiam paginile, am rămas dezamăgită văzând titlul dat de traducător aceluia capitol și descoperind că pasajul conținea un oracol al lui Balaam. Știam că profetul acesta rostise un mesaj adevărat, dar că se dovedise a fi un om mârșav. Am început să citesc pasajul fără să simt ceva deosebit, până când am ajuns la versetul 19.

*Dumnezeu nu este un om ca să mintă,
Nici un fiu al omului, ca să-I pară rău.
Ce a spus, oare nu va face?
Ce a făgăduit oare, nu va împlini?
Iată că am primit poruncă să binecuvânteze.
Da, El a binecuvântat, și eu nu pot întoarce.
El nu vede nicio fărâdelege în Iacov,*

Trezirea leoaicei

*Nu vede nicio răutate în Israel.
Domnul, Dumnezeuul lui, este cu el,
El este Împăratul lui, veselia lui.
Dumnezeu i-a scos din Egipt,
Tăria Lui este pentru el ca a bivolului.
Descântecul nu poate face nimic împotriva lui Iacov,
Nici vrăjitoria împotriva lui Israel;
Acum se poate spune despre Iacov și Israel:
„Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!” (Numeri 23:19-23)*

Cuvintele acestea spun atât de multe despre credințioșia lui Dumnezeu. Promisiunile Lui sunt sigure și neîndoielnice, iar binecuvântările Sale ireversibile. Datorită credințioșiei lui Dumnezeu, viitorul lui Israel era sigur, neatins de urmările stricate și strâmbe ale vrăjitoriei sau ale blestemelor. Toate cuvintele acestea au fost încurajatoare, însă privirea mi-a rămas pironită asupra versetului următor:

*Da, poporul acesta se scoală ca o leoaică
Și se ridică întocmai ca un leu;
Nu se culcă până ce n-a mâncat prada
Și n-a băut sângele celor uciși. (Numeri 23:24)*

Tremurând, am recitat cuvintele acelea care zugrăveau o imagine atât de crâncenă pe hârtia fragilă: *se scoală ca o leoaică și se ridică întocmai ca un leu*. M-a izbit imaginea aceea brută. Parcă vedeam în fața ochilor un leu și leoaica lui înălțându-se din iarbă. În timp ce se ridicau, întreaga dinamică a savanei se schimba, trecând de la liniștea tihnită la o atmosferă electrizantă. Tot ce avea suflare simțea schimbarea poziției leilor și îi urmărea cu băgare de seamă. Cele două feline aurii se treziseră, se întindeau, adulmecau aerul, își cercetau cu privirea teritoriul, gata să facă următoarea mișcare. Poate că erau flămânde. Poate erau neliniștite de prezența unui dușman care trecuse peste granițele cu care-și însemnaseră teritoriul, astfel că venise vremea să-și facă simțită prezența.

Odată lei ridicăți, tensiunea urma să stăruie până când cele două feline aveau să-și înceteze mișcarea. Dacă lei erau neliniștiți, nici

celelalte viețuitoare nu aveau să aibă liniște până când ei își sfârșeau lupta ori ospățul, tolănindu-se iarăși.

Odată cu ridicarea leilor, am simțit cum tăria lor îmi tulbura și mie duhul. Cine nu se înfioară și nu e captivat când vede un leu sau o leoaică ridicându-se și lăsând în urmă locul în care se odihneau? O asemenea imagine e o adevărată minunăție. Însă ce avea ea de-a face cu mine? Ce legătură putea să existe între mine și o frântură măcar din forța acestor feline sălbatice și aurii?

Imaginea mă înfiora și îmi repugna deopotrivă. Îmi plăcea ideea leoaicelor care moțăie la soare, în timp ce puii li se joacă prin preajmă, însă cea a vânătorii și a uciderii prăzii mă înspăimânta și chiar îmi stârnea dezgustul. Când urmăream canalele National Geographic sau Wild Kingdom, îmi întorceam privirea în timp ce felinele doborau gazele sau zebre.

În vreme ce gândurile acestea îmi treceau năvalnic prin minte, mi-am amintit cuvintele viziunii din noaptea aceea: „Odată cu nașterea acestui fiu vei trezi o leoaică.” Ce putea însemna aceasta? Nu vedeam nicio legătură între leoaica aceea puternică, neînfricăată, și femeia însărcinată, uriașă care stătea întinsă în patul meu. Comparația dintre mine și o leoaică era de-a dreptul caraghioasă. Eram o vegetariană care se hrănea cu tofu și aproape numai cu crudități, nu o prădătoare însetată de sânge. Eram îngrozită de aproape tot ceea ce nu puteam controla și intimidată de majoritatea oamenilor pe care îi întâlneam. Mai cu seamă femeile puternice, dominatoare mi se păreau înfricoșătoare.

Durata sarcinii fusese un soi de amânare a pedepsei. Cu câteva luni înainte de conceperea fiului nostru, într-un moment de rugăciune plin de pasiune îmi lăsasem deoparte toate protestele și Îi spuseseam lui Dumnezeu: „Bine, bine! Sunt a Ta. Facă-se voia Ta în viața mea! Voi face orice dorești. Sunt gata chiar să vorbesc femeilor dacă asta vrei”, am zis eu, chiar dacă în vremea aceea nu aveam idee ce le-aș fi putut spune.

Când am rămas însărcinată, mi-am spus că târgul căzuse. Mi-am închipuit că slujba încredințată de Domnul și supunerea mea fuseseră un soi de test, ca disponibilitatea lui Avraam de a-l jertfi pe fiul său, Isaac. Poate urma să primesc și eu niște puncte, drept bonus, fiindcă fusesem gata să ascult, fără să fie nevoie să-mi mai împlinesc juruința.

Însă acum, după viziunea avută, se părea că învoiala făcută înainte de a rămâne însărcinată rămânea încă în picioare. Și ce vroia să spună când pomenea faptul că urma să am un fiu?

De-a lungul sarcinii presupusesem că purtam în pântec o fetiță. Toți cei cu care vorbisem îmi spusese că urma să am o fetiță. Nimeni nu pomenise posibilitatea de a avea un băiat. Eu eram singura care nădăjduia, în taină, că voi avea încă un fiu.

Am clătinat neîncrezătoare din cap. *Dacă* mesajul primit era adevărat, iar eu urma să mă metamorfozez într-un soi de leoaică, atunci de bună seamă că și altcineva avea să vadă această transformare iminentă. Viziunea avută necesita confirmări ulterioare serioase.

Tânjind după afirmare

După câteva săptămâni, în oraș a sosit o evanghelistă pentru care nutream un respect deosebit. Aceasta era șansa mea! Ea ne-a invitat pe mine și pe o altă prietenă însărcinată să servim prânzul împreună. Prietena mea era o femeie de afaceri excepțională, care avusese parte de o convertire radicală, iar acum zguduia întreaga ei regiune din Asia cu Evanghelia. *Poate că viziunea cu leoaica era pentru ea...* Am hotărât să pomenesc în treacăt ideea în timpul mesei și să îi urmăresc reacția.

Ziua în care urma să luăm masa împreună în Winter Park, Florida, s-a nimerit să fie una splendidă, însorită. După ce am colindat o vreme străzile împreună, ne-am așezat la masă, în timp ce eu mă întrebam cum să aduc ideea leoaicei în discuția noastră care se învârtise până atunci în jurul cumpărăturilor. Mai târziu, în timp ce mâncam, s-a ivit și momentul potrivit.

Prietena mea ne-a spus că aștepta o fetiță, iar evanghelistă a adăugat că era încântată la gândul că voi avea și eu una.

- Dar dacă e tot băiat? am întrebat eu.

A părut înspăimântată de faptul că puteam invoca o asemenea posibilitate. La urma urmei, a argumentat ea, aveam deja trei fii, iar John avea nevoie de o fetiță pe care să o iubească la nebunie. Am hotărât chiar atunci să le relatez povestea leoaicei și proclamația legată de fiul care urma să se nască.

Nu sunt prea încredințată că vorbele mele au avut vreo logică. Ba din contră. La urma urmelor, nici eu nu eram din cale-afară de convinsă. Știam că viziunea fusese reală, însă, din pricina neliniștii mele, căutam să nu țin seama de legătura dintre mine și imaginea leoaicei. Am continuat să vorbesc, încercând să găsesc înțelesul celor petrecute, însă cum puteam aștepta ca ele să priceapă când eu însămi eram confuză? Relatarea mea întortocheată a adus pe chipurile lor o expresie îngrijorată. Dându-mi seama că m-am împotmolit, m-am oprit brusc.

După relatarea mea ciudată a urmat o pauză prelungă, în urma căreia evanghelistă m-a privit neîncrezătoare și m-a întrebat:

- Când urmează să se nască bebelușul?

- Pe 10 octombrie, am răspuns eu sfioasă, ușurată că puteam spune ceva care avea logică.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, a clătinat din cap și a spus cu convingere:

- Nu, nu, e *cu neputință* să devii o leoaică până atunci.

Îmi venea să strig: „Sunt de acord cu tine!” Dar, simțindu-mă pusă într-o situație ușor ridicolă, m-am mulțumit să încuviințez dând din cap. Pe de o parte, mă simțeam ușurată, pe de alta, oarecum iritată, fără doar și poate stânjenită și chiar insultată.

Ce vroia să spună când afirmase că nu aveam cum să devin o leoaică până atunci? Eram doar în toiul primăverii, iar până în octombrie mai rămăseseră cinci luni! La urma urmei, cât putea dura transformarea aceasta într-o leoaică? De ce oare le împărtășisem viziunea? Ar fi trebuit să aștept până când aflam dacă purtam în pânțece un fiu.

Femeia mi-a simțit confuzia și mi-a explicat:

- Sunt încă atât de multe lucruri în tine la care Dumnezeu trebuie să lucreze... Nu te vei elibera de toate până în octombrie.

Așa care va să zică. Deși nu mi-a plăcut franchețea femeii, am fost de acord cu evaluarea ei. Încetul cu încetul, conversația a revenit la fâgașul ei firesc, în timp ce eu mi-am închis gura și mi-am adunat iarăși gândurile. Evanghelistă nu făcuse decât să dea glas realității pe care o văzuse în mod vădit reflectată în viața mea. Eram chinată de îndoială și nesiguranță în multe domenii. Până și John, soțul meu, îmi spunea mereu:

- Trebuie să fie tare grea viața atunci când ai o gândire ca a ta, Lisa, cu atât de multe griji și temeri care se îmbulzesc în ea.

Avea dreptate. Și situația devenea tot mai dificilă odată cu trecerea timpului. Obosisem să fiu un proiect de restaurare pe termen lung.

Gata cu scuzele

De ani de zile invocam tot felul de scuze în ce mă privea. Eram o supraviețuitoare a luptei cu cancerul și o mamă casnică având un trecut disfuncțional, care nu dorea decât să scape cu viață în urma etapei preșcolare a copiilor ei. Să fi fost cu puțință ca Dumnezeu să creadă că eram destinată pentru mai mult? Există în mine o latură plină de putere și oarecum aprigă, care aștepta să fie trezită? Poate că avea să-mi stea bine curajul. La urma urmelor, nu fusesem aventuroasă în tinerețe? Existase o vreme în care slujba visurilor mele oscila între cea de asasin și de astronaut.

Da, îmi doream să-mi recapăt o parte a tăriei pe care o pierdusem străduindu-mă să mă integrez, ca soție de păstor și bună creștină. Eram pregătită să îmi pun limitele puțin la încercare și să mă ridic, încununată de tărie și de frumusețe. Obosisem să fiu privită ca o ființă slabă și plângăreață. Obosisem și să mă tot întorc în durerea din trecut. Eram gata să înfrunt provocarea. Îmi plăcea faptul că soțul meu era plin de pasiune și de putere, însă mă săturasem să mă tot ascund în spatele lui. Eram sătulă să-mi trudesca mintea cu atâtea lucruri lipsite de importanță. Obosisem să mă tot prefac. Poate că viziunea cu leoaica era tocmai ce aveam nevoie! În loc să fiu privită ca o persoană drăguță, care caută să fie în siguranță, eram gata să fiu văzută ca una întrucâtva aprigă și concentrată asupra unui scop.

M-am întors acasă cu mașina după prânzul servit în ziua aceea, strângând în mâini volanul mai tare decât era nevoie. Eram gata să pun la încercare vibrațiile statutului de leoaică în parametrii relativ siguri ai mașinii mele. Am deschis geamurile și am început să mă leagăn în ritmul celor mai recente cântece creștine contemporane, lăsând curentul de afară să-mi înfoaie „coama”, în locul aerului condiționat. Imaginea mi se pare puțin caraghioasă acum (cu atât mai mult cu cât leoaicele nu au coamă). Prin lentilele în formă de ochi de pisică ale ochelarilor mei mi-am văzut în oglinda laterală părul înfoiat, care

flutura în vânt... *Ia stai, nu zăresc oare auriul unei leoaice sălbatice în pletele acelea?*

N-o să fu pregătită până în octombrie? Ha! Îți voi arăta eu că sunt o leoaică!

Cumva, grație combinației dintre gafa pe care o făcusem la prânz, evaluarea francă a prietenei mele și o întreagă serie de evenimente lipsite de legătură, a început să se contureze o transformare interesantă. Parcă mi-ar fi fost aruncată în față o mânășă, însoțită de o provocare.

Odată cu nașterea fiului meu, Arden Cristopher (al cărui nume înseamnă „înfocat, hotărât, uns”), s-a schimbat ceva înăuntrul meu. Chiar dacă un copil în plus presupunea încă o sarcină pe umerii mei de mamă, am devenit o fiică focalizată. Vedeți, asemenea multor altor mame, sinele meu cel legat de Dumnezeu fusese vlăguit. Aproape că eram pe punctul de a mă îneca în viața mea de zi cu zi. Eram atât de tare prinsă de lista mea mereu crescândă și tot mai solicitantă de îndatoriri, încât uitasem cine eram. Mă luptam cu multe îndoieli privitoare la propria-mi persoană. Duceam o existență mărunță, care gravita în jurul meu, o viață izolată, limitată, lipsită de pericole și ineficientă. Îmi aminteam care-mi era numele, cu cine eram căsătorită, cine-mi erau copiii, însă ceea ce făceam și cei pentru care eram responsabilă îmi umbreau simțământul că eram fiica lui Dumnezeu.

Când m-am oprit din vâlmășagul gândurilor mele, șoapta lui Dumnezeu a început să reverse în mine tărie și să mă cheme pe alt nume. Pentru toți ceilalți purtam un nume legat de o fișă a postului. Eram mamă pentru copiii mei, soție pentru soțul meu, soția păstorului pentru membrii congregației, însă pentru Dumnezeu cel Preaînalt eram pur și simplu o *fiică*. În timp ce am început să mă gândesc la faptul că eram a Lui și la tot ce însemna aceasta, viața și tăria mi-au inundat zilele, iar odihna mi-a cuprins sufletul. Inima mea devenise mai mare.

După nașterea lui Arden, am început să ies din penumbra nesiguranței, a temerilor, a zonei de confort și a eșecurilor mele, întinzând o mână spre alții. Am scris prima mea carte, *Out of Control and Loving It!* în timp ce-l alăptam pe Arden. Scrierea acestei cărți mi-a deschis în față o lume cu totul nouă. M-am trezit dintr-o dată vorbind femeilor din toată țara care tânjeau după autenticitate. Ca răspuns la durerea, la setea lor și la nevoia evidentă de relații sănătoase cu alte femei, am scris alte cărți.

Vremea a trecut, iar noi ne-am mutat în înșorita, călduroasa și umeda Florida, iar mai apoi în înșoritul, răcorosul și uscatul Colorado. Mutarea în Colorado ne-a strâns mai mult familia în casă, în jurul mesei. Ne-a pregătit totodată să facem față și altor schimbări. În cursul următoarei decade, am fost remarcată sau numită de câteva ori (de prea puține ca să le bag în seamă) leoaică. M-am mulțumit să zâmbesc, satisfăcută la gândul că nu mai eram o pisică domestică înspăimântată și sfioasă. Mi-am închipuit că povestea cu leoaica se încheiase și că transformarea mea fusese dusă aproape până la capăt.

Însă mă înșelam.

Nu se rezumă totul la tine, Lisa

În toamna anului 2007, am avut parte din nou de viziunea leoaicei. Eram una dintre multele invitate care slujeau la o conferință dedicată femeilor, pe uimitorul tărâm al Noii Zeelande. Participarea la acest eveniment a fost atât de numeroasă, încât biserica-gazdă a fost nevoită să organizeze două conferințe consecutive pentru ca toate femeile să se poată bucura de ele.

Prima conferință s-a ținut în biserică, iar a doua într-o sală publică din Auckland. Încheiaserăm cea dintâi conferință și ne găseam în sala amintită, pentru cea de-a doua. Sesiunile începuseră. Femeile care vorbeau erau niște slujitoare ale Cuvântului divin foarte capabile, pline de compasiune și de credincioșie. Însă, nu știu din ce pricină, m-am simțit tulburată în timpul pauzei de la prânz. Nu era din cauză că mă simțeam presată să mă pregătesc, fiindcă urma doar să reiau ceea ce spuseseam la prima conferință. Cu toate acestea, am simțit nevoia presantă de a mă ruga înainte de sesiune. Parcă aș fi avut de-a face cu un fel de împotrivire. Știam că aceasta nu avea legătură cu participantele, care aleseseră de bunăvoie să fie de față, nici cu vreuna dintre vorbitoare ori cu biserica-gazdă. Eram cu toții o inimă și veniserăm pregătiți să ne închinăm, să predicăm și să încurajăm femeile care se aflau acolo. Însă altceva era la mijloc. Poate că Dumnezeu încerca să-mi atragă atenția. Trebuia să rămân singură și să mă lămuresc despre ce era vorba, așa că am pornit spre camera mea de hotel, de la fereastra căreia se vedea panorama portului din Auckland.

Am început să străbat camera în lung și-n lat, întinzându-mi mâinile spre port, rugându-mă pentru călăuzire și pricepere din partea Domnului, în timp ce cântam odată cu iPod-ul meu melodia *Strigați către Domnul cu glas triumfător*. Pentru a-mi pregăti inima, am început să Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru modul în care lucra în viața mea. De-abia terminasem ultimele corecturi ale manuscrisului cărții *Nurture [Îngrijire]* și am început să Îi mulțumesc Domnului că procesul scrierii și al editării se încheiasă. Pentru mine, scrierea unei cărți seamănă cu un adevărat travaliu, astfel că rugăciunea mea spunea: „Doamne, Îți mulțumesc. S-a sfârșit! Nu vreau să mai scriu în viitorul apropiat!”

Dintr-o dată, am simțit că Dumnezeu vorbea duhului meu. „Îmi pare rău că simți așa... fiindcă am nevoie să scrii din nou.”

Poftim? Dumnezeu *avea nevoie* de mine?

Domnul a continuat: „Voi descoperi poporului Meu strategii coborâte din cer, care se vor găsi în Cuvântul Meu. Nu le vei primi nicidecum tu pe toate, însă vei avea parte de ele într-o anumită măsură. Trebuie să scrii și să consemnezi ceea ce îți vorbesc, pentru ca atunci când ficele Mele se strâng laolaltă, să aibă în față imaginea întregă. Dacă tu nu îți aduci bucațica ta de puzzle, imaginea nu va fi completă.”

Dintr-o dată mi-a apărut iarăși în fața ochilor imaginea leoaicei.

În timp ce o priveam, admirându-i tăria și frumusețea aprigă, am auzit glasul zicându-mi: „Ți-am spus că, după nașterea fiului tău, *vei trezi o leoaică*. Nu am spus că tu *erai* leoaica.”

Mi-am dat seama de îndată cât de limitată, de neghioabă și de omenească fusese perspectiva mea. Glasul mi-a spus mai departe: „Isus este Leul din seminția lui Iuda și a sosit vremea ca mireasa Lui să trezească o leoaică. Cercetează felul de a fi al leoaicelor.”

Apoi am auzit prima strategie: „Leoaicele vânează împreună.”

Am rămas descumpănită. Era măcar scriptural ceea ce auzeam? Ce puteau să însemne toate acestea? Femeile începeau să se obișnuiască deja cu ideea că feminitatea are putere și să-și prețuiască abilitatea de a sprijini creșterea celor din jurul lor. Cum îmi spunea Dumnezeu să le numesc leoaice? În ce fel se potrivea imaginea aceasta în cadrul celei de ansamblu?

M-am întrebat: „S-ar putea oare ca Dumnezeu să dorească să trezească în aceste femei ceva aprig și sălbatic?”

Mi-a apărut din nou în fața ochilor pasajul din Numeri 23 și am văzut în el însărcinarea dată femeilor creștine de a se ridica. Am hotărât chiar atunci și acolo să cercetez leoaicele și să caut paralelele dintre acestea și ficele lui Dumnezeu. Am petrecut ultimii doi ani cercetând, observând și scriind despre leoaice. Inițial, m-am gândit să fac legături doar între femei și leoaice în sens literal, fără să împărtășesc viziunea pe care mi-a dat-o Dumnezeu, însă, odată cu trecerea timpului, mi-am dat seama că ea nu era menită să rămână doar a mea. Leoaica nu mi-a fost arătată pentru că aș fi privilegiată sau deosebită. Nu am avut parte de viziunea aceasta nici fiindcă sunt o persoană deosebit de vizionară, ci pentru că Dumnezeu știa că, într-o zi, aveam să devin o persoană al cărei glas se va face auzit.

Mereu și mereu, când am rostit expresia „vei trezi leoaica”, am văzut literalmente efectul ei asupra femeilor. Uneori, ele răspund vărsând lacrimi tăcute, ca și cum ceva dinăuntrul lor primește în sfârșit apă. Alteori, pare că li se taie răsufarea, de parcă și-au însușit ele însele revelația și au înțeles că se poate să fie frumoase și aprige. Cred că răspunsul lor a fost atât de pozitiv pentru că, după cum înăuntrul lor se ascunde o mieluşea, alături de ea se găsește și o leoaică în fiecare dintre ficele lui Dumnezeu. A sosit vremea ca ea să se trezească.

Când mă gândesc la o leoaică, îmi apare un zâmbet pe buze. Îmi îndrept umerii și statura. Mai mult decât orice altă făptură, leoaica mă face mândră de faptul că aparțin genului feminin. Tăria ei nu lasă loc de nicio îndoială. Îmi închipui, în același timp, că nu există făptură care să facă un bărbat mai mândru că aparține genului masculin decât leul. Leul este regele junglei, iar cui îi revine statutul de regină e de la sine înțeles.

Privește... și învață

Aceasta nu este întâia oară când Dumnezeu ne îndreaptă atenția spre simplitatea creației, pentru a ne corecta perspectiva. Isus ne îndeamnă să privim florile și să învățăm de la ele faptul că Dumnezeu Se va îngriji de îmbrăcămintea și de nevoile noastre (vedeți Matei 6:28,

Luca 12:27). Tot astfel, tărâmurile cerești vestesc slava Domnului și Îi laudă în fața tuturor neprihănirea (vedeți Psalmul 19:1, 50:6).

*Cerurile vestesc dreptatea Lui
și toate popoarele văd slava Lui. (Psalmul 97:6)*

Frumusețea sălbatică, aprigă a creației nu este decât o fereastră prin care zărim un crâmpai al imaginii Dumnezeuului care ne-a creat. Trebuie să deschidem larg fereastra aceasta și să îngăduim frumuseții nedomolite și nemărginite a lui Dumnezeu să trezească înăuntrul nostru un simțământ ceresc de venerație. Când ne deschidem ochii spre minunăția creației, aceasta stârnește în noi dorul după Dumnezeu. Duhul nostru va răspunde la ceea ce vede. Creația declară: „Există mai mult decât atât! Mai mult decât puteți vedea. Mai mult decât auziți. Mai mult decât simplul trai de muritori al oamenilor. Există Dumnezeuul nemuritor care șade în locurile preainalte.”

Isus, Cristosul nostru, a venit ca Mielul junghiat înainte de întemeierea lumii, însă cartea Apocalipsei ni-L înfățișează și sub chipul unui Leu:

Și unul dintre bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei.” (Apocalipsa 5:5)

El este *deopotrivă* Leul și Mielul nostru. Pot fi puse laolaltă două imagini mai contrastante? Traducerea englezească *The Message* spune că acest leu din Iuda „poate despica cele șapte peceti”. Ioan, autorul cărții Apocalipsa, a plâns, fiindcă, după ce s-a căutat pretutindeni, în ceruri, pe Pământ și chiar sub Pământ, nu s-a găsit nimeni vrednic să deschidă pecetile și să înceapă să dezvăluie progresiv conținutul cărții. Atunci, unul dintre bătrânii aflați lângă Ioan, l-a îndemnat să *privească*, fiindcă avea în fața ochilor revelarea Leului în Mielul din ceruri. El este singurul vrednic să înceapă lucrarea de rupere a pecetilor.

Această despicare sau smulgere a lor presupune o slobozire bruscă. Imaginea aceasta îmi amintește de perdeaua groasă din templu care despărțea cele două încăperi și care a fost sfâșiată sau ruptă în două

(vedeți Marcu 15:38). Ruperea a început de la capătul de sus și s-a sfârșit la cel de jos. Îmi place faptul acesta, fiindcă Dumnezeu nostru rupe în bucăți întotdeauna ceea ce ne împiedică sau ne separă pe oricare dintre noi de plinătatea Lui. În scrierea misterioasă a Apocalipsei, acest act al ruperii peceților cărții din ceruri pune lucrurile în mișcare pe Pământ.

Simt chiar și acum că Dumnezeu tânjește să rupă pecețile și să ne dezvăluie mai mult din El fiecareia dintre noi, înăuntrul nostru,

Natura este menită să uneltească împreună cu duhul în vederea emancipării noastre.

– RALPH WALDO EMERSON

al tuturor. Altminteri, de ce ar fi scris acest final dramatic al istoriei noastre pe Pământ, dacă el nu ar cuprinde o revelație pentru fiecare dintre noi? Cred că suntem chemate din nou să nu cădem pradă disperării sau plânsului, ci să ne ridicăm ochii, să privim

și să vedem cu adevărat.

Pământul nostru repetă, ca un ecou, revelațiile și înțelepciunea cerului.

Cât de uimitor este faptul că Tatăl nostru ceresc Și-a conceput creația așa încât să ne deschidă nouă inima! Fiecare planetă, animal, element și peisaj spune: „Ridică-te și fii tot ce ai fost creat să fii!” Potrivit lui Iov, natura poate reprezenta un bun învățător.

*Dumnezeu a pregătit întreaga creație ca pe o sală de clasă,
folosind păsările și fiarele câmpului
ca să ne învețe înțelepciunea. (Iov 35:11, traducerea The Message)*

Minunea dragostei lui Dumnezeu și eforturile pe care este gata să le facă pentru a ne face părtași înțelepciunii Lui aproape că sunt prea mari să le putem pricepe. La urma urmelor, El este Creatorul care declară:

*Ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor,
Toate fiarele munților cu miile lor.
Eu cunosc toate păsările de pe munți
Și tot ce mișcă pe câmp este al Meu.
Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție,
Căci a Mea este lumea și tot ce cuprinde ea.
(Psalmul 50:10-12)*

Noi stăm departe de viețuitoarele Pământului, însă Dumnezeu le știe pe nume. Am putea crede oare că Lui nu Îi pasă de creația Sa? Dumnezeu a întocmit-o pentru Sine. Natura ne dezvăluie multe despre Creatorul ei, dacă suntem gata să o ascultăm. Iată ce suntem îndemnați în Proverbe: „Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te!” (Proverbe 6:6).

Cred că Dumnezeu ne cere să facem și acum ceva asemănător: să privim la leoaică și să învățăm. Domnul ne face următoarea invitație: „Fiicele Mele, uitați-vă la leoaică. Priviți-o cu băgare de seamă. Lăsați-o să vă trezească natura voastră neîmblânzită, frumusețea aprigă și tăria nestăpânită, ca să vă puteți ridica, devenind femei curajoase, așa cum v-am chemat să fiți.”

Cum scoate la lumină o leoaică tăria și curajul femeilor? Și cum se pot ridica ele asemeni unei leoaice? Fiecare dintre noi poate da un răspuns unic la această întrebare, însă următoarele frânturi ale trășăturilor unei leoaice s-ar putea să vă dezvăluie mai multe. În capitolele următoare, vom privi la câteva dintre motivele pentru care se ridică o leoaică după odihna ei tihnită, sub razele fierbinți ale soarelui:

Se ridică pentru a-și recăpăta tăria.

Se ridică pentru a ieși în întâmpinarea altora și pentru a se îngriji de ei.

Se ridică pentru a merge la vânătoare.

Se ridică alături de alte leoaice.

Se ridică pentru a duce puii într-un loc sigur.

Se ridică pentru a confrunta dușmanii care amenință grupul.

Se ridică pentru a păși alături de regele ei.

Am ajuns să văd leoaica acum ca pe o imagine a felului în care fiecare fică a Celui Preaînalt își poate accepta tăria, dezvolta curajul și realiza schimbarea în lumea ei. Se ascunde în voi o leoaică? Rugăciunea mea este ca, până veți termina de parcurs această carte, să găsiți răspunsul și, odată cu el, să se trezească în voi ceva aprig, frumos și neîmblânzit.

O forță nevăzută

Dacă va veni vreodată o vreme
în care femeile lumii se vor strânge
laolaltă pur și simplu în folosul
omenirii, ele vor alcătui o forță cum
lumea nu a mai văzut niciodată.

Matthew Arnold, poet și filozof englez din secolul al XIX-lea

Oare ne-am trezit din somn tocmai în momentul acesta? Am avut privilegiul de a fi martora prefigurării acestei forțe reunite. În ținutul îndepărtat al Australiei, în Europa și chiar pe tărâmul meu natal, în Statele Unite, am văzut primele roade a ceea ce se va dovedi, fără îndoială, o mișcare ajunsă la maturitate. De la însuflețirea unor fiice, reunirea aceasta a femeilor crește cu repeziciune. Să fi vorbit cuvintele acestui poet și filozof unor resorturi încă nematerializate din adâncul ființei noastre? Când am văzut întâia oară citatul acesta, am rămas pironită și cu răsufierea tăiată.

Pot doar să-mi închipui că reacția *mea* fizică a constituit un răspuns față de imensitatea posibilităților *noastre* neînfăptuite. Citind titlul acestei cărți ați aflat că tânjesc să trezesc în voi o latură sălbatică, înțeleaptă și minunată. Vă provoc să meditați la ideea aceasta a femeilor reunite laolaltă în vederea unui scop bun. Recitiți citatul dacă e nevoie, fiindcă nădejdea ascunsă în el merită, într-adevăr, mai mult decât o privire fugară; adevărul cuprins în el e demn de întreaga voastră atenție.

Îndrăzniți să vă întrebați pe voi însevă: ar putea fi cuvintele lui Matthew Arnold mai mult decât teorie, retorică încărcată de conotații

politice ori doar speculații pline de speranță? S-ar putea dovedi ele providențiale, motivatoare ori chiar profetice? A privit autorul lor oare spre viitor, a văzut ficele vremurilor noastre și ne-a îndemnat să ne strângem acum, privindu-ne din perspectiva îndepărtată a anilor în care a trăit el? A știut că această reunire nu se va petrece și nu putea să se petreacă în vremea lui și a sperat, totuși, că va avea loc în zilele noastre? Și-a dat oare seama cât de mare va ajunge nevoia din vremurile acestea? Ne-a văzut pe mine și pe voi, în clipa de față?

Cred că răspunsurile cele mai adevărate la aceste întrebări se ascund în adâncul fiecărei femei și sunt scoase la lumină cel mai bine nu prin cuvinte, ci prin modul în care aleg ele să trăiască. Potențialul nostru de a juca un rol în acest răspuns dat de femei va fi cunoscut potrivit modului în care ne raportăm la locul pe care-l ocupăm în timp. Alegerile noastre vor fi date la iveală mai apoi, prin felul în care alegem să ne creștem deopotrivă fiii și ficele, pentru ca ei să aleagă bine, la rândul lor.

Soluția la problemele de mâine ale adulților depinde în mare măsură de felul în care cresc astăzi copiii noștri.

—MARGARET MEAD

Se vor ridica femeile din vremea noastră deasupra multelor imagini culturale și religioase aflate în conflict, răspândite în lumea întreagă, care au un efect limitator și care dau naștere unei întregi serii de prejudecăți la adresa femeilor? Vor pași înainte curajoasele noastre surori din alte țări, în pofida lipsei de încurajare de care au parte în multe domenii? Vom întoarce spatele noi, cele din lumea apuseană, aspectelor frivole care ne distrag atenția, pentru a ne-o îndrepta asupra unor cauze mai însemnate și mai nobile?

Vom da la o parte larma contradictorie și argumentele potrivit cărora contribuția noastră nu e necesară și nici inspirată de Dumnezeu? Vom percepe importanța și caracterul urgent al vremurilor noastre, lăsând în urmă deosebirile doctrinare și părerile personale, pentru a strânge rândurile? Se va acoperi prăpastia dintre generații, în timp ce ne unim inima și mâinile? Vom ajunge să ne bucurăm de unitate în ce privește credința? Își va găsi această unitate a credinței expresia doar sub forma unui set de convingeri?

Va fi unitatea aceasta una artificială, forțată, ori una plină de viață? Ar putea fi însuflețită prin fapte această credință împărtășită,

dovedind că suntem slujitoare ale unui adevăr dintr-o dată vădit, irezistibil, aprig și plin de substanță?

Va ilustra în mod fățiș strângerea noastră laolaltă tot ceea ce îndrăznim să sperăm, fiind o declarație vie a tot ce credem cu adevărat? S-ar putea extinde această credință, întinzând cu altruism o mână și dăruind, în loc să își îndrepte privirea doar spre sine, căutând să vadă ce poate lua pentru ea? Mă rog să fie astfel, fiindcă numai atunci universul nostru se va lărgi și viața altora va fi atinsă în urma efortului nostru.

Da, înțeleg că ceea ce cer și nădăjduiesc presupune acum un oarecare efort, însă nu vom izbuti să înaintăm în absența lui. Nu ajunge doar să privim spre locul unde ne aflăm. Dacă dorim să înaintăm în afară, trebuie să privim în urmă, împrejur și înainte.

Când ne întoarcem privirea înapoi, spre anii 1800, vedem o vreme în care glasul femeilor nu se auzea deloc sau doar prea puțin. Dacă ne uităm în jur, înțelegem cât de important este glasul nostru. Privind înainte, ne dăm seama că trebuie să ne clădim cuvintele și viața în așa fel încât să zidim cu înțelepciune în viitor.

A sosit vremea să întindem granițele modului în care privim și interacționăm cu atât de multe dintre domeniile vieții noastre. Această dinamică a efortului de întindere are loc atunci când un grup de mușchi este supus unei anumite încordări și tensiuni. Abilitatea de a ne întinde poate da naștere unei flexibilități sporite și poate preveni accidentările.

Speranța mea este că viața voastră va cunoaște o anumită întindere a limitelor obișnuitului, odată cu adoptarea imaginii leoaicei. Aș vrea ca ea să lărgască felul în care vă vedeți pe voi însevă, feminitatea, frumusețea, tăria, scopul, căsnicia, lumea voastră și Dumnezeuul vostru. Lăsați leoaica să constituie o provocare la relațiilor voastre și să dezvolte calitatea interacțiunilor cu bărbații, ci prietenii și cu membrii familiei. Chiar și o leoaică știe că trebuie să se întindă înainte să facă un salt.

Înainte noastră stă tensiunea dintre viața noastră personală și nevoile lumii. Pentru a acoperi acest teritoriu vast, avem nevoie de o viziune care le cuprinde pe amândouă.

Tihna îmbinată cu tăria și puterea

Înainte să mergem mai departe, aș vrea să aduc în discuție o întrebare care s-a ridicat în mintea mea după viziunea aceea. Mi-am zis: „De ce am văzut o leoaică întinsă în tihnă deasupra unui pasaj din Scriptură care zugrăvește poporul lui Dumnezeu implicat într-o luptă atât de crâncenă?” În timp, am cugetat la viziunea avută și la toate gândurile pe care le-a stârnit (și încă le mai stârnește în mine) revelația aceasta. Iată câteva dintre aspectele pe care le-am spicuit.

Dumnezeu nu mi-a arătat o leoaică, așteptând apoi ca reacția mea față de ea să fie una caracterizată de pasivitate ori de teamă. Înfațișarea ei mi-a demască și mi-a contrazis prejudecățile mele înguste, dominate de frică. Leoaica aceasta era un instrument care mi-a deschis ochii spre o panoramă mai largă și care mi-a lărgit raza de acțiune.

În călătoriile mele, am văzut numeroase statui mărețe. În Danemarca, în Roma, în Londra și Paris sunt multe monumente înălțate în cinstea unor fapte mărețe de vitejie ori menite să celebreze anumite cuceriri din trecut sau o eliberare istorică. Am fotografiat aceste opere de artă și m-am minunat de modul în care eleganța și frumusețea lor neatinsă de vreme continuă să vorbească și astăzi.

Însă leoaica din viziunea mea nu era o statuie, ci o revelație.

Revelațiile sunt însoțite de elemente menite să demaște și să surprindă. Leoaica m-a surprins și m-a dat în vileag, cu siguranță, în timp ce stăteam în fața ei, însărcinată și tremurând, îmbrăcată în pijamale. Deși nu s-a mișcat deloc, era mai vie decât mine. În lumina frumuseții și tăriei ei, mi-am dat seama ce pierdusem. Din pricina fricii, fusesem lipsită de tărie, de viață și de frumusețe. Pierdusem simțământul adevăratului meu eu și, din pricina aceasta, o mare parte a ceea ce dorise Dumnezeu pentru mine rămăsese încă neînfăptuit.

Îmi amintesc de felul în care israeliții s-au văzut pe ei înșiși ca pe niște lăcuste, iar pe locuitorii Canaanului ca pe niște uriași, însă știm, potrivit capitolului 23 din Numeri, că locuitorii țării i-au privit pe israeliți ca pe o leoaică și un leu care se ridică, gata să atace.

Contrastul acesta dintre perspectivă și realitate se face simțit când ne comparăm pe noi însene cu sora noastră, care e o leoaică. Oare am putea fi vreodată asemenea ei? Vom fi vreodată femei care se simt în

largul lor în raport cu tăria și cu puterea pe care le au? Ne vom purta frumusețea nestingherite?

Imaginea leoaicei, în care măreția își dă mâna cu tihna, ar trebui să fie cea pe care să ne-o însușim.

Când a sosit vremea potrivită, leoaica s-a ridicat. E timpul să știți cine sunteți. E vremea să vă stârniți, să vă provocați, să vă îmboldiți și să vă treziți pe voi însevă.

Am descoperit că dinamica aceasta a tăriei și a puterii purtate în tihnă constituie o imagine foarte frumoasă și grăitoare a femeii evlavioase. Preaiubitelor, vă puteți simți în largul vostru în raport cu tăria și puterea cu care ați fost înzestrate.

De obicei, tandemul dintre cele două se realizează în timp. Ele fuzionează pe măsură ce începeți să vă dați seama că înăuntrul vostru sălășluiește puterea. După cum neprihănirea este o stare în care ne odihnim, există și un tărâm în care tăria este un adevărat liman. Descoperim odihna atunci când încetăm să ne mai căznim din răputeri.

Salvarea voastră va veni când vă veți întoarce la Mine, încetându-vă sforțările neghioabe de a vă salva singuri.

*Tăria voastră va veni atunci când vă veți așeza în tihnă,
în deplină dependență de Mine.
(Isaia 30:15, traducerea The Message)*

Iată lămurirea! Nu găsesc alt mod mai bun de a explica cele arătate mai sus. Stați liniștite, acceptând dependența de El, iar tăria voastră va veni în mod firesc. Când încetăm să mai luptăm prin propriile forțe, iese la iveală adevărata noastră tărie. Dumnezeu nu vă va lipsi de tăria Sa, ci o va revărsa peste voi.

Spre deosebire de prietena noastră, leoaica, am văzut multe femei înspăimântate de propria lor tărie. Se dau înapoi speriate dacă înăuntrul lor își fac loc, pe neașteptate, anumite idei, întrebări sau pasiuni. Nu faceți greșeala de a vă închipui că blândețea înseamnă slăbiciune. Ea este tăria temperată sau puterea ținută sub control.

Moise este descris deopotrivă ca un om blând și smerit, însă, cu toate acestea, a fost un cârmuitor puternic, de o forță demnă de luat

în seamă. Mă întreb dacă aceasta s-a datorat cumva faptului că Îl întâlnise pe Cel care Se afla în spatele tuturor cuvintelor sale.

Goliciunea noastră omenească este copleșită când devenim conștiente de binele și de răul care ne înconjoară și avem nevoie disperată de un răspuns divin. Problemele cu care ne confruntăm în lumea noastră sunt nemăsurate, astfel că avem nevoie de răspunsuri care nu sunt limitate.

Asemeni lui Moise, avem nevoie de o revelație a bunătății lui Dumnezeu, care să potolească pământul tremurând de sub picioarele noastre.

Așadar, preaiubitelor, veți îndrăzni să credeți că puteți fi părtașe acestei revelații a binelui și, astfel, să vă strângeți alături de alte femei și să faceți planuri pentru ca bunătatea lui Dumnezeu să se vadă prin noi?

Neprihănite și pricepute

Cu bună știință nu am limitat „binele” la ceea ce descriem noi drept „drăguț” sau „sigur”. El este o forță, la urma urmei. Și *virtutea* am auzit-o descrisă drept o forță.

Cine poate găsi o femeie neprihănită și pricepută?

Ea este mai de preț decât mărgăritarele.

Inima bărbatului se încrede în ea,

Iar ea îi va îmbogăți nespus viața.

(Proverbe 31:10-11, traducerea NLT)

În ce vă privește pe voi, femeile necăsătorite, înainte să vă gândiți că versetul acesta vă lasă pe dinafară, nu uitați că Isus este Mirele vostru. De aceea, pasajul amintit nu le include numai pe unele dintre noi, ci pe toate.

Întrebarea care se ridică este următoarea: ne poate fi încredințată sarcina aceasta? Vom îmbogăți viața celor din jurul nostru? Vom fi în egală măsură pricepute și neprihănite? Sau Stăpânul ne va găsi împărțite în două tabere: a celor neprihănite și a celor pricepute? Manifestarea unei singure calități dintre cele două nu este de ajuns. Avem nevoie de o reunire a femeilor neprihănite care sunt totodată

pricepute. La ce anume trebuie să ne pricepem? Răspunsul e foarte simplu: la orice și la toate. Trebuie să fim fiice în stare să facă tot ce e nevoie.

Pe parcursul ultimului deceniu am întâlnit multe femei deosebite care le încurajează pe altele să descopere ce sunt capabile să facă. Dată fiind conștientizarea crescândă a nevoilor din jur, femeile își îndreaptă atenția spre obținerea unei educații și dezvoltarea unor domenii specifice în care sunt înzestrate, pentru a putea oferi răspunsuri eficiente.

Ele sunt îndeajuns de agere pentru a ridica întrebări dintr-o perspectivă luminată, întrebări pătrunzătoare și relevante. Au învățat să pună accent pe calitățile necesare pentru a se dezvolta și a-și atinge cu adevărat întregul potențial.

Nu ajunge să schițez programe titanice pe hârtie. Trebuie să îmi imprim ideile pe Pământ.

—EMILE PEREIRE

Femeile acestea sunt talentate și înzestrate, neînfricate dar respectuoase, apropiate de altele dar independente, cu picioarele înfipite în prezent dar cu mintea plină de planuri de viitor, miloase dar aprige, curate dar nu naive, puternice și blânde, simple dar orientate spre strategie.

Dacă planurile și programele noastre nu se transpun în plan fizic și nu își pun amprenta asupra Pământului și a locuitorilor lui, nu sunt decât simple teorii. Programele trebuie să prindă viață. Ele pot deveni funcționale doar dacă le înzestrăm cu glas, mâini și picioare.

Lumea noastră a cunoscut impactul multor forțe. De-a lungul veacurilor, Pământul a fost izbit de forțele naturii, cum sunt uraganele, valurile tsunami și musonii. Învelișul lui s-a crăpat și temeliile i-au fost clătinate de cutremure. Forțele armate s-au strâns mâinate de motive și de scopuri deopotrivă nobile și mârșave. Coalițiile feluritelor tabere s-au întâlnit pe câmpul de luptă, semănând în urmă distrugerea.

Însă cum ar fi să vedem o forță care nu se bucură de puterea ei de a intimida, de a amenința sau de a nimici? Membrii ei ar îndeplini roluri strategice și unice, unele ușor de văzut, altele nu, însă toate de folos. Cum ar fi dacă forța aceasta s-ar dovedi altruistă în ce privește motivațiile și simplă vizavi de obiectivul urmărit? Cum ar arăta și cum ar suna?

Alexandru cel Mare spunea:

Nu mă tem de nicio oștire de lei cârmuită de o oaie; mă tem de o oaste de oi cârmuită de un leu.

Ce descriere uimitoare a noastră! Noi suntem o oștire de oi condusă de un Leu. De vreme ce urmăm un Leu, n-ar trebui să luptăm ca niște oi sfielnice. Suntem blânde în modul în care mergem pe urmele Lui, dar aprige în cel în care luptăm. În felul acesta, latura blândă și cea aprigă se întâlnesc și conviețuiesc în tihnă. Dacă studiem cursul firesc și istoria forțelor omenesti, descoperim un tipar anume: ele se ridică și pun mâna pe putere, aceasta din urmă le corupe, pierd puterea și apoi se prăbușesc din interior.

Dar dacă există și un alt model? Dacă există o forță neformată și încă neexprimată?

Dactilografiez cartea aceasta cu litere mult mai mari decât cele folosite la tipar, fiindcă îmi este tot mai greu să văd lucrurile mărunte și detaliile. Cu toate acestea, vederea mea a sporit nespus când vine vorba despre imaginea de ansamblu și despre cea din viitor.

Văd în depărtare două imagini aflate în conflict: necazuri cumplite și o victorie măreață. Pe țărmurile de aproape și de departe văd o asuprire adâncă, întunecată, însă și o împotrivire glorioasă. Văd cum ticăloșia cumplită și nedreptatea globală sunt date în vileag și cucerite pe multe fronturi, în urma întâlnirii cu lumina de neocolit a lui Dumnezeu și cu dreptatea Lui de netăgăduit. Le văd pe ficele Lui pregătindu-se de atac, asemenea unor leoaice. Văd toate acestea în viitorul care ne stă în față. Fără îndoială că vă surprinde ceea ce am spus. Ca și voi, nu văd realitățile acestea pentru că le-am citit în ziare, ci pentru că am ochi cu care pot vedea în Duhul.

Însă nu văd doar... ci și aud. Am auzit strigăte care răzbat din depărtare și altele care răsună de aproape. Am ascultat jelanii celor lipsiți de nădejde, prinși în temnițele întunericului. Fiecare zi e o luptă împotriva apăsării înăbușitoare, care amenință să le curme strigătul, pentru ca apoi să pună capăt și plânsetelor odraslelor lor. Singura nădejde a acestor mame disperate este aceea că există ceva mai mult pentru copiii lor. O mamă tânără ne-a implorat să îi luăm fika de opt ani, care se ascundea sub pat în timp ce ea își servea clienții. Din fericire, organizația Life Outreach, condusă de James și de Betty

Robison, a salvat această fiică, însă mama, care s-a temut să plece, a rămas în urmă în bordelul acela, copleșită de disperare.

Șoaptele vântului

Sunt momente în care și eu mă simt copleșită de ceea ce aud. De ce? Este mai simplu să *nu* vedem și să *nu* auzim. Acesta este motivul pentru care cei mai mulți întorc spatele acestor șoapte și imagini tulburătoare, umplându-și degrabă urechile și ochii cu ceva menit să le distragă atenția. Iată explicația faptului că turismul înflorește alături de traficul de carne vie. Am întâlnit străini care vizitau Tailanda și care pretindeau că ceea ce văzuseră nu era decât o petrecere nesfârșită. Un om de afaceri american cu care am stat de vorbă se purta de parcă depravarea lui dădea un imbold economiei thailandeze.

Cine are urechi de auzit, să audă. (Matei 11:15)

Însărcinarea aceasta nu a încetat când Isus, Fiul omului, S-a înălțat la cer, așezându-Se pe locul care I se cuvenea, ca Fiu al lui Dumnezeu. În cartea Apocalipsa, El lămurește din nou nevoia disperată și grabnică după un popor îndeajuns de curajos încât să asculte.

*Vă sunt deschise urechile? Ascultați. Ascultați șoaptele Vântului, ale Duhului care suflă în biserici.
(Apocalipsa 2:7, traducerea The Message)*

Trebuie să răspundem întrebării Lui. Ne sunt deschise urechile?

Mai mult decât atât, dorim să ni se deschidă? Preaiubitelor, ne găsim cu toate într-un proces în care nu doar că ne ajung la urechi cuvintele divine, ci le și ascultăm cu adevărat. Vă îndemn să vă întrebați singure: „Ai auzit glasul acela?”

Din păcate, mă tem că semănăm cu o mireasă somnoroasă, care se răsucesc de pe o parte pe alta în patul ei somptuos, înconjurată de perne, încercând să înăbușe tocmai sunetul care ar putea-o trezi. Cât de tare trebuie să sune alarma vremurilor noastre înainte să ne ridicăm, treze de-a binelea?

Pe lângă țipătul vădit al lumii noastre rănite, mai este încă un sunet care ne cheamă. Însă acesta nu țipă. Cu toată larma din jur, trebuie să vă ciuliți urechile pentru a-l auzi. Este glasul liniștit și încet al Duhului Sfânt. Intensitatea lui sporește pe măsură ce alegem să îi răspundem.

Îmi place cum sună expresia „șoaptele Vântului”. Dumnezeu Și-a așezat Cuvântul pe aripile vântului. Duhul Lui cel Sfânt este asemănat cu vântul, cu un curent de aer care poartă cuvinte a căror șoaptă aduce viață și putere. Nu putem vedea vântul, însă îi vedem efectele. Vântul are puterea de a aduce anumite lucruri în lumea noastră sau de a le duce cu el. Energia lui împinge vasele pe mare sau le face să eşueze. Puterea vântului învolutează oceanele și erodează munții. Sunt vânturi care ne bat din față și ne împiedică să mergem înainte, pe când altele ne suflă din spate, ajutându-ne să mergem mai repede. Vântul se rotește mereu în lumea noastră, uneori cu repeziciune, alteori domol. Vântul poartă șoapta lui Dumnezeu dintr-un loc în altul.

Deseori, perturbarea adusă de zgomotele din jur ne slăbește abilitatea de a asculta cu atenție cuvintele Duhului, purtate de vânt.

Există încă o piedică în calea abilității noastre de a auzi, și anume familiaritatea care ia naștere în urma faptului că am auzit deja mesajul acela. Când am auzit ceva în repetare rânduri, s-ar putea să ne închidem urechile față de cuvintele acelea și să nu le mai ascultăm cu adevărat.

Dacă avem impresia că știm ce urmează să ne spună cineva, ascultăm altfel. Cu câțiva ani în urmă am avut parte tocmai de experiența aceasta pe când citeam Scriptura. Eram atât de familiarizată cu unele traduceri ale Bibliei, încât, în timp ce parcurgeam textul, știam deja ce urma. Poate vi s-a întâmplat și vouă așa. Faptul acesta mă făcea să pierd într-o anumită măsură atitudinea de uimire copilărească în fața Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru a pune capăt apatiei mele, am început să studiez amănunțit traducerea parafrazată a Scripturii, *The Message*.

De ce? Fiindcă vroiam ca textul să mă surprindă. Iată motivul pentru care am citat multe pasaje din traducerea aceasta, ca să vă bucurați și voi de perspectiva aceasta nouă, care vă îngăduie să vă minunați de cele citite. Nu înlocuiesc Biblia cu o versiune parafrazată, ci doar apelez la un limbaj relevant și la cercetările adiționale făcute

de autorii ei. Puteți studia însă după placul inimii versiunea voastră preferată a Bibliei.

Am făcut aceasta pentru că, asemeni vouă, am vrut cu adevărat să aud. Odată ce ni se deschid urechile, nu putem decât să împrumutăm mesajului auzit sunetul glasurilor noastre.

*Deschide-ți gura pentru cel mut, pentru pricina tuturor celor
părăsiți! Deschide-ți gura, judecă cu dreptate și apără pe cel neno-
roci și pe cel lipsit. (Proverbe 31:8-9)*

În pasajul acesta, mama lui Solomon, Batșeba, își însărcinează fiul, pe împăratul țării, să-și ridice glasul maiestuos pentru pricina tuturor celor zdrobiți sub apăsarea nedreptății. Acesta este și contextul în care urmează versetele despre femeia neprihănită (vedeți Proverbe 31:10-31). Îi vom încuraja noi, aidoma mamei lui Solomon, pe bărbații din lumea noastră să ia partea celor al căror glas a fost redus la tăcere? Am fost făcuți împărați și preoți înaintea Dumnezeului nostru. De aceea, chiar dacă alții nu își descleștează gura, noi trebuie să vorbim.

Ca o „mamă-mare”, vreau să știu că ceea ce moștenesc fiii și ficele noastre este cu adevărat ceva mareț. Studiile desfășurate în lumea întreagă converg tot mai mult spre aceeași concluzie, și anume că egalitatea sexelor este veriga lipsă care poate stăvili șuvoiul sărăciei și chiar al terorismului răspândite la nivel global. În anul 2001, Banca Mondială a realizat un studiu care a exercitat o mare influență, intitulat *Engendering Development: Through Gender Equality in Rights, Resources, and Voice* [Dezvoltarea existenței: Prin egalitatea dintre sexe în drepturi, resurse și glas], argumentând faptul că promovarea egalității între sexe este crucială în vederea combaterii sărăciei globale. „Investiția în educația fetelor s-ar putea dovedi cea mai profitabilă investiție cu puțință în țările aflate în curs de dezvoltare”, scria Lawrence Summers în perioada în care era economist-șef al Băncii Mondiale. „Întrebarea nu este dacă țările amintite își pot permite această investiție, ci mai degrabă dacă își pot permite să nu educe mai multe fete.”¹ Programul de dezvoltare al Națiunilor Unite a efectuat la rândul său un studiu care a ajuns la următoarea concluzie: „Împuternicirea femeilor ajută la creșterea productivității economice.”²

Terorismul cu care ne confruntăm în zilele noastre i-a inspirat pe experții în materie de securitate să desfășoare un studiu propriu în acest domeniu și iată ce au descoperit:

Motivul pentru care există atât de mulți teroriști musulmani, au afirmat ei, are prea puțin de-a face cu Coranul, fiind legat în mare măsură de lipsa participării consistente a femeilor în economia și în societatea multor țări islamice... Împuternicirea fetelor, arătau unii dintre angajații forțelor armate, ar avea ca efect „dezarmarea” teroriștilor.³

Efectuarea acestor studii importante, revelatoare și vaste au presupus cheltuieli și eforturi însemnate. Sunt mereu uimită când înțelepciunea noastră omenească ne descoperă ceea ce Dumnezeu a spus deja cu mult timp în urmă. Înainte să fi existat vreo problemă universală, a existat un răspuns universal: femeia.

Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el. (Geneza 2:18)

Starea bărbatului nu era bună cât timp a fost singur. Acum, ca și atunci, adăugarea femeii în ecuațiile vieții multiplică și scoate la lumină bunătatea din inima bărbaților, a femeilor, a copiilor și a lumii din care facem cu toți parte. O viață izolată face loc stării descrise prin expresia „nu este bine”. Oamenii au fost creați să aibă legături unii cu alții. Cu toate acestea, alianțele extinse din care fac parte exclusiv bărbați par să reprezinte o rețetă pentru un potențial dezastru. Putem concluziona, pe baza adevărilor descoperite în cartea Geneza și a studiilor actuale, că acele culturi care sunt dominate de bărbați se dovedesc nesănătoase la diferite niveluri.

Voi nu ați fost create pentru a fi inferioare, ci sunteți împreună moștenitoare cu Cristos. Femeile sunt un răspuns al lui Dumnezeu. Adăugarea glasului lor sporește oportunitățile educaționale pentru toți copiii, stimulează economia și, după câte se pare, diminuează riscul terorismului.

Dar cum arată acest răspuns al femeilor?

Când mi-am descoperit și sărbătorit *propria* feminitate, mi-am dat seama că nu eram un gând care s-a ivit cu întârziere în mintea lui Dumnezeu. Eram o fică, o soție, o mamă, un răspuns. Dacă eu reprezentam un răspuns, era logic faptul că și surorile care mă înconjurau erau, la rândul lor, niște răspunsuri. În ochii lui Dumnezeu, noi nu suntem cetățene de mâna a doua. Voi, preaiubitelor, aveți potențialul de a constitui o soluție vie, în carne și oase, la problemele oamenilor.

Atunci când, în călătoriile mele, declar adevărul acesta simplu în fața multor femei tinere și vârstnice, mi-e greu să vă descriu reacția lor. Ele nu doar că aud cu inimi tremurânde ceea ce le spun, ci și rostesc cu glas tare cuvintele acestea și le cred.

„Eu sunt un răspuns.”

În momentul acela au parte de o revelație. Li se deschid ochii să se vadă pe ele, ca femei, așa cum le-a văzut Dumnezeu întotdeauna... ca pe unele care completează și întregesc.

Descoperirea acestui fapt constituie însă numai începutul.

Femeile reprezintă mai mult decât un stimul economic colectiv. Odată cu abilitatea noastră de a aduce soluții, se ridică noi întrebări. Noi scriem o nouă „Cartă a drepturilor”, în care femeile sunt prietenele omenirii. Ne strângem laolaltă pentru a desena o hartă pe care femeile și copiii sunt întâmpinați cu bucurie, nu exploatați.

Iată câteva dintre adevărurile pe care le știu cu privire la o fică a cerului:

Este fermecătoare, inteligentă și pricepută.

Viața ei este una care poartă amprenta relațiilor, nu a izolării.

Este iubită de Dumnezeu și urâtă de Satana.

Este asuprită în lumea întreagă prin mijloace deopotrivă subtile și vădite.

Întrebarea care rămâne este următoarea: ce ar putea fi ea, colectiv vorbind, dacă ar fi sprijinită și dacă ar acționa strategic?

Trezirea ce nu poate fi împiedicată

Am avut privilegiul de a călători în sud-estul Asiei și în India, în parteneriat cu organizația Life Outreach, în căutarea unor povești și experiențe de viață îndeajuns de fascinante pentru a stârni răspunsul altor oameni. Am văzut năpasta sărăciei și grozăvia traficului de carne vie când am călătorit în Cambogia, Tailanda și Mumbai. Am văzut, de asemenea, speranța și promisiunea restaurării, pe măsură ce oamenii reacționează cu generozitate, iar organizațiile încep să lucreze laolaltă.

Pretutindeni există o nevoie disperată în ce privește cooperarea și implicarea. Mă aflu în Ucraina și serveam micul dejun cu o prietenă, când în încăpere a intrat o tânără de o frumusețe uluitoare. Nu era un fapt neobișnuit într-o țară renumită pentru femeile ei fermecătoare, însă aceasta se găsea în compania unui bărbat care părea trecut de șaiszeci de ani. Tânăra încălțată cu pantofi cu toc înalt și purtând o pereche de pantaloni strâmți nu putea avea mai mult de optsprezece ani. S-au așezat la masa alăturată. Îi urmăream cu privirea în timp ce bărbatul își devora mâncarea, iar fata sorbea dintr-o ceașcă de cafea neagră, uitându-se absentă pe fereastră. Tinerii barmani din spatele tejghelei sușoteau între ei, și chicoteau pe înfundate arătând spre ea. Nu a trecut mult până când un alt bărbat care avea de două ori vârsta fetei li s-a alăturat la masă. Mi-a venit să plâng. Fata părea atât de însingurată și de pierdută. Era lămurit că aveam alături o prostituată de lux, însă noi nu vedeam în ea decât o fiică însetată după dragoste, care se juca de-a îmbrăcatul cu haine de oameni mari, în timp ce ședea între doi oameni de afaceri libidinoși, care-i devorau viața.

Am avut ocazia să stau de vorbă cu unele dintre surorile noastre care au fost victime ale traficului de carne vie. Da, ele sunt surorile noastre. Nu au ajuns de bunăvoie prostituate, ci sunt niște victime și supraviețuitoare curajoase.

Într-o zi lungă petrecută în căldura jilavă a Indiei, am ascultat un grup de femei tinere și mai înaintate în vârstă depănând una după alta povestea înduioșătoare a felului în care organizația Life Outreach le strânse într-un mic apartament. Unele vorbeau printre lacrimi, altele nu vedeau nicio emoție.

Sunt sigură că s-au întrebat de ce vroiam să aud povestea vieții lor. Le compătimeam? Aveam să le judec? Le puteam măcar înțelege sau oferi vreun răspuns?

Una dintre aceste femei curajoase, pe care o voi numi Sama, ne-a povestit despre zilele copilăriei ei petrecute într-un sătuc îndepărtat din Nepal, pe când inima îi era plină de visuri în calea împlinirii cărora stătea mama ei. Într-o zi, un unchi al ei le-a auzit certându-se și a tras-o pe Sama deoparte. S-a oferit să o ia cu el în Mumbai. Acolo urma să se bucure de felurite oportunități, de educație și de șansa de a-și vedea visurile împlinite.

Promisiunea era irezistibilă.

Înainte de sosirea zorilor, Sama și unchiul ei au plecat în grabă din micul sat. Fata a avut de înfruntat o călătorie lungă și primejdioasă pentru a se strecura din Nepal în India. La sosirea în Mumbai, unchiul ei a lăsat-o să se odihnească în camera sărăcăcioasă a unui motel. În timp ce ea dormea, unchiul ei a vândut-o.

Sama s-a trezit nedumerită, înconjurată de necunoscuți. Venise vremea să lucreze pentru a acoperi banii care-i fuseseră plătiți unchiului ei.

Sama a fost dusă la un bordel din oraș și încuiată într-o cămăruță întunecoasă. Nu avea ideea ce urma să se întâmple. Nici măcar nu înțelegea limba care se vorbea în jur. Ușa s-a deschis și înăuntru a intrat un client care aștepta să fie servit. Când Sama s-a împotrivit, patru femei au ținut-o la podea, în timp ce era violată.

Sama avea treisprezece ani.

Timpul a trecut. Sama a învățat limba și a muncit pentru plata datoriei, iar în cursul aceluia proces a devenit o iscusită femeie de afaceri. Neavând alte uși deschise înainte și nici vreun loc în care să plece, a avansat în ierarhia lumii bordelurilor, devenind stăpâna propriului bordel. Ea era cea care cumpăra și vindea acum fetele. La porunca ei, tinerele traficate erau imobilizate. Sama supraveghea întâlnirea în care erau violate și dădea ordin să fie bătute, până când învățau să se supună.

Când am întâlnit-o pe Sama, mi-a venit greu să cred că ceea ce-mi povestea era adevărat. Acum nu mai era matroana unui bordel, ci o femeie liniștită, de vârstă mijlocie. Cineva îi împărtășise dragostea lui Dumnezeu, iar ea devenise creștină. Avusese, de asemenea, ocazia să pună capăt aceluia mod de viață. Își făcuse curaj să lase în urmă lumea bordelurilor. Acum lucra neobosită pentru salvarea aceluiași fete pe care le năpăstuiise cândva.

În timp ce stăteam de vorbă, am încercat să înțeleg cum se făcea că Sama ajunsese matroana unui bordel. Uitase oare cât de înspăimântată fusese pe când avea doar treisprezece ani? Așa că am întrebat-o:

- Sama, cum ai putut să stai și să te uiți în timp ce copilele acelea erau răpite, siluite și bătute?

A suspinat, în timp ce clătina din cap.

- Am făcut ce a trebuit pentru a... a supraviețui.

Pentru mulți, supraviețuirea e tot ce au.

Am pășit și eu pe străzi mizerabile, mărginite de locuințe atât de dărăpănate și de barăci improvizate, încât nu e de mirare că cei care se adăpostesc înăuntrul lor se simt lipsiți de orice speranță. M-am strecurat deghizată în unele bordeli. Am văzut letargia deprimantă a femeilor din apus care trăiesc o viață fără țință. Am văzut resurse risipite din pricină că am uitat cine suntem. M-am izbit eu însămi de problemele acestea și sper din toată inima că voi vedea și răspunsul la ele.

Iată un îndemn tulburător care se găsește la finalul unei cărți inspiratoare și provocatoare, intitulată *Half the Sky* [Jumătate de cer]:

Cursul istoriei transformă femeile din animale de povară și din jucării sexuale în ființe omenesti în toată puterea cuvântului. Avantajele economice ale împuternicirii femeilor sunt atât de mari, încât au convins națiuni întregi să facă pași în direcția aceasta. Nu va trece mult până când vom considera sclavia sexuală, omorurile săvârșite pentru apărarea onoarei și atacurile cu acid ca fiind de neînchipuit, ca și bandajarea picioarelor femeilor asiatice. Întrebarea care se ridică este de cât timp va fi nevoie pentru transformarea aceasta și câte fete vor mai fi răpite și duse în bordeli, precum și dacă fiecare dintre noi va lua parte la această mișcare istorică sau se va mulțumi să fie un simplu spectator.⁴

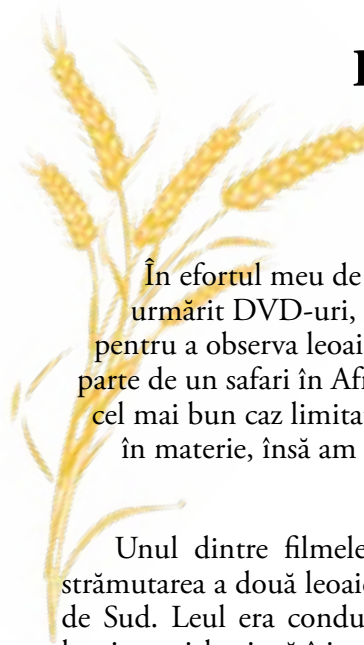
Iată întrebarea care stă în fața noastră, a tuturor.

Aș vrea să vă fac părtașe acestei revelații. Mă rog fierbinte ca vorbele mele să trezească înăuntrul vostru ceva ascuns și nestăvil. Sper că vă veți ridica asemeni unei leoaice, făcându-i pe cei din jur, pretutindeni unde mergeți, să se minuneze de măreția lui Dumnezeu. Atunci vom alcătui împreună acea forță pe care lumea nu a văzut-o încă. Citiți mai departe, surori leoaice, și treziți-vă.

PERICULOS DE TREZE

Femeile bine-crescute făuresc rareori istoria.

LAUREL THATCHER ULRICH

În efortul meu de a studia leoaica, am citit cărți și articole, am urmărit DVD-uri, documentarii și chiar postări de pe YouTube pentru a observa leoaicele în diferite situații și etape. Deși am avut parte de un safari în Africa, cunoștințele mele despre leoaice erau în cel mai bun caz limitate. Nici măcar acum nu mă consider expertă în materie, însă am devenit între timp o observatoare fascinată a acestor feline.

Unul dintre filmele documentare văzute de mine surprindea strămutarea a două leoaice și un leu într-o rezervație nouă din Africa de Sud. Leul era conducătorul grupului și, cu ajutorul celor două leoaice, a izbutit să își marcheze granițele teritoriului. Împreună, cei trei stăpâneau peste o bună bucată a rezervației.

Pentru a urmări mișcările și progresul grupului de lei, la gâtul masculului fusese prins un dispozitiv care permitea localizarea acestuia. După doi ani petrecuți în rezervație, a sosit vremea îndepărtării aparatului. Nu mai era nevoie ca leul să fie monitorizat. În plus, zgarda cu dispozitivul îi stânjenea coama și trebuia dată jos, pentru ca leul să-și poată scutura coama, iar aceasta să se vadă în toată frumusețea ei. (Leii își cântăresc adversarii în funcție de mărimea coamei, hotărând astfel dacă îi vor provoca sau nu pentru a stabili cine stăpânește un anumit teritoriu. Atunci când coama adversarului pare prea mare pentru noul venit, dându-i de înțeles că nu-și va putea încleșta fălcile în jurul gâtului său, cel din urmă nu va iniția confruntarea.)

Leul căruia îngrijitorii rezervației îi legaseră zgarda la gât cu doi ani în urmă nu mai era un mascul tânăr, docil și ușor de intimidat. Devenise unul puternic. Reușise, cu ajutorul leoaicelor, să se instaleze în noul teritoriu și să protejeze de intruși familia, dovedindu-se în repetate rânduri un apărător priceput al grupului. Nu avea să fie prins cu ușurință acum, când învățase să cutreiere feroce, neînfricat și liber savana. Îngrijitorii rezervației trebuiau să îl sedeze pentru a-i îndepărta dispozitivul de la gât. L-au localizat și, păstrând o distanță care le asigura protecția, au tras în el cu săgeata tranchilizantă. Prima de-abia și-a făcut simțit efectul. Leul a tresărit, întorcându-și privirea aurie, maestuoasă spre ei. Au tras din nou. Leul s-a clătinat și s-a prăbușit la pământ. Îngrijitorii au intrat în aceeași clipă în acțiune; au pornit cu mașina spre leul întins în iarbă, croindu-și drum printre tufișuri, în timp ce săltau peste terenul accidentat unde căzuse trupul voinic, maro-roșcat al leului.

Chiar în clipa în care erau gata să sară din Jeep și să îndepărteze dispozitivul de la gâtul animalului, cine credeți că și-a făcut apariția? Nimeni alta decât una dintre leoaice, care nu avea de gând să îngăduie una ca asta. Dată fiind abilitatea unei leoaice de a se face nevăzută în ierburile savanei, îngrijitorii parcului nu i-au observat prezența decât atunci când a apărut în fața lor. Faptul că ei nu o văzuseră nu însemna că nici ea nu îi simțise. De îndată ce și-a văzut leul doborât la pământ, leoaica s-a ridicat și a plecat din ascunzișul ei, ieșind la vedere. Plină de îndrăzneală, și-a anunțat prezența grupului de oameni. După ce s-a așezat între leul căzut și îngrijitori, a început să mârâie amenințător, în timp ce se plimba încoace și încolo, în fața masculului. Cu urechile ridicate și blana zbârlită, le dădea de înțeles oamenilor că nu era câtuși de puțin încântată de ceea ce se petrecea.

Îngrijitorii aveau puțin timp la dispoziție pentru a îndepărta dispozitivul prins la gâtul leului, înainte să înceteze efectul sedativului, însă leoaica îi împiedica să treacă la treabă. Mai aveau o singură doză de tranchilizant. *Pentru a ajunge la leu, trebuia să o sedeze întâi pe leoaică.* Țintașul a ridicat arma și a ochit cu grijă. Când săgeata și-a atins ținta, leoaica furioasă s-a întors spre îngrijitori, după care s-a prăbușit la pământ, cu săgeata dedesubt. În timp ce grupul de oameni se apropia de leul sedat, tensiunea care plutea în aer era aproape palpabilă. Asemeni leoaicei, masculul era amorțit, dar nu inconștient, astfel că le urmărea fiecare mișcare cu privirea.

Vorbind în șoaptă, unul dintre îngrijitori și-a strecurat mâna în partea din spate a coamei leului și, cu un cuțit ascuțit de vânătoare, a tăiat zgarda și a scos cele două săgeți cu tranchilizant înfipite în trupul masculului. Îngrijitorii s-au apropiat apoi de leoaică. Trebuiau să se miște repede, înainte ca vreuna dintre uriașele feline să își revină. Femela căzuse pe o parte, lăsând să i se vadă pielea îngroșată de pe piept, semn că era gestantă. Îngrijitorii i-au ridicat cu blândețe și cu grijă picioarele din spate, îndepărtând cu iuțelă săgeata.

În spatele lor, leul a început să mârâie, luptându-se să se ridice, dar era încă prea amorțit pentru a se putea ține pe picioare. Îngrijitorii au pornit degrabă spre mașină, fără a se întoarce nici măcar o clipă cu spatele la el. Au pornit motorul, răsuflând cu toții ușurați în timp ce se îndepărtau. Încetând să mai vorbească în șoaptă, realizatorul documentarului explica: „Nu e nimic mai periculos decât să te afli în prezența unui leu care e treaz de-a binelea.”

Creștini tranchilizați

Alăturarea cuvintelor „periculos” și „treaz de-a binelea” mi-a atras atenția. Ce s-ar întâmpla dacă, asemeni leilor, am fi periculoase și treze de-a binelea? Atunci și numai atunci am constitui o amenințare pentru întinericul care ține atât de mulți oameni în robie.

Preaiubitelor, mă rog în clipa aceasta ca fiecare dintre noi să ne dăm seama că suntem cu adevărat înspăimântătoare pentru vrăjmașul nostru și că acesta a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a ne opri. El știe că nu se poate apropia de noi îndeajuns pentru a ne prinde și a ne înlănțui, dacă suntem pe deplin treze și în mișcare. Pentru a ne veni de hac, el ne „sedează”, ca să nu mai putem înfăptui ce ne-a chemat Dumnezeu să facem. Însă, aidoma leoaicei din viziunea mea, noi trebuie să ne trezim, să ne ridicăm, să ne amintim cine suntem și să ne împotrivim răului din lumea aceasta, folosind armele luminii.

Sedate de viața de fiecare zi

Nu vă lăsați absorbiți și istoviți de îndeplinirea obligațiilor voastre de fiecare zi, așa încât să nu băgați de seamă cât e ora și să ațipiți,

nepăsători față de Dumnezeu. Noaptea se apropie de sfârșit, iar zorii sunt gata să apară. Fiți treji și cu băgare de seamă la ceea ce face Dumnezeu! El adaugă ultimele finisări lucrării mântuitoare pe care a început-o atunci când am crezut. Nu ne putem îngădui să irosim nicio clipă, nici să pierdem ceasurile prețioase ale zilei, cufundați în fapte frivole și delăsare, în desfrâu, risipă, și ciorovăieli, înșfăcând tot ce vedem înaintea ochilor. Ridicați-vă din pat și îmbrăcați-vă! Nu trândăviți și nu zăboviți, așteptând până în ultima clipă. Îmbrăcați-vă în Cristos și sculați-vă!
(Romani 13:11-14, traducerea The Message)

Observați cuvintele alese în pasajul acesta pentru avertizarea creștinilor: nu vă lăsați absorbiți și istoviți de îndeplinirea obligațiilor voastre de fiecare zi. Ele vor lipsi timpul vostru de valoare și vă vor face să adormiți. Acest text plin de viață ne îndeamnă să ne ridicăm fără zăbavă, să fim treze și cu băgare de seamă la ceea ce face Dumnezeu. Când sunteți treze față de ceea ce înfăptuiește Dumnezeu, știți ce trebuie să faceți și voi, la rândul vostru! Vremea lăncezirii a trecut. A sosit timpul să ne sculăm. Deșteptătorul a sunat deja de ceasuri bune!

Nevoia aceasta de a ne ridica din amorțire a fost subliniată într-un mod aparte în timp ce stăteam de vorbă la telefon cu o prietenă. Ea mi-a povestit că, împreună cu soțul ei, avusese ocazia de a servi masa cu un rabin de marcă. Acesta din urmă le-a vorbit despre povara pe care o simțea din pricina situației dificile a evreilor din Statele Unite. Acest rabin călătorește și ține prelegeri în sinagogi și la diverse conferințe de pe întreg teritoriul țării, îndemnând evreii americani să se roage ca toți creștinii din țara aceasta să se ridice împreună și să devină conștienți de puterea lor de a influența. Îngrijorarea lui e determinată de faptul că numărul evreilor din țara noastră este mult prea mic pentru a se face auziți, dacă nu li se alătură și creștinii, ca susținători ai stăvilirii valului antisemit și anticreștin care se ridică împotriva noastră, a tuturor.

Mult prea mulți dintre noi sunt descurajați, amorțiți sau ignorați, din păcate, cu privire la ceea ce se întâmplă cu adevărat în lume. S-ar putea ca explicația acestei situații să stea în faptul că de prea multă vreme ascultăm o Evanghelie cu efect tranchilizant, care fuge de realitate și care îi motivează pe prea puțini să lupte pentru salvarea celor pierduți? Ne-a adâncit lipsa de mișcare și de exercițiu spiritual

într-o stare de letargie și de moleșeală? Ne-au încetinit acțiunile apăsarea legalistă și atitudinea relaxată vizavi de păcat, făcându-ne să reacționăm cu întârziere și cu apatie? A început oare Dumnezeu să ne scuture, ca să ne ridice și să ne facă periculos de treji? Dacă da, nu ar fi pentru întâia oară.

Israelii au rătăcit prin pustie mult mai mulți ani decât era nevoie. Au călătorit fără țință, ca o turmă prea mare de oi. Uneori se abăteau din drum și cârteau; alteori înaintau ascultători pe urmele norului ziua, ori se opreau sub lumina stâlpului de foc noaptea. Uneori, ascultau de păstorul lor, Moise; alteori nu o făceau. Însă, când s-au strâns în câmpia Moabului, aflată la granița țărâmului promis, prezența adunării lor a devenit vădită. Popoarele din jur au aflat despre sosirea lor. Acest popas al călătorilor prin pustie a arătat în fața locuitorilor țării ca strângerea laolaltă a unor războinici iscusiți.

Nu mai erau o adunătură de sclavi năpăstuiți; israeliții își recăpătaseră identitatea de popor de viță nobilă (*Israel* înseamnă „prințul lui Dumnezeu”). După mulții ani de peregrinări prin pustiu, erau gata să prindă rădăcini. Poate că și atunci copiilor lui Israel le-a scăpat ceea ce vedeau atât de lămurit împărații din jur, profetul Balaam și popoarele din preajmă: nu mai erau niște rătăcitori prin pustie, ci niște închinători ai lui Dumnezeu, aleși cu însăși mâna Lui, și niște războinici.

Din nefericire, fiindcă nu au înțeles cine erau cu adevărat și nu au avut o perspectivă corectă cu privire la cei care-i înconjurau (popoarele vrăjmașe), copiii lui Dumnezeu și-au pierdut viziunea și scopul. Au lepădat restricțiile sfinte de până atunci și au făcut o greșală uriașă. Înainte să intre în țara promisă, au încheiat cu nechibzuință niște alianțe cu neamurile. Greșala lor constituie un avertisment pentru noi: ne paște pericolul dacă ne-am trezit, dar am uitat cine suntem.

Pe scurt, israeliții au ținut o orgie în pustiu. Bărbații din Israel s-au culcat cu femeile moabite trimise în tabără la sfatul profetului Balaam (vedeți Numeri 25:1-2; 31:16, Apocalipsa 2:14). Femeile i-au invitat pe bărbații israeliți să ia parte la închinarea moabită, care includea relațiile sexuale. Urmările au fost dezastruoase, iar poporul lui Dumnezeu a fost pentru o vreme abătut din drum. Înainte să se sfârșească totul, a fost nevoie de o urgie, de un preot plin de râvnă și de confirmarea unui vrăjmaș – madianiții. Dumnezeu l-a învățat

pe Moise să facă numărătoarea poporului, astfel că toată tabăra s-a regrupat.

În ciuda celor petrecute, vrăjmașii israeliților nu i-au putut birui. Când poporul Domnului era ascultător, biruința îi era sigură, însă ori de câte ori pășea în afara poruncilor lui Dumnezeu, îl aștepta judecata. Israelii s-au pocăit și Dumnezeu a oprit urgia, însă nu înainte să moară douăzeci și patru de mii dintre ei.

Ce lecție putem învăța din experiența lor? Dacă vrăjmașul nu ne poate ține în starea de amorțeală (liniștite, docile și inactive), atunci ne va ispiți să ne întinăm locurile de odihnă și să acceptăm forme păcătoase și stricate de închinare. Cum arată creștinii „sedați”? Ei sunt cei care fac afirmații de felul:

- „Lumea se duce de răpă... Sper că va veni curând răpirea, să scăpăm cu toții.”
- „De ce să nu mă uit împreună cu soțul meu la filme educative, despre alte cupluri care întrețin relații sexuale?”
- „Totul e atât de înspăimântător! Îmi voi acoperi ochii (*spun ei căscând*), iar acum, dacă tot i-am închis, cred că voi trage un pui de somn.”
- „Dumnezeu știe că nu sunt decât un om și că am nevoi sexuale pe care soția mea nu mi le împlinește. Știu că n-ar trebui să fac ceea ce fac, dar, la urma urmelor, sunt deja iertat...”
- „Eu nu l-am votat pe omul care a ajuns președinte, așa că nu mă rog pentru el.”
- „Traficul de carne vie e îngrozitor, dar e o problemă din afara țării noastre, nu-i așa?”
- „Cât de trist e faptul că au murit atâția oameni în urma cutremurelor din Haiti și din Chile! Nu e grozav că celebritățile strâng bani ca să le dea o mână de ajutor?”

Uneori, îmi vine să plâng, fiindcă mă tem că am uitat cine suntem. Noi nu suntem ai noștri, ci ai Domnului. Suntem un popor sfânt, pus deoparte pentru El și pentru scopurile Lui. Nu alcătuim un grup de refugiați răzleți, fără de tată, care de-abia răzbesc de pe o zi pe alta, biruiți de păcat în timp ce se întreabă dacă există un Dumnezeu. Noi constituim trupul colectiv al lui Dumnezeu și, în această calitate, suntem destinați să triumfăm, să ne bucurăm de victorie, de semne și

de minuni. Din păcate, unele dintre surorile noastre nu au aflat încă acest adevăr.

Răspunsuri, nu probleme

Am subliniat deja pe scurt dinamica despre care am scris în anul 2005 în cartea mea *Fight Like a Girl* [Luptă ca o fată], și anume premisa aceasta: „Voi, fiicelor, sunteți un răspuns, nu o problemă”. Acum, când mă apropiu de încheierea cărții de față, o scriere importantă și fascinantă, intitulată *Half the Sky* [Jumătate de cer], confirmă același fapt: „Femeile nu sunt problema, ci soluția.”⁵ Cartea aceasta a fost scrisă de un soț și de o soție, Nicholas D. Kristof și Sheryl WuDunn, jurnaliști câștigători ai premiului Pulitzer. Cei doi au scris cu intenția de a semnaliza lumii nevoia urgentă de a împuternici femeile cu aceeași valoare, educație și oportunități economice ca și bărbații. Din fericire, lucrarea lor a stârnit multe valuri în comunitatea actorilor, a activiștilor și a mijloacelor de informare în masă.

Abordez și eu din nou subiectul acesta, fiindcă mă întristează faptul că biserica nu a fost prima care să confrunte problema inegalității sexelor. Se pare că semănăm cu Iona, profetul din vechime care dormea liniștit sub punte, într-o cămăruță întunecată, în vreme ce echipajul corăbiei se străduia din răspuț să o păstreze pe linia de plutire. Noi ar fi trebuit să fim primii care să iasă pe punte și să caute soluția lui Dumnezeu pentru nedreptatea strigătoare la cer care înclină balanța lumii noastre. Dar, spre deosebire de Iona, noi nu avem parte de o singură furtună, care zgâlțâie un singur vas în largul mării. Întreaga lume e întoarsă cu susul în jos, în timp ce furtunile fizice clatină Pământul sau cutremurele financiare destabilizează lumea economică. Nedreptatea face Pământul nostru să se cutremure și să se clatine. Însăpăimântați, oamenii se întorc spre creștini și îi întreabă: „Cum s-a întâmplat una ca asta?” Cei robiți, răniți și confuzi se îndreaptă spre noi și ne întreabă cum putem dormi când ar trebui să strigăm spre Dumnezeu, rugându-L să ne dea un plan prin care să ne facă părtași intervenției Sale, înainte de a fi prea târziu. Însă mulți dintre creștinii aflați în biserică au îngăduit mișcărilor de astăzi să îi lege și să-i facă să se cufunde într-un somn agitat ori să-i stârnească să se ia la harță cu privire la chestiuni care nu au cu adevărat importanță.

În zilele lui Iona, Dumnezeu a trimis o furtună ca să-l trezească pe profet din starea lui de neascultare și să-i amintească totodată că poporul cetății Ninive se găsea într-o stare deplorabilă. Dumnezeu nu dorește niciodată să lase oamenii să rămână în calea prăpădului, însă Iona nu vroia să împiedice nenorocirea care păștea orașul. Prin urmare, a fugit și s-a ascuns în cala unei corăbii. În timp ce mergea în altă direcție decât cea în care îi spusese Dumnezeu să pornească, a adormit. Dumnezeu a trimis o furtună atât de puternică, încât corabia pe care se afla Iona era cât pe ce să se sfărâme. De ce fugise Iona? Fiindcă nu vroia să salveze niște oameni pe care-i socotea nevrednici. Iată ce dialog a purtat profetul cu Dumnezeu după ce el și orașul au fost deopotrivă cruțați:

Lucrul acesta [cruțarea ninivenilor] n-a plăcut deloc lui Iona și s-a mâniat. S-a rugat Domnului și a zis: „Ah, Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta vroiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și că te căiești de rău! (Iona 4:1-2)

Iona vroia ca Dumnezeu să judece și să pedepsească orașul, însă Domnul dorea să-Și întindă peste cetatea aceea harul și îndurarea. Pe Iona nu îl deranja ca Dumnezeu să șteargă de pe fața Pământului un oraș înțesat de oameni, însă era suficient de iritat încât să se dea de ceasul morții pentru un tufiș care se uscuse.

Dar Dumnezeu a zis lui Iona:

„Bine faci tu de te mânii din pricina curcubetelui?” El a răspuns: „Da, bine fac că mă mânii până la moarte!” Atunci și Domnul a zis: „Ție îți este milă de curcubetele acesta, care nu te-a costat nimic trudă și pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit. Și Mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite!” (Iona 4:9-11)

Alo! Am pierdut și noi, aidoma lui Iona, perspectiva privitoare la ceea ce e important pentru Dumnezeu? Suntem mai preocupate de confortul și de bunăstarea noastră decât de valorile lui Dumnezeu? Cel Preaînalt nu stă în cer, încântat de perspectiva nimicirii. El

tânjește să-i salveze pe toți cei care se găsesc pe o cale rea! Să nu ținem ascunsă nădejdea chiar de cei pe care Dumnezeu vrea să-i salveze. Mă rog ca voi să-I îngăduiți lui Dumnezeu să trezească leoaica dinăuntrul vostru și să vă pregătească să veniți în ajutorul altora (nu să-i judecați), salvându-i din ghearele răului care amenință să îi doboare și să-i nimicească.

A venit vremea să ascultăm chemarea lui Dumnezeu. El ne-a încredințat mesajul veștii bune pentru Pământul acesta și ne-a poruncit să ne iubim unii pe alții. Ne-a însărcinat să ne îngrijim de văduve, de orfani, de străini și de săraci. El Își îndeamnă și acum ficele, tinere ori vârstnice, să contribuie cu soluții la rezolvarea problemelor din lume. Dumnezeu ne invită să lăsăm deoparte aspectele care ne deosebesc și să trudim laolaltă în lucrarea Sa.

Unii dintre creștini încă se străduiesc să fie buni cu semenii lor. Alții sunt prea ocupați, plângându-și pierderile suferite, și cei mai mulți se ciorovăiesc din pricina unor subiecte doctrinare mărunte, arătând cu degetul alte mădulare ale trupului lui Cristos.

Preaiubitelor, nu aș vrea ca strigătul menit să ne trezească să necesite o aruncare peste bordul corăbiei, ca în cazul lui Iona, ori o călătorie prelungă prin pustie, ca cea a israeliților! Să privim deci la răul și la problemele din lumea noastră, îngăduindu-le să ne trezească din somn. Văd în duhul meu oameni stârniți, tulburați și gata să schimbe lumea.

Modul vostru unic de a vă exprima

Pe parcursul scrierii cărții de față, editorii m-au îndemnat să împărtășesc exemplele unor femei care sunt pe deplin treze, ca să vedeți ce poate realiza o femeie aflată în starea aceasta. Însă nu aș vrea să limitez subiectul la ceea ce am văzut eu. Povestea aceasta a creștinilor pe deplin treji și periculoși continuă să se scrie și acum. Cred că lumea încă n-a văzut ce se poate întâmpla când femeile creștine sunt pe deplin treze și îndrăznețe, la nivel individual și colectiv.

Dumnezeu m-a însărcinat în două rânduri să încep *procesul trezirii* femeilor creștine. Nu am idee cum va arăta imaginea de ansamblu când vom fi *pe deplin treze*, dar înclin să cred că vom fi primejdioase în întuneric și strălucitoare în lumină. Pe măsură ce am

cugetat mai mult la imaginea aceasta, am văzut că expresia leoaicei aprige și sălbatică din viața unei femei creștine nu a fost încă definită.

Am mai constatat că oamenilor le place să li se spună ce să facă. Însă un creștinism în care ni se explică pas cu pas cum să facem totul ne lipsește în mare măsură de descoperirea auri misterioase în care e înconjurat Dumnezeu. De aceea, mesajul acesta nu este unul intitulat „Cum să...” Vreau ca *voi* să vă treziți, să vă ridicați asemeni unei leoaice și să mergeți înainte, potrivit modului vostru unic de a exprima ce înseamnă să fiți astfel de leoaice. Numai voi și Dumnezeu puteți defini modul cum va arăta leoaica din voi, când se va trezi pe deplin.

Am cerut de curând celor din echipa mea să îmi spună cuvintele sau imaginile pe care le stârnea în mintea lor ideea unei leoaice. Nu am fost surprinsă când răspunsurile lor au variat de la termenii de *grație* și *blândețe* până la *aprigă* și *neînfrică*. La fel de variată și de vastă poate fi percepția noastră cu privire la cuvântul *trezire*.

În urma cercetării Scripturii, am descoperit că Dumnezeu spune adesea poporului sau profeților Lui: „Mergeți acolo, faceți așa, spuneți asta”, fără a le da vreun indiciu clar privitor la ce va urma apoi. Un astfel de exemplu este cel al lui Elisei, care a spus unei văduve: „Du-te de cere vase de afară, de la toți vecinii tăi, vase goale, și nu cere puține. Când te vei întoarce, închide ușa după tine și după copiii tăi; toarnă din untdelemn în toate aceste vase și pune deoparte pe cele pline” (2 Împărați 4:3-4). Sfatul profetului nu pare să aducă o soluție. În ce fel avea să rezolve ideea aceasta problema creditorilor care băteau la ușa femeii, amenințând să-i vândă copiii ca robi? Ei bine, după ce a făcut ce i s-a spus, ea s-a întors la omul lui Dumnezeu, iar acesta i-a spus: „Du-te de vinde untdelemnul și plătește-ți datoria; iar cu ce va rămâne vei trăi tu și fiii tăi” (2 Împărați 4:7).

Mă întreb de câte ori ne lipsim singuri de purtarea de grijă miraculoasă a lui Dumnezeu, prin faptul că vrem să știm care e pasul al doilea, al treilea și al patrulea, înainte de a-l fi încheiat pe primul. Așadar, gândiți-vă la cartea aceasta ca la una care vă îndeamnă: „Citiți cuvintele, rugați-vă și îngăduiți-I lui Dumnezeu să Se reverse pe Sine în toate vasele pe care le-ați așezat înaintea Lui”. Rugați-L să vă umple gândirea cu imaginea unei leoaice, care să vă inspire în trăirea voastră.

Nu vă temeți de zugrăvirea noastră sub forma unor leoaice sau a lui Isus sub forma unui leu. Ea nu diferă de reprezentarea lui Isus drept Păstorul care are o relație cu noi, oile Sale. Suntem noi literalmente

niște oi sau Dumnezeu ne cere, de fapt, să-L urmăm și să ne încredem în El aidoma unei turme de oi? Tot astfel, Isus este Mirele nostru, iar noi alcătuim, în mod colectiv, mireasa Lui. Imaginea este una alegorică. Isus este în același timp Păstorul, Împăratul, Dumnezeu, Om, Mire, Frate, Leu, Miel, Începutul și Sfârșitul. Să ne surprindă oare faptul că s-ar putea ca El să dorească să ne solicite limitele? Intenția mea este aceea de a vă îngădui să răspundeți pornind de la percepțiile voastre unice și din locul unde vă exercitați voi influența.

Îndatorirea deșteptării

Când eram la colegiu, în căminul clubului meu de fete era un dormitor căruia nu știu de ce i se spunea terasă, fiindcă nu se afla în afara clădirii și nici nu avea vreo cale de acces din exterior. Era o încăpere lungă, întunecoasă, aflată la etaj și înșesată cu paturi suprapuse. Unele erau aliniate de-a lungul peretelui, în vreme ce altele erau așezate perpendicular, în dreptul unor ferestre fumurii.

Fiindcă numărul celor care împărțeau camera aceasta era atât de mare, nu era îngăduită folosirea ceasurilor deșteptătoare; în schimb, ne venea prin rotație rândul fiecăreia să îndeplinim sarcina care-mi displăcea mie cel mai mult: aceea de a le trezi pe celelalte. În fiecare seară, înainte de culcare, fiecare fată puneă un cartonaș cu numele ei în dreptul orei la care vroia să fie trezită. Aceasta însemna că persoana care dădea trezirea trebuia să știe unde dormea fiecare dintre fete. În seara dinainte, ea dormea într-o altă încăpere, unde putea folosi un ceas deșteptător.

Când era rândul meu, îmi fixam ceasul să sune cu o jumătate de oră mai repede decât ora la care trebuia trezită prima fată, ca să am timp să fac duș. Faptul că nu eram nevoită să stau la rând la duș era singurul avantaj al îndatoririi de a mă ridica prima din pat.

Odată început procesul, făceam ture prin dormitor, trezind fetele la fiecare cincisprezece sau treizeci de minute, vreme de două sau trei ore. Mă strecuram înăuntru și afară din încăperea întunecată, încercând în același timp să mănânc și să mă pregătesc și eu pentru noua zi. Intram iarăși și iarăși în vârful picioarelor, închideam ușa, după care înaintam băjbâind prin beznă și număram paturile cu grijă, încercând să nu le trezesc pe celelalte fete în timp ce mă mișcam printre

ele. Când ajungeam la colega sau la colegile care se programaseră pentru ora aceea, le trezeam încetișor, dar ferm.

Mă simțeam foarte responsabilă de ceea ce făceam, știind că fiecare dintre ele depindea de mine să o trezesc, fiindcă pe toate le așteptau cursuri, teste de dat, proiecte de predat, care nu puteau fi amânate, și, desigur prieteni cu care aveau întâlnire.

Odată, am dat-o în bară cu trezirea colegelor. Am fost prea blândă și am ezitat să o scutur mai zdravăn pe una dintre fetele din anii mai mari. Ea mormăise ceva drept răspuns, iar eu crezusem că se trezise, însă nu era așa. Colega doar vorbea în somn. La prânz, m-a făcut cu ou și cu oțet, spunându-mi cât avusese de suferit fiindcă eu nu-mi îndeplinisem slujba așa cum se cuvenea. Există greșeli pe care nu ești dispus să le repeți. Așa că am învățat repede că unele dintre colege trebuiau zgâlțâite de-a binelea, altele se trezeau doar dacă erau atinse ușor, iar altele se ridicau deja din pat când își auzeau numele șoptit. Unele colege îmi mulțumeau când le trezeam, altele mă blagosloveau în fel și chip, poruncindu-mi să le las în pace.

Cel mai greu era de lucrat cu cele care păreau că s-au trezit și care chiar spuneau: „Bine, bine, sunt trează”, după care se culcau la loc. Am învățat că lângă fetele somnoroase trebuia să rămân până când le vedeam coborâte din pat.

O altă problemă care se putea ivi era să trezesc, din greșeală, o altă fată decât cea programată. Deși încercam să umblu în vârful picioarelor și să fiu cu băgare de seamă, uneori trezeam câte o fată din patul alăturat sau din cel de deasupra. Aceasta se ridica în șezut și mă făcea să tresar speriată când mă prindea de mână, șoptind: „M-am trezit; scoate-mi numele de pe listă!”

Mi-e rușine să recunosc faptul că, pe vremea aceea, mă număram și eu printre fetele greu de trezit, care o repezeau pe colega care venea să le dea deșteptarea. Aproape în fiecare dimineață era nevoie să fiu trezită încă o dată. Fiindcă fusesem și eu de serviciu, la trezitul colegelor, cunoșteam regulile. Dacă una dintre fete era trezită de două ori, dar rămânea încă în pat, nu eram obligată să merg la ea și a treia oară. Regula aceasta făcea ca a doua strigare să fie percepută ca una care trebuia ascultată fără zăbavă, fiindcă toate știam că era cea din urmă. Odată ce colegele fuseseră trezite și puse în mișcare, nu mai era responsabilitatea mea să stau cu ochii pe ele. Erau deja colege în mișcare, iar eu trebuia să mă grăbesc să mă îmbrac, la rândul meu.

În generozitatea Sa, Dumnezeu nostru nu lucrează după regulile clubului nostru de fete. El e mai mult decât bucuros să continue să ne dea trezirea până în ultima clipă; cu toate acestea, chemarea Lui este, fără doar și poate, una care trebuie ascultată grabnic. Știu că unele surori răspund chiar acum chemării la trezire adresate femeilor adormite din jurul lor.

Trezirea pornirii aprige din noi

Mi se pare amuzant faptul că, în această etapă a vieții mele, am iarăși slujba de a da trezirea, doar că de data aceasta miza este mult mai mare. Uneori, am senzația că pășesc iarăși printre paturi suprapuse, într-o încăpere întunecoasă, unde scutur cu blândețe, rămân cu încăpățănare alături și, uneori, în cazuri nespuse de frumoase, doar șoptesc numele unor surori, iar ele se trezesc și se ridică.

Știu că nu sunt singura care îndeplinește această sarcină și că fiecare dintre ficele lui Dumnezeu va răspunde la diferite mijloace și metode menite să o trezească din somn. În ce mă privește, eu sunt însărcinată să vă aduc în fața ochilor niște principii neobișnuite și o imagistică plină de frumusețe. Rugăciunea mea este ca revelarea acestui tablou din care emană maiestatea și tăria să aibă puterea de a trezi în voi o pornire aprigă, pentru ca atunci când veți fi treze pe deplin, să știți ce să faceți.

Lumea are nevoie de voi, preaiubite surori leoaice, nu doar să vă treziți, ci și să scoateți la lumină pornirea aprigă sădită în voi de Dumnezeu. Ce înseamnă pentru o femeie creștină să fie *aprigă*? Să țipe, să strige, să zgârie și să lovească? Poate că există și momente potrivite pentru așa ceva. Dacă vreunul dintre copiii sau nepoții mei ar fi atacați, aș reacționa în felul acesta și chiar mai violent. Dumnezeu chiar face referire la o astfel de reacție e unei mame ursoaice, în cartea Osea, identificându-Se cu ea.

*Mă năpustesc asupra lor ca o ursoaică lipsită de puii ei,
le sfășii învelișul inimii;
îi înghit pe dată ca un leu
și fiarele câmpului îi vor face bucăți. (Osea 13:8)*

Versetul acesta descrie latura feroce, violentă a cuvântului *aprig*, însă conotațiile lui nu se mărginesc doar la ideea de violență sălbatică. Printre cuvintele care întregesc sensul adjectivului *aprig* se numără următoarele: *intens, puternic, plin de forță, clocotitor, viguros și agresiv*. Nu-mi pot închipui o înșiruire de cuvinte care să surprindă cu mai multă acuratețe ceea ce simt că freamătă înăuntrul meu. Nu încap în doială că, în mine, a fost trezit ceva ce a adus cu sine mai multă claritate și putere, asemeni unei furtuni care sporește în intensitate. Forța aceasta nu a fost însoțită de o tulburare lăuntrică, ci de o mai mare putere de concentrare, odată cu care am descoperit că sunt tot mai pasionată în legătură cu probleme de care nu fusesem conștientă până atunci.

Multe dintre momentele acestea de trezire m-au luat puțin prin surprindere. Unul dintre ele a survenit la sfârșitul lui octombrie sau la începutul lui noiembrie 2007. Mă găseam tocmai în baie, citind o revistă. Răsfoindu-i paginile, am citit pentru prima oară despre atrocitățile traficului de carne vie din Tailanda. Am terminat articolul și am parcurs din nou unele paragrafe, aproape nevenindu-mi să cred că era adevărat ce citeam. Erau oamenii în stare de asemenea cruzime? Se puteau petrece asemenea fapte, fără ca eu să fiu măcar conștientă de ele? Am început să plâng chiar acolo, în baie, iar apoi m-am rugat: „Doamne, dacă puterea sau glasul meu pot fi de folos în privința aceasta, sunt a Ta.” Odată cu această deșteptare din somn, însoțită de rugăciune, ceva s-a schimbat.

După câteva săptămâni am primit un telefon din partea organizației Life Outreach, prin care eram anunțată: „Lisa, pregătim o echipă care să meargă în Tailanda, pentru a strânge fonduri și a conștientiza oamenii în legătură cu traficul de carne vie, pentru a-l preveni. Tu ești persoana pe care ne-am gândit să o trimitem.”

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aș fi rugat în ziua aceea, dacă aș fi vărsat doar o lacrimă, aș fi clătinat din cap și aș fi continuat să răsfoiesc revista? Mi-aș fi oprit ochii peste câteva clipe asupra unor articole despre ultima descoperire în materie de îngrijire a pielii, despre noile tendințe din lumea modei sau despre vreo dietă-minune. Dacă aș fi continuat să citesc, fără să mă rog, probabil că m-aș fi dus la culcare în seara aceea fără să-mi fi ridicat deloc glasul spre cer. Când subiectul ar fi apărut cândva în discuție, aș fi spus, probabil, ceva de

felul: „Mda, am auzit despre asta... Am citit într-o revistă... Situația e tare, tare tristă.”

Însă, atunci când ai fost *trezită*, nu poți decât *să răspunzi*. Nu confundați noțiunea de a fi trezită cu cea de a fi supărată. Dacă ceva te supără, s-ar putea să reacționezi pe moment, însă faptul că ești supărată cu privire la ceva nu are puterea să te oprească din a întoarce pagina. Poți fi supărată fără să te trezești. Însă nu poți fi pe deplin trează și, prin urmare, conștientă de problemele lumii, fără să răspunzi. Iată de ce, atunci când am citit despre copilele răpite și azvârlite în bordeluri, a trebuit să mă rog, spunându-I lui Dumnezeu că eram gata să fac orice dorea El, pentru a mă opune acestei grozăvii. Rugăciunea mea a scos în relief oportunitatea, atunci când aceasta s-a ivit. Aș mai fi avut parte și de alte oportunități? Poate, dar probabil că aceasta ar fi fost irosită.

Dumnezeu nu v-a mântuit ca să vă împlânzească

Domnul nu Se descoperă pe Sine ca Dumnezeu nelimitat pentru a ne limita pe noi. Ba din contră. El vrea să sădească înăuntrul nostru inima Lui. Prietena mea, Christine, a exprimat cel mai bine adevărul acesta, spunând: „Dumnezeu nu v-a mântuit ca să vă împlânzească!”

Dumnezeu nu caută oameni care se poartă ca niște creștini. El vrea ca noi *să fim* creștini! Cuvântul *creștin* înseamnă „uns ori asemeni lui Cristos”. Isus nu a umblat pe Pământ „fiind bun”, ci „făcând bine” și aducând celor apăsați eliberarea. Ce v-a uns El să faceți?

*Duhul Domnului este peste Mine,
pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia;
M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită,
să propovăduiesc robilor de război slobozirea
și orbilor căpătarea vederii;
să dau drumul celor apăsați
și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” (Luca 4:18-19)*

Dacă Duhul lui Dumnezeu L-a uns pe Isus să facă toate acestea, iar dacă noi suntem născuți din același Duh, atunci trebuie să procedăm aidoma Lui: să vestim săracilor Evanghelia, să dăm drumul celor

apăsați și să vestim că acesta este anul în care Dumnezeu lucrează! Eu cred că fiecare an în parte este un an în care Dumnezeu lucrează, iar El încă așteaptă ca noi să ne punem în mișcare, în Numele Lui.

În lumina acestei misiuni, Dumnezeu nu are nevoie de o mulțime de fiice domesticite, care își duc zilele făcând prăjituri și purtându-se frumos. Nu e nimic greșit în a coace prăjituri, însă dacă la atât se limitează ceea ce facem noi, Dumnezeu nu ne va folosi pentru a schimba cursul istoriei.

Știu că citatul acesta ar putea constitui o provocare pentru unele dintre voi. Așa a fost și pentru mine când l-am citit prima oară. El nu reprezintă însă un îndemn la obrăznicie, ci la conștientizarea faptului că schimbarea se produce adesea în urma provocării statu-quoului.

În ochii culturii ei sudiste și a companiei de transport în comun, Rosa Parks nu se purta așa cum se cuvenea când a refuzat să își cedeze locul și să se mute în secțiunea destinată oamenilor de culoare, din spatele autobuzului. Alegerea unei singure femei de a rămâne dârză și de a nu-și ceda locul a schimbat modul

în care a privit întreaga națiune segregarea rasială. Mă îndoiesc de faptul că ea și-a dat seama în clipele acelea că făcea istoria. Numai timpul are puterea de a scoate la lumină motivațiile și consecințele alegerilor noastre. Poate că Rosa doar obosise să fie marginalizată și lipsită de dreptul la demnitate care-i fusese dat de Dumnezeu.

Femeile bine-crescute făuresc rareori istoria.

—LAUREL THATCHE ULRICH

Ce putem spune despre Debora, despre Iael, Tamar, Estera, Bat-Șeba, Abigail, Rahav și chiar Maria? (Ele sunt numai câteva exemple din Scriptură, unde întâlnim și alte femei asemeni lor.)

Se purta Debora așa cum se cuvenea când ațâța poporul să se ridice împotriva stăpânitorilor care-l asupreau și când a pornit la luptă, alături de bărbați? Cărmuitorii din vremea aceea au fost de părere că nu. O oștire a pornit să înăbușe răzvrătirea acestei femei, însă nu a izbândit. Când bărbatul ales ca lider de Dumnezeu, Barac, a șovăit, Debora a dus la îndeplinire poruncile lui Dumnezeu cât de bine i-a stat în putere.

Ce am putea spune oare despre Iael? Trebuia să folosească un țărș al cortului pentru a-și ucide dușmanul? Nu putea doar să îl dea

pe mâna soldaților în timp ce el dormea? Poate că da, însă ea nu a făcut-o. Dumnezeu i-a aprobat alegerea, iar curajul ei a ajuns să fie trâmbițat în cântece.

Să privim apoi la Tamar. Această femeie care a cunoscut de două ori văduvia s-a îmbrăcat ca o prostituată și s-a culcat cu socrul ei, de asemenea văduv, patriarhul Iuda. Purtarea ei este șocantă din mai multe puncte de vedere. Nu avem niciun indiciu că Dumnezeu i-ar fi spus să procedeze astfel. Ea a ales să acționeze așa. Însă fiul acestei femei tenace se regăsește în arborele genealogic al lui Cristos, iar ea este declarată în Scriptură o femeie neprihănită.

Estera a încălcat porunca de a se înfățișa înaintea împăratului numai dacă era chemată. Neascultarea o lipsise pe Vasti, prima soție a lui Xerxes, de coroană. Estera ar fi trebuit să învețe lecția! Însă alegerea ei de a încălca eticheta curții i-a salvat poporul.

Bat-Șeba a fost o femeie adulteră și mama lui Solomon cel înțelept. Rahav a fost o prostituată care și-a mințit împăratul și a ascuns iscoadele vrăjmașe. Faptele ei pline de credință nu doar că i-au salvat familia când a fost nimicit Ierihonul, însă fiul ei se numără și el printre strămoșii lui David și ai lui Isus. Abigail a acționat împotriva voinței soțului ei, iar alegerea aceasta i-a salvat bărbatul și a făcut-o să câștige inima împăratului David.

Maria părea că poartă în pântece un copil din flori, dar a dat naștere Fiului lui Dumnezeu. Ce ar fi fost dacă ea ar fi spus: „Voi părea o femeie ușoară dacă voi rămâne însărcinată înainte de nuntă. Nu se poate întâmpla mai târziu, ca să păstrăm aparențele?”

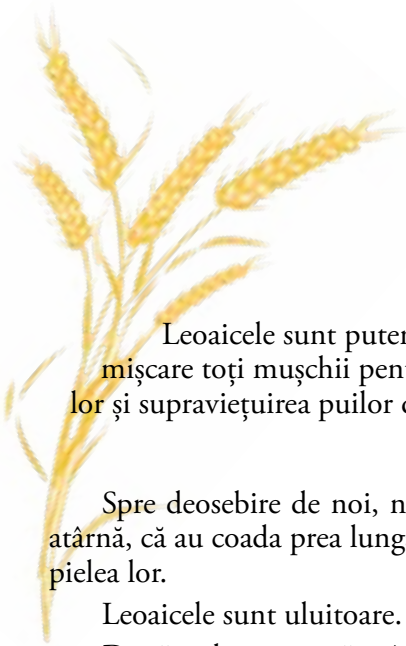
Numai istoria îndreptățește alegerile făcute de aceste femei. Inima lor a fost trezită și stârnită.

Cum veți reacționa atunci când veți fi pe deplin și periculos de treze? Ce fel de istorie veți lăsa în urmă? Vă veți ridica și voi, asemeni acelei leoaice aprige, din starea voastră de amorțeală, pentru a vă apăra familia, comunitatea și lumea? Sunteți acum treze? Ce freamătă chiar acum în inima voastră?

UN TOT ÎNFRICOȘĂTOR ȘI MINUNAT

Te laud că sunt o făptură așa de
minunată. Minunate sunt lucrările
Tale.

PSALMUL 139:14

Leoaicele sunt puternice și rapide. Înaintează punându-și în
mișcare toți mușchii pentru a-și atinge scopul, știind că existența
lor și supraviețuirea puilor depinde numai de priceperea și tăria lor.
Blana li se unduiește în mers.

Spre deosebire de noi, nu sunt îngrijorate de faptul că pielea le
atârână, că au coada prea lungă ori că arată toate la fel. Se simt bine în
pielea lor.

Leoaicele sunt uluitoare.

După ce le-am urmărit în sălbăticie, am ajuns să cred că ele chiar
știu faptul acesta. Contrastul dintre modul în care ne percepem noi
propria persoană și cel în care se vede o leoaică pe sine ar putea fi
surprins dacă oamenii și leoaicele ar reuși să stea de vorbă. Să ne
închipuim, pentru câteva clipe, că am putea vorbi unele cu altele.

- Leoaico, ești uimitoare.

Leoaica ar răspunde:

- Știu. Vrei să vezi ce pot face?

Încântate, am spune:

Trezirea leoaicei

- Da.

- Privește-mi labele, ne-ar invita ea. Ia uite.

Am rămâne uimite văzând cum își scoate ghearele la iveală.

- Cu labele acestea pot doborî o gazelă cu care să-mi hrănesc puii și pe ceilalți lei din grup. Fii cu băgare de seamă.

Își trage ghearele înapoi, iar laba îi e iarăși moale precum catifeaua.

- Cu aceleași labe mă joc cu puii și îi pregătesc să devină niște lei semeți.”

Încuviințăm și ne plecăm privirea spre unghiile noastre, băgând de seamă că lacul de pe ele e scorjit.

Leoaica spune mai departe:

- Privește-mi dinții!

Ne dăm înapoi, uimite de varietatea și ascuțimea lor.

- Cu dinții aceștia mă apăr pe mine și ai mei,ucid și mănânc, dar cu aceiași dinți îmi port puii dintr-un loc în altul fără să îi vatăm.

Încuviințăm din nou, observând contrastul.

Apoi, leoaica noastră suspină mulțumită, rezumând într-o singură propoziție toată frumusețea ei:

- Sunt creată în mod înfricoșător și minunat.

Într-adevăr, îi dăm și noi dreptate; ea este un tot înfricoșător și minunat. Dar, ia stați... la fel sunteți și voi.

Sunt creat într-un mod înfricoșător și minunat; minunate sunt lucrările Tale. (Psalmul 139:14, traducerea NKJV)

Vă provoc să roștiți cu voce tare versetul acesta acum, când aveți în față imaginea leoaicei. Preaiubitelor, voi sunteți o lucrare minunată a lui Dumnezeu, ca și bărbații și femeile din jurul vostru. Doar că prea multe dintre noi au uitat că această dinamică a modului uimitor în care am fost plămădiți nu se încheie odată cu ieșirea din pântecul mamei.

Când a fost ultima oară când ați purtat cu o femeie o conversație care aducea întrucâtva cu cea imaginară de mai sus?

Cea de mai jos este un exemplu a ceea ce e mai probabil să auziți când stau două femei de vorbă:

- Ești frumoasă.

- Mulțumesc, însă adevărul e că nu am pierdut încă toate kilogramele depuse la ultima sarcină.

Orice femeie care a adus un copil pe lume (sau care a privit o altă femeie dând naștere unui copil) ar trebui să își dea seama că suntem, într-adevăr, create într-un mod înfricoșător și minunat. Cumva, noi am pierdut din vedere faptul acesta, însă leoaica nu. Ea știe că frumusețea ei se descoperă în tăria sa și că e întrupată în ceea ce poate face trupul ei, nu doar în felul în care acesta arată. *Characterul ei atrăgător e de netăgăduit, fiindcă puterea îi e neîndoiebnică.* Ea știe de ce îi e în stare trupul, îi savurează din plin minunăția, fapt care aduce slavă Creatorului ei. Leoaica e puternică și iscusită, iar ea își învață puii să fie aidoma ei.

Este important să ne amintim mereu frumusețea tăriei și a abilității de a funcționa cum se cuvine. Nu mă refer aici la suplețea trupului și la forma fizică, ci la nevoia de a fi alerți și concentrați din punct de vedere fizic și spiritual, pregătiți pentru orice sarcină are Dumnezeu în vedere pentru noi. Dacă vrem să fim cu adevărat niște leoaice, trebuie să avem tărie. Nu cu mult timp în urmă am descoperit cu câtă ușurință ne înșelăm când e să ne dăm seama cât de puternice suntem în realitate.

Confundată cu o super-eroină

Iată cum a început amăgirea de care am avut parte vreme de o săptămână. Eram obosită după încheierea unei serii de întâlniri desfășurate în Australia. Cele cinci evenimente se sfârșiseră, iar acum era duminică seara, când venise vremea destinderii. Am fost invitată să mă întâlnesc cu echipa organizatoare a evenimentelor, care muncise neobosită pentru pregătirea fiecărui detaliu. Eram toate puțin zăpăcite și aiurite, din pricina unei combinații amețitoare între lipsa de somn, măncarea copioasă și bunătatea Domnului.

Într-o atmosferă degajată, în timp ce împărțea cu mine cina luată la pachet și observațiile ei din timpul evenimentelor, una dintre organizatoare mi-a zis:

- Astăzi, în timpul serviciului de dimineață, am reușit să-mi dau seama de cine îmi aduci aminte.

- De cine? am întrebat eu.

Fără să ezite o clipă, ea a declarat:

- Arăți ca *adevărata* Sarah Connor.

A urmat o pauză prelungă, în timpul căreia am rumegat informația.

- Ia stai... Ea nu era blondă? am ripostat eu, nu foarte convinsă de cele auzite.

Ba da, ba da, însă nu mă refer la culoarea părului, mi-a zis ea clătînând din cap și fluturându-și mâna pentru a-și întări spusele. E vorba despre forma feței, despre postură și despre... atitudinea de femeie puternică și hotărâtă, mi-a explicat ea în timp ce-și mângâia bărbia cu mâna, adoptând o postură menită să intimideze.

Interlocutoarea mea îmi captase acum pe deplin atenția. Deși comparația era cam trasă de păr, îmi doream acum să arăt ca această Sarah Connor! Am încuviințat, nedorind să dau la o parte din mintea mea imaginea aceasta care mă asemena cu o super-eroină. La întoarcerea în Statele Unite, aveam de gând să aflui mai multe despre această femeie-erou din filmul *Terminator*.

Odată ajunsă acasă, am apelat la ajutorul fiului meu, Alec, specialistul în domeniul media.

- Poți să dai de Sarah Connor? Trebuie să o văd. Unii spun că arăt ca ea, i-am zis.

Fiul meu nu a părut nici el prea convins, dar a găsit un poster în care Sarah Connor purta un maiou sport, ochelari de soare cu lentile rotunde și ținea în mână o armă. Într-adevăr, arăta aprigă și emana forță. N-aș putea spune că i-am întrevăzut de îndată și latura maternă. (Aspectul acesta era important pentru mine, fiindcă vorbesc adesea femeilor despre subiecte precum îngrijirea și creșterea copiilor.) Însă, pe de altă parte, latura maternă nu se manifestă în funcție de situație? Ce poate avea o conotație mai maternă decât o postură aprigă și mânuirea unei arme, dacă scopul vieții tale e acela de a-ți proteja fiul de asasinii care-l caută?

Alec a mai găsit și o compilație de fragmente din filmele în care jucase actrița aceea. Mă tem că montajul acesta ieftin din anii '80 m-a făcut să o iau puțin razna. Succesiunea de imagini o surprindea pe Sarah Connor mergând pe motocicletă, încărcându-și arma cu o

singură mână, iar apoi făcând tracțiuni deasupra patului ei răsturnat dintr-un salon de psihiatrie. În momentele acelea, am intrat în pielea ei!

Aș fi putut pune capăt confuziei în aceeași clipă, dacă mi-aș fi pus o simplă întrebare: „Lisa, ai făcut vreo tracțiune în viața ta?”

Însă eu nu mi-am pus întrebarea cu pricina, ci mi-am lăsat imaginația să zboare. În timp ce o priveam pe Sarah Connor făcând tracțiuni, mi-am închipuit că brațele mele erau la fel de puternice ca ale ei și că, dacă aș fi avut motivația potrivită, aș fi fost în stare să fac și eu asemenea exerciții. Mi se părea că arătam *aproape* la fel de în formă ca și ea. Lăsam deoparte *realitatea* faptului că și în momentele de apogeu ale formei mele fizice de-abia reușisem să stau atârnată de bară, la proba dată la ora de educație fizică din liceu. (Am izbutit doar închipuindu-mi că stăteam spânzurată de bară deasupra unei bălți pline cu crocodili.)

Uitasem și că îmi accidentasem amândoi umerii, unul la schi, iar pe celălalt într-un incident prea caraghios ca să-l mai pomenesc.

Dacă aș fi stat să mă gândesc, nu făcusem *niciodată* o tracțiune! Însă nimic din toate acestea nu conta. În momentele acelea, mi se părea că, dacă Sarah le făcea, puteam și eu.

Acum nu doar că vroiam să arăt ca ea, ci și să mă port la fel. De ce făcea eforturi pentru a fi în formă prima femeie-eroină dintr-un film de acțiune? Pentru ca în momentul în care urma să fie eliberată, să fie puternică și capabilă să își salveze și să-și apere fiul. Oau! Îmi plac femeile care știu să folosească perioadele dificile din viață pentru a-și întări forțele. Ce puteam zice despre Sarah și despre mine? Ei bine, mai că aș fi putut spune că eram surori.

În toiul acestui episod în care m-am amăgit singură, am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată. Am sunat la sala de fitness Gold's Gym.

Mi-am amintit că auzisem despre un antrenor nemaipomenit și am întrebat despre el. Recepționista mi-a preluat apelul, iar eu de-abia îmi puteam stăpâni încântarea în timp ce întrebam dacă Robert avea vreo oră liberă chiar în ziua aceea. Îmi închipuiam că, după câteva ședințe cu faimosul antrenor, vreo trei, cel mult patru, eu și Sarah vom părea că suntem gemene. Da, gemene... cu părul de culori diferite, fiindcă hotărâsem că nu aveam de gând să devin

blondă, însă eram gata să fac efortul necesar pentru ca brațele noastre musculoase, frumos dăltuite să se asemene într-un tot.

Robert a fost de acord să ne întâlnim peste câteva ore, să evalueze situația.

Cuvântul *evalua* ar fi trebuit să mă pună pe gânduri și să mă domolească, însă nu a făcut-o. Am pus receptorul în furcă, plină de energie și l-am rugat pe Alec să-mi pregătească mai multe piese ritmate, cu text decent, potrivite pentru gimnastică aerobică. Când a fost gata, am anunțat: „Mă duc la sală. Cine vrea să vină cu mine?”

Surprinși, doi dintre fiii noștri au apărut în prag și am pornit împreună spre sală. Cu iPod-ul meu tocmai încărcat, eram pregătită să dau iama în sala de gimnastică. Poate că data viitoare aveam să port un maiou, ușurând astfel sarcina antrenorului meu de a observa conexiunea dintre mine și Sarah Connor.

Din pricina entuziasmului, am ajuns ceva cam devreme și am avut ocazia să-mi urmăresc de la distanță viitorul antrenor. Urma să fie tare mulțumit să-și întâlnească noua protejată. Fără îndoială că avea să fie deopotrivă încântat și ușurat să antreneze o persoană care se găsea atât de aproape de atingerea țelului ei.

Cel puțin așa îmi închipuiam eu.

Robert lucra cu o clientă și mi-a făcut semn să urc pe bandă, pentru încălzire. De la înălțimea aparatului meu, am băgat de seamă că această clientă era o femeie cam de aceeași vârstă cu mine. Și tot ce-mi închipuiam eu că sunt... era ea!

Nu doar cu mușchii tonificați, ci și bronzată. Semăna tare bine cu Sarah cea îmbrăcată în maiou și pantaloni de camuflaj. Mi-am cercetat brațele în lumina fluorescentă a becurilor sălii și am observat că păreau lipsite de fermitate, palide, de o nuanță ușor verzuie.

Stați o clipă! Nu aveam de gând să mă las intimidată. Dacă programul meu urma să fie puțin mai aerisit, puteam și eu să mă bronz. Sfidătoare, am sporit puțin viteza bandei pe care alergam. Eroina tonifiată se ascundea înăuntrul meu, așteptând doar să iasă la lumină. După câteva ore de antrenament și niscăi timp petrecut la soare urma să devin acea femeie. La urma urmelor, Sarah se bronză în celula din închisoare?

Mi-am întors privirea, am pornit iPod-ul și am început să merg conștiincioasă pe bandă.

Nu a trecut mult și antrenorul a apărut lângă mine, zâmbind încurajator.

- Continuă vreo cincisprezece minute, după care vom sta de vorbă, să vedem care îți e ținta. Mai am încă de lucru cu altă clientă.

Cincisprezece minute? Chiar vorbea serios? Din câte îmi aminteam, citisem că opt minute erau mai mult decât suficiente. Însă nu am vrut să-mi dezamăgesc sau să-mi contrazic antrenorul de la prima oră, așa că am zâmbit și m-am conformat.

După încheierea celor cincisprezece minute, am coborât de pe banda de alergare și am pornit spre vestiarul femeilor, în căutarea cântarului. Uitasem să mă cântăresc acasă și presupuneam că antrenorul urma să mă întrebe ce greutate aveam. Pentru aceasta, trebuia să trec pe lângă femeia aceea care părea într-o formă fizică de invidiat. Chiar atunci, aceasta m-a strigat.

- Hei, te antrenezi cu Robert? m-a întrebat ea cu răsuflarea întretăiată.

Am încuviințat în timp ce sorbeam cu nonșalanță din sticla cu apă.

- Pe mine mă omoară de-a dreptul! a continuat ea gâfâind, pe când își continua exercițiul pe aparatul care imita urcatul scârilor. Sunt obișnuită cu mersul la sală, dar antrenamentul cu Robert e cu totul la alt nivel.

Am rămas ținută de loc.

- Dar tu arăți trăsnet...

Femeia a clătinat din cap, părând că în clipa aceea nu mai avea destulă energie cât să-mi răspundă.

Robert m-a chemat din celălalt capăt al sălii și mi-a făcut semn să merg la masa la care ședea. M-am apropiat de el ceva mai puțin încrezătoare decât intrasem în sală.

- Tocmai mă duceam să mă cântăresc, am murmurat eu.

Însă pe el nu îl interesa ce greutate aveam, ci vroia să știe cât de rezistentă eram.

- Ți-ai adus cu tine un prosop? m-a întrebat el.

- Nu, i-am răspuns, după care i-am explicat că mi se întâmpla rareori să transpir în timp ce făceam exerciții fizice. Privind în urmă,

cred că ar fi fost mai corect să-i fi spus că rareori făceam asemenea exerciții.

O grasă slabă

Nu țin minte cu exactitate cum a decurs procesul umilirii, însă vă voi relata ce-mi amintesc din el. Am fost escortată spre centrul sălii de fitness, nu spre o încăpere separată, unde presupusesem că va avea loc evaluarea. Când am ajuns într-un loc unde era mai mult spațiu liber pe podea, Robert mi-a cerut să fac o serie de zece.

Știam că se referea la flotări, însă nu eram prea sigură de care anume.

- Vrei să spui din cele pentru fete, cu genunchii sprijiniți pe podea, nu-i așa?

- Nu, din cele obișnuite, mi-a răspuns el pe un ton detașat, în timp ce-și luase suportul pe care scria și își ridicase pixul în aer, amenințător.

M-am întins pe podea și am făcut zece flotări tremurânde și chinuite.

Fără să lase loc pentru vreo pauză, pentru un moment în care să se închege o relație între noi sau în care să-mi spună: „Foarte bine, Lisa!”, a adăugat:

- Fă acum săritura iepurelui; un set de douăzeci și cinci.

Am început să intru în panică. Știam că săriturile erau ușoare, dar nu-mi mai aminteam cum să le fac.

- Trebuie să-mi ating palmele deasupra capului? am întrebat.

Robert nu mi-a răspuns.

Am făcut ce mi s-a părut mie a fi douăzeci și cinci de asemenea sărituri. În timp ce țopăiam cam ciudat, am băgat de seamă că atrăsesem asupra mea atenția altor membri ai sălii de fitness. Până și fiii mei clătinau din cap și râdeau în timp ce se uitau spre mine.

- Treci și mai fă o serie de zece, a spus Robert.

De-abia trăgându-mi răsuflarea și încercând să mai trag puțin de timp, am întrebat:

- Vrei să spui flotări de data asta, fandări cu un pas înainte sau altceva?

- Flotări, mi-a răspuns el.

Am început, însă acum era și mai greu. Brațele îmi tremurau, vrednice de milă, iar exercițiile mele semănau mai degrabă cu niște coborâri și ridicări ale abdomenului.

Robert s-a abținut să comenteze.

- Încă douăzeci și cinci de sărituri.

Am vrut să le fac de data aceasta corect, așa că am întrebat din nou:

- Trebuie să-mi ating palmele deasupra capului?

Glasul îmi suna surprinzător de încordat.

- Nu are importanță... Începe, mi-a ordonat el.

Ei bine, pentru mine avea importanță, după cum avea și pentru fiii mei, care se făceau tot mai mici, stânjenți să-și privească mama care schimonosea un soi de sărituri în fața întregii săli de fitness.

Însă acesta era doar începutul agoniei mele. Ne-am mutat în altă parte a sălii, unde urma să-mi ridic picioarele, șezând pe un scaun. Știam cum se făcea exercițiul acesta.

M-am instalat pe scaun, în așteptarea instrucțiunilor.

- Vreau să faci câte cincisprezece ridicări.

Mi-am ridicat genunchii până la nivelul taliei, gândindu-mă în tot acest timp că silueta mea arăta admirabil.

- Nu, nu așa, m-a corectat Robert. Trebuie să ții picioarele întinse... și să le ridici până aici, a zis el, ținându-și mâna în aer mai sus decât nivelul taliei mele.

Mi-am ridicat picioarele cât de sus am putut, însă n-am reușit să ajung până la mâna lui.

- Mai sus, m-a încurajat el.

Oare glumea? Chiar aștepta să-mi ridic picioarele de cincisprezece ori? Nu eram în stare să le ridic nici măcar o dată. Am reușit să-i ating mâna de vreo câteva ori – bine, recunosc, de zero ori – dar cred că antrenorul și-o ridica în timp ce eu încercam să ajung cu piciorul la ea!

Cred că a urmat ridicarea greutăților, însă amintirile mele sunt destul de încețoșate. M-am așezat pe o bancă, în timp ce Robert alegea o pereche de greutăți. S-a întors cu unele de câte 1,5 kilograme. Am zâmbit. De data aceasta aveam să-l surprind cu forța brațelor mele.

- Robert, de obicei ridic greutăți de câte 5 kilograme, i-am explicat eu.

- Haide să le încercăm mai întâi pe astea, a venit replica lui.

Am strâns greutatele în palmele transpirate și tremurânde.

- Ridică-le așa.

Am încuviințat cu un aer cunoscător, după care le-am ridicat cu ușurință.

- Nu, nu așa. Uite cum se face, mi-a zis el, schimbându-mi ușor poziția brațelor. Ridică-le până sus de tot și apoi coboară brațele până jos.

Ceva nu era în regulă. Nu reușeam să ridic greutatele mai mult de o palmă sau două! Probabil că din pricina flotărilor nu mă mai ascultau brațele. Le-am lăsat jos și am încercat din nou. Tot n-am izbutit să ridic greutatele mai mult de un lat de palmă. L-am privit pe Robert uimită peste măsură, însă el se întorsese deja să ia o pereche mai ușoară de greutăți. Erau cele mai mici din dotarea sălii. Cum se putea una ca asta?

- Sincer îți spun că, de obicei, ridic greutăți de 5 kilograme... uneori chiar de 7, m-am bâlbâit eu.

- Înseamnă că le-ai ridicat greșit, a concluzionat antrenorul.

Când agonia a luat în cele din urmă sfârșit, Robert m-a condus din nou la masa lui. Abia mai trăgeam aer în piept, picioarele îmi tremurau, iar ideea asemănării mele cu Sarah Connor se risipise de-a binelea!

Nu trecusem cu bine de niciuna dintre etapele evaluării condiției mele fizice.

Cu un aer solemn, Robert a început să facă însemnări pe un grafic. M-a întrebat ce greutate aveam și a scris cifra. M-a întrebat dacă suferisem vreo accidentare și a încercuit locurile vătămate de pe conturul trupului unui om pe care-l avea desenat pe foaie. I-am explicat că aveam probleme cu genunchiul și cu umărul stâng. Apoi a urmat lovitura de grație, când mi-a întins un aparat pe care trebuia

să îl țin în mână și care părea la fel de inofensiv precum telecomanda unui joc pe computer.

- Ține aparatul în fața ta, cu amândouă mâinile, mi-a zis Robert. El va trimite un impuls electric prin corpul tău și va stabili apoi care e procentul de grăsime pe care îl ai în organism.

A apăsât butonul de pornire al aparatului și, după puțin timp, pe ecran a apărut o cifră.

Eu nu am fost luată foarte tare prin surprindere, însă Robert a fost de-a dreptul șocat văzând cât de mare era, în realitate, procentul grăsimii din masa mea corporală.

- Poate că nu l-am ținut bine, am sugerat eu.

Am repetat procesul și, cumva, cifra a sporit cu un procent.

- Poate că aparatul e stricat sau sunt eu deshidratată.

În aceeași clipă a apărut și Alec în preajma noastră.

- Pot să-l încerc și eu? a întrebat.

Surpriză! Procentul lui era de numai 5,2 la sută.

- Cât e al tău, mamă?

Fără să-i răspund, i-am făcut semn cu mâna să ne lase singuri.

Clătinând din cap, Robert a scos o coală de hârtie pe care erau două imagini. Păreau a reprezenta secțiunea unei felii de cotlet. O imagine înfățișa o bucată de carne slabă, iar cealaltă contrarul. Eu eram „contrarul”.

- Tu te numeri printre clientele pe care noi le numim, fără a le judeca, niște „grase slabe”, mi-a spus el.

Cuvintele lui m-au îngrozit de-a binelea și am început să protestez, spunându-i că eram o persoană foarte activă, poate chiar una prea ocupată. Nu aveam de gând să stau pe scaunul acela de plastic al unei săli de fitness și să îngădui să fiu etichetată drept „legumă de canapea”!

Robert a încuviințat, cu un aer de cunoscător.

- Fiindcă ești activă și plecată mai tot timpul, probabil că alimentația ta nu include suficiente proteine care să asigure energia de care are nevoie corpul tău, așa că, pentru a produce energie, el consumă mai degrabă masa musculară decât grăsimea.

Văzându-mi expresia stupefiată, a continuat:

- E ca atunci când mănânci cotlet. Cum procedezi? Dai la o parte grăsimea și apoi mănânci carnea. La fel face și corpul tău. Consumă carnea, adică mușchii, iar când pierzi masă musculară îți pierzi și forța. Singurul mod de a o recupera e cu ajutorul antrenamentelor care folosesc exerciții repetitive, în urma cărora se reface masa musculară.

Pe lângă vătămarea imaginii de sine suferite, m-am simțit de-a dreptul insultată când mi-a arătat câteva femei considerabil mai voluminoase decât mine și mi-a spus că, deși toată lumea ar fi crezut că procentul grăsimii din organismul lor era mai mare decât al meu, probabil că lucrurile stăteau tocmai invers! A mai adăugat că cea mai mare parte a grăsimii mele (și atunci a atins cu adevărat un punct sensibil) nu se afla în jurul taliei sau pe coapse, ci pe brațe!

Din păcate, partea corpului meu pe care o credeam cea mai musculoasă și mai robustă stătea cel mai rău!

Toate imaginile din mintea mea, în care mă vedeam făcând tracțiuni alături de Sarah Connor, se spulberaseră. Acum îmi stătea în față o alegere veritabilă, nu una închipuită. Vroiam să continuu să-mi folosesc pentru arderi masa musculară și să-mi schilodesc viitorul potențial în ce privește forța fizică? Aveam să mă resemnez cu titulatura de „slabă grasă” ori eram gata să devin cu adevărat puternică? În toiul acelei experiențe stânjenitoare, am hotărât să devin puternică! În ce mă privea, nu urmăream să stea bine hainele pe mine, fiindcă stăteau și dacă rămâneam o „slabă grasă”. Doream mai degrabă să-mi identific slăbiciunea și să transform părțile vulnerabile ale trupului meu în surse de energie și de putere.

Nu aveam nevoie să pierd în greutate, ci să dobândesc mai multă forță.

Mi-am dat seama că greutatea singură nu reflecta cu acuratețe situația masei mele corporale. Din ce anume eram alcătuită? Dacă trebuia să împing ceva, aveam tăria necesară pentru a trece cu bine testul? Puteam sprinta pe distanțe scurte, câtă vreme nu aveam de alergat în pantă. Însă, dacă trebuia să alerg o bună bucată de vreme sau în pantă, mă prăbușeam. De ce? Fiindcă eram prea slabă să fac față poverii greutății adăugate.

Puteam ridica doar greutate mici și numai din anumite poziții. De aceea nu am reușit să le ridic atunci când Robert le-a așezat în

altă poziție. Forța mea a dat greș când antrenorul a izolat grupul de mușchi slăbit și vulnerabil din pricina neîntrebuințării.

Atitudinea mea a cunoscut o asemenea schimbare, încât chiar și acum, când scriu aceste cuvinte, aproape că e nevoie să lupt cu imboldul de a mă duce să fac exerciții fizice. Mă dusesem la sala de fitness pentru a mi se confirma faptul că eram într-o formă grozavă, nu pentru a auzi că eram lipsită de forță. Nu mi-a plăcut ce am auzit. Însă cât de minunat a fost să aflu adevărul și să-i îngădui să își producă efectele în viața mea, ca să-mi transform părțile slabe într-unele tari! Acum, o parte din mine *vrea* să descopere care sunt slăbiciunile mele, ca să pot afla apoi cum să devin mai puternică.

Nu voi reuși să-mi identific de una singură punctele slabe. Voi avea nevoie de un antrenor, ceea ce presupune puțină cheltuială și multă durere.

Un popor invincibil

După întâlnirea aceasta am început să mă întreb câți dintre noi se încadrează în categoria „slabilor grași”, nu fizic, ci spiritual vorbind. Părem în formă, însă, dacă ni se pune prea multă greutate pe umeri, nu o putem duce. Ne descurcăm dacă avem de mers pe un drum drept, într-un ritm lent. Însă viața nu este o bandă de alergat pe care să o putem controla. Noi mergem pe cărare împreună cu Dumnezeu, iar simțământul meu este că înclinația pantei și viteza sporesc.

De ce am împărtășit cu voi toate acestea? Întrucât cred că trupul lui Cristos se află pe punctul de a cunoaște o transformare totală și de a se ridica din starea în care se găsește, ca un tot invincibil. Aceasta nu este numai ideea mea. Dumnezeu spune:

Scoală-te, fica Sionului, și treieră! Scutură-te de pleavă și curăță-te de zgură. Eu fac din tine un popor invincibil.
(Mica 4:13, traducerea The Message)

Observați că Dumnezeu nu a spus invizibil, ci invincibil! Prezența ficelor Lui pe Pământul acesta trebuie să fie una care să emane tărie. Cât timp a trecut de când v-ați simțit invincibile? Poate că a fost cu mult, mult timp în urmă, pe vremea când alergați și vă jucați în

copilărie. Însă menirea voastră nu e aceea de a vă ascunde în întuneric, nădăjduind că se va ivi o cale de scăpare. Voi ați fost create să fiți niște purtătoare ale luminii și ale speranței. Sunteți menite să fiți niște fiice de neînvins, de necucerit și de neclintit ale Sionului. Aud și acum cuvintele Domnului: „Ridică-te, fică, și stai iarăși pe picioarele tale! Dumnezeu te vrea invincibilă.”

Cel mai adesea, forța noastră spirituală sporește în urma unor perioade dificile, de șlefuire. Textul din Mica 4 ne ajută să înțelegem cum arată exercițiul purtării greutății:

*... Vei fi izbăvită... te va răscumpăra Domnul din mâna
vrăjmașilor tăi.*

*Căci acum multe neamuri s-au strâns împotriva ta și zic:
„Să fie pângărită, ca să ne vadă ochii împlinindu-ni-se dorința
față de Sion.”*

*Dar ei nu cunosc gândurile Domnului,
nu-I înțeleg planurile, nu știu că i-a strâns ca pe niște snopi în
arie*

*[nu știu că în aceasta stă șlefuirea poporului Domnului,
care e treierat ca grâul și curățit prin foc, asemenea aurului].
(Mica 4:10-12)*

Îmi place mult promisiunea acestui pasaj. Când sunteți doborâte la pământ și se pare că dușmanii se apropie să vă ucidă, Dumnezeu este la lucru și vă purifică aidoma aurului. Domnul folosește greutățile ca pe un catalizator menit să Îi facă poporul curat, prețios și rezistent.

Uneori, când presa ori cei din jur îi critică pe creștini, este și o fărâamă de adevăr în spusele lor. Ar trebui să întâmpinăm aceste critici cu umilință și să le evaluăm, pentru a vedea ce este adevărat din tot ce se spune. Dacă cineva afirmă că suntem duri, înclinați spre judecată ori lipsiți de iubire, în loc să respingem pe dată părerea lor, ar trebui să aruncăm o privire la noi înșine, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Ar trebui să ne verificăm singuri și să ne cerem iertare dacă este nevoie.

Avem de-a face apoi cu acuzațiile nerușinate ale vrăjmașului nostru, Diavolul. Uneori, atacurile lui constau în minciuni sfruntate, precum cele rostite atunci când Domnul nostru este împrôscat cu blasfemii. Alteori, atacurile lui emană răutatea pură, cum se întâmplă

când copiii lui Dumnezeu sunt puși înaintea alegerii de a se lepăda de Domnul lor sau de a fi sortiți morții (gândiți-vă numai la cazul Inchiziției). În fața acestor asalturi, negocierile nu-și au locul, ci ele trebuie biruite prin declararea plină de îndrăzneală a adevărului și a credincioșiei lui Dumnezeu. Vedem faptul acesta ilustrat în cartea Apocalipsa:

*Ei L-au biruit prin sângele Mielului
și prin cuvântul mărturisirii lor,
și nu și-au iubit viața,
chiar până la moarte. (Apocalipsa 12:11)*

În timp ce citeam pasajul din Mica 4:13, parcă L-aș fi auzit pe Dumnezeu strigând: „Ajunge! Ați crezut că Mi-ați nimicit poporul, dar n-ați izbutit. Nu ați făcut decât să-l pregătiți!” Israel constituie exemplul nostru. Atunci când israeliții s-au abătut din drum, vrăjmașii s-au ridicat în forță împotriva lor, iar necazul acesta a avut ca urmare curățirea vieții lor. Și chiar când dușmanii se credeau învingători, Dumnezeu Și-a revelat poporul, cel remodelat acum și triumfător.

Trădați de traiul prea aglomerat

Cum începem, deci, pregătirea aceasta menită să ne sporească tăria? Printr-o evaluare sinceră a stării noastre spirituale, la nivel colectiv și individual deopotrivă. Expresia „slabii grași” pare aproape blândă pe lângă cuvintele folosite de Antrenorul Isus. Ați citit evaluarea pe care o face El în Apocalipsa? Numai două dintre cele șapte biserici au trecut testul riguros la care au fost supuse pentru a li se încerca tăria. Iată două dintre evaluările celor care s-au descalificat:

Eu văd dincolo de faptele tale. Îți merge numele că ești plin de vigoare și de vlagă, însă ești mort, mort de-a binelea.

Ridică-te în picioare! Trage adânc aer în piept! Poate a mai rămas în tine un licăr de viață. Însă, acesta nu se vede dacă ar fi să mă uit la roboteala ta; nimic din lucrarea lui Dumnezeu nu a fost dusă până la capăt. Starea îți e disperată. Gândește-te la darul pe care l-ai ținut cândva în mâini, la Mesajul pe care l-ai auzit cu

Trezirea leoaicei

*urechile tale; pricepe-l și întoarce-te la Dumnezeu.
(Apocalipsa 3:1-3, traducerea The Message)*

După cum toată activitatea mea fizică mai degrabă îmi slăbea decât îmi sporea forța musculară, tot astfel, roboteala noastră spirituală nu ne sporește forța spirituală, ci ne distrage și ne istovește, așa încât nu mai putem face lucrarea lui Dumnezeu. Iată cum surprinde Isus progresul altei biserici:

*Te știu prea bine, însă găsesc prea puțină plăcere în ceea ce văd.
Nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot!
Dar ești căldicel. Nu faci decât să stai pe loc. Îmi vine să vărs
când te văd. Te lauzi: „Sunt bogat, m-am căpătuît, nu am nevoie
de nimic din partea nimănui”, fără să bagi de seamă că ești un
cerșetor orb, vrednic de milă, zdrențăros și fără adăpost.
(Apocalipsa 3:15-17, traducerea The Message)*

Ce vrea să însemne aceasta? Dumnezeu numește niște oameni care locuiesc în case cerșetori fără adăpost, iar bogaților le spune că au râncezit, stând pe loc? Și unii, și alții se vedeau pe ei înșiși într-un anumit mod, iar Isus i-a șocat de-a dreptul când le-a descoperit adevărata lor stare. De ce să fie oare bunul nostru Păstor atât de... ei bine, de aspru? El Însuși răspunde la această întrebare.

Pe cei pe care-i iubesc îi trag la socoteală, îi îndemn, îi îndrept și îi călăuzesc, așa încât să își trăiască viața la cele mai înalte cote cu putință. Ridicați-vă în picioare, așadar! Faceți stânga împrejur! Alergați după Dumnezeu! (Apocalipsa 3:19, traducerea The Message)

Dumnezeu este sincer cu privire la starea noastră spirituală, fiindcă ne iubește. El ne pregătește, astfel ca noi să ne putem trăi viața la nivelul optim. Pentru realizarea acestei transformări, Isus este gata să ne facă parte de un șoc menit să ne îmboldească la adevărata acțiune. Nu e nevoie să răspundem avertismentului Său lăsându-ne copleșiți de rușine, vinovăție sau condamnare. Haideți, în schimb, să ne ridicăm în picioare, să facem stânga împrejur și să alergăm din toate puterile după Dumnezeu.

Echilibrarea greutateii

Am pomenit mai devreme că mă necăjeau umărul și genunchiul stâng. În timpul evaluării de la sala de fitness am aflat de ce. Aceste părți ale trupului meu îmi atrăgeau atenția asupra lor fiindcă, de fiecare dată când călătoream undeva, îmi duceam bagajele folosind aproape exclusiv partea stângă a corpului. Odihna avea să îngăduie umărului și genunchiului stâng să se refacă, iar exercițiile fizice urmau să-mi întărească partea stângă a trupului. Când am început să-mi duc bagajele și pe umărul stâng, și pe cel drept, trupul meu și-a regăsit echilibrul. Câte dintre noi sunt vătămate din punct de vedere spiritual, fiindcă târăsc după ele bagaje sau își folosesc doar o parte a trupului pentru a purta greutatea? Faptul acesta nu oglindește doar nevoia ca atât bărbații, cât și femeile, sau ambele părți ale trupului lui Cristos să susțină greutatea, ci vorbește și despre modul în care noi, ca indivizi, ar trebui să ne întărim întreaga ființă: duh, minte și trup. A sosit vremea să încetăm să ne mai oblojim vechile suferințe și să pășim înainte cu Dumnezeu.

În Psalmul 144, Dumnezeu zugrăvește imaginea frumoasă care se încheagă atunci când fiii și fiicele Lui poartă deopotrivă o parte a greutateii, spiritual vorbind.

*Fiii noștri sunt ca niște odrasle care cresc în tinerețea lor;
fetele noastre, ca niște stâlpi săpați frumos,
care fac podoaba caselor împărătești. (Psalmul 144:12)*

Versiunea *New Living Translation* spune: „Fie ca tinerii noștri să înflorească în tinerețea lor.” Gândiți-vă numai: o generație de fii care înfloresc, adică de tineri care sporesc, prosperă și care chiar se laudă cu bunătatea lui Dumnezeu cât timp sunt încă frazezi. Ce contrast față de imaginea la care am fost învățați să ne așteptăm: băieți ajunși în adolescență și care trec de douăzeci de ani, însă care își irosesc tăria și vitalitatea vârstei.

Fiicele sunt descrise aici ca niște stâlpi. Am căutat definiția cuvântului *stâlp* și am descoperit că termenul are două sensuri de bază: primul include ideea de *suport*, cum este cazul unei columne, al unui pilon, prăjină sau par. Al doilea mod în care e definit cuvântul

stâlp este cu ajutorul termenului „lider”. Sub substantivul acesta sunt enumerate aceleași cuvinte de mai sus.

Cred că Dumnezeu zugrăvește în pasajul acesta imaginea arhitecturală a casei Lui. Suntem noi, femeile, gata să ne lăsăm folosite pentru un scop mai mult decât decorativ? Suntem gata să susținem pe umerii noștri acoperișul casei lui Dumnezeu?

Revenim astfel la subiectul tăriei și al pregătirii necesare pentru aceasta.

Alergați ca să câștigați. Toți sportivii se pregătesc din răspuțeri. Ei dau tot ce pot pentru o medalie de aur care își pierde strălucirea. Voi sunteți în căutarea uneia care rămâne veșnic strălucitoare.

Nu știu ce urmăriți voi, însă eu alerg din răspuțeri pentru a trece linia de sosire. Dau tot ce pot în cursă. Nu îmi permit să duc o viață delăsătoare! Rămân în stare de veghe și de pregătire maximă. Nu voi fi prins ațipind, spunând tuturor celorlalți despre cunună, doar ca eu însumi să o pierd apoi.
(1 Corinteni 9:24-27, traducerea The Message)

Lăsând deoparte limitările anterioare

Nu am fost niciodată o sportivă prea bună. În liceu, am făcut parte din echipa de înot a școlii fiindcă îmi plăceau apa, lasagna și dormitul la colege, însă nu înotam niciodată ca să câștig. Eram mulțumită dacă ieșeam pe locul al treilea sau al patrulea. Important era doar să nu fiu ultima. Detestam în așa măsură întrunirile sportive, încât mă îmbolnăveam înaintea fiecărui eveniment. Pentru a mă încuraja singură, îmi spuneam: „Înoată din răspuțeri timp de un minut, după care cursa se va sfârși, iar tu te poți întoarce la prietenii tăi.”

Din păcate, nu am înțeles niciodată că echipa mea avea nevoie de mine; mă gândeam doar la propria-mi persoană, la temerile mele și la lipsa de motivație. Fiindcă nu mă gândeam niciodată la coechipieri, nu mă străduiam să dau tot ce puteam. Nu mă așteptam niciodată să câștig și, prin urmare, nici nu câștigam. Nu eram o verigă tare a echipei, ci un punct slab. Privind în urmă, cred că mă temeam mai tare să câștig decât să pierd. Dacă aș fi excelat o dată, ar fi trebuit

apoi să țin mereu ștacheta ridicată, iar eu nu eram gata să plătesc prețul cerut pentru aceasta. Mă temeam, de asemenea, că dacă aș fi dat tot ce puteam și tot n-aș fi realizat destul, realitatea ar fi fost prea dureroasă, așa că nu dădeam niciodată mai mult de 70-80 la sută din cât puteam. Nu știu de ce am ales în felul acesta atunci, însă acum știu că în viața mea apatia nu mai este tolerabilă, mai cu seamă apatia spirituală. Când mi-am dat seama de faptul că viața mea nu se limita doar la mine și la ce era al meu, am început să mă silesc și să depun eforturi pentru a-mi depăși toate limitările anterioare.

Dacă vreți să vă ridicați asemenea unei leoaice, trebuie să faceți și voi la fel. S-ar putea să dați greș la prima încercare de a vă spori forțele, însă eșecul face parte și el din procesul învățării. Nu cunosc pe nimeni în stare să îndeplinească o faptă deosebită în mod desăvârșit, de la prima încercare.

În 2 Petru 3:1, 7 ni se spune astfel:

Păstrați-vă mintea într-o stare de atenție neîmpărțită... Dumnezeu este pregătit, gata să Își rostească din nou Cuvântul și să ne dea semnalul. (Traducerea The Message)

Observați că este sarcina *voastră* să vă păstrați mintea în stare de veghe. În fiecare zi stă în puterea voastră să alegeți dacă veți fi atente și concentrate sau amorțite și ușor distrase. Trăim o vreme în care trebuie să fim în stare de alertă maximă, fiindcă Dumnezeu nostru este gata să acționeze. El este cel care poate îndrepta răul din lumea aceasta, fiind pregătit și încredințat în ce privește victoria. Când Dumnezeu nostru cel Preaînalt va da semnalul, veți fi voi, asemenea leoaicei, puternice, mlădioase și gata să vă puneți în mișcare?

Îngăduiți Duhului Sfânt să vă evalueze tăria, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, și greutateilor să joace rolul orelor de antrenament, știind că, în urma lor, veți deveni invincibile. Îngăduiți greutateii Cuvântului divin, călirii și pregătirii Duhului Sfânt să vă dea un imbold și să dezvolte domeniile slabe sau vătămate ale vieții voastre. Mai presus de toate, nu vă temeți de tăria voastră. Aidoma leoaicei, slăviți-L pe Dumnezeu prin ea. Nu uitați, când întreg Pământul este plin de teamă și cutremur, întrebându-se ce se petrece, Dumnezeu cerului și al Pământului, Creatorul tuturor, vă cheamă să zugrăviți

natura Lui de o minunăție înfricoșătoare, prin înfățișarea pe care o dați vieții voastre.

Credeți aceasta? Ce anume privitor la voi îi face pe cei din jur să se minuneze? Puteți „auzi” cu inima? Știți cum să lucrați strategic? Sunteți pricepute sau creative? Sunteți mame sau învățătoare? Puteți pregăti un seminar sau o reuniune de familie? Reușiți să transformați o încăpere dezordonată și aglomerată într-una frumoasă? Sau sunteți o pagină care așteaptă să fie scrisă?

Niciuna dintre noi nu va găsi cu adevărat împlinirea până când nu va înțelege că menirea sa este aceea de a da tărie altora. Preaiubită soră leoaică, avem nevoie de tăria ta neînfricată, care este, cu adevărat, de o minunată frumusețe.

ROSTUL TĂRIEI ESTE SLUJIREA

Fiecare dintre noi să placă
aproapelui, în ce este bine, în vederea
zidirii altora.

ROMANI 15:2

În lumea leoaicei există o seninătate aprigă pe care rareori o întrezărim, dacă nu ne aflăm în sălbăticie. Am redescoperit faptul acesta când am urmărit un documentar privitor la reintroducerea felinelor într-o regiune a Africii de Sud.

Cele trei feline trăiseră într-un spațiu mic, împrejmuț, din cadrul suprafeței largi a rezervației înconjurată cu un gard electric. Paznicii au dat la o parte o porțiune a gardului, astfel că, în fața leilor se deschidea acum o întindere vastă și necunoscută de teritoriu neexplorat. Derutați de noutatea deschiderii din fața lor, cei trei lei nu știau cum să reacționeze.

Paznicii anticipaseră această reacție și pregătiseră un plan menit să-i motiveze pe tinerii lei să pășească pe noul teritoriu care li se întindea înaintea. Au hotărât să nu îi hrănească vreme de câteva zile, pentru ca foamea să-i ademenească afară din perimetrul lor, spre noul cămin, odată cu promisiunea unei prăzi proaspete.

Am urmărit cu interes scenele în care îngrijitorii rezervației au coborât dintr-o camionetă trupul unui căprior și l-au lăsat în afara perimetrului leilor, în inima noului teritoriu cu care trebuia să se obișnuiască. Leii au stat cu ochii ținți la ei și și-au ridicat capetele când au simțit mirosul prăzii.

Deși tinerele feline erau flămânde, au rămas prevăzătoare. Masculul nu s-a clintit dintre tufele unde se simțea în siguranță. Sub privirea lui, cele două leoaice s-au apropiat de deschiderea din gard, trecând una pe lângă alta în timp ce mergeau neîncrezătoare înainte și înapoi. Dădeau impresia că încearcă să refacă limitele unde se aflase cândva gardul electric. Adulmecau împreună aerul, scormoneau sumar pământul, după care se retrăgeau în spatele gardului, doar pentru a înainta apoi din nou până în dreptul deschiderii, unde se opreau. Părea că se străduiau să înțeleagă ce se petrecuse. De ce apăruse dintr-o dată deschiderea aceea în fața lor? Să fi fost o capcană?

În cele din urmă, una dintre leoaice a hotărât să își asume riscul și să meargă înainte. Foamea a biruit șovăiala. A trecut plină de îndrăzneală peste fosta limită a perimetrului lor și a pornit spre câpriorul ucis. Când a ajuns la jumătatea drumului, a aruncat o privire înapoi, spre sora ei, invitând-o parcă să o însoțească dincolo de gard. Cea de-a doua leoaică a rămas nemișcată lângă granița teritoriului lor încă o vreme, după care și-a ajuns sora din urmă. Au început să dea târcoale câpriorului împreună, adulmecând să vadă dacă nu era nicio primejdie. Însă leul a rămas neclintit. Sub privirea lui, leoaicele au mușcat de probă din carnea prăzii.

Gustul era bun și carnea proaspătă, însă, în loc să se năpustească asupra ei, leoaicele au făcut un lucru curios. Au prins câpriorul de gât și de un picior, după care l-au târât amândouă în spațiul împrejmuit, ca și leul să se ospăteze alături de ele. Acțiunile lor m-au pus pe gânduri. Am rămas impresionată de faptul că nu l-au lăsat pe dinafară pe masculul cel șovăielnic. Mi-a plăcut să văd că nu doreau să se desfete fără el.

E frumos când femeile știu să facă la fel.

Ajutor pentru cei care se clatină

Vom îngădui acestui exemplu nobil al surorilor noastre leoaice să ne vorbească și să ne inspire acțiunile, modul în care interacționăm și reacționăm? Vom fi noi femeile care își fac timp și depun efortul necesar pentru a arăta și altora bunătatea pe care o găsesc pe cărămida întinsă de curând de Dumnezeu înaintea fiicelor Lui?

Da, înțeleg că, dacă vă întoarceți înapoi sau dacă îi așteptați pe alții, înaintarea voastră va fi încetinită, însă numai la început. Împărtășirea deliberată a bunătății, a generozității și a înțelepciunii se dovedește întotdeauna a fi o alegere câștigătoare în cele din urmă. Ori de câte ori Dumnezeu începe să reverse asupra copiilor Lui suflul unei vieți și libertăți noi, unii le vor întâmpina cu bucurie și cu așteptări mari; alții vor șovăi, stând să vadă ce va urma, iar o altă categorie se va dovedi chiar împotrivoitoare.

Speranța și rugăciunea mea este că toate ficele lui Dumnezeu se vor ridica și vor pași înainte, bucurându-se de libertatea și de țelul pe care ni le pune El în față; nădăjduiesc, de asemenea, că acelea dintre noi care sunt mai puternice, mai libere sau mai bine înrădăcinate în adevăr se vor întoarce în spate pentru a le încuraja să înainteze și pe cele care s-au oprit în prag.

Îmi place mult felul în care este surprinsă imaginea aceasta în Romani 15.

Aceia dintre noi care sunt puternici și solizi în credință trebuie să intervină și să dea o mână de ajutor celor care șovăiesc, fără a se mulțumi să facă doar ce e mai avantajos pentru ei înșiși. *Rostul țării este slujirea, nu statutul.* (Romani 15:1-2, traducerea *The Message*)

Cei puternici și capabili sunt chemați să intervină și să îi sprijine pe cei care șovăie, să dea o mână de ajutor celor care s-au oprit, care ezită, oscilează sau a căror hotărâre a slăbit. Îmi place să urmăresc modul în care se desfășoară dinamica aceasta. Există atât de multe femei, tinere și înaintate în vârstă, care simt că, înăuntrul lor, se ascunde ceva mai mult. Își doresc să pășească înainte și să invadeze teritoriul care le înconjoară acum. Stau în prag, privind spre întinderea din fața lor, unde le cheamă Dumnezeu să pășească, dar încă mai șovăie.

Nu cu mult timp în urmă am fost abordată, după o întâlnire, de o tânără încântătoare. Visul pe care i-l dăduse Dumnezeu era atât de mare, încât momentele fugare petrecute împreună nu i-au îngăduit să îmi împărtășească toate lucrurile cărora se străduia să le dea glas. Așa că s-a dus acasă și mi-a scris un email de dimensiunile unei epopei, în care exprimase tot ce simțea, iar apoi mi l-a trimis. După aceea, s-a simțit stânjenită, deși nu era nevoie. Citindu-i rândurile, i-am înțeles neliniștea. Am fost uimită să văd în ce măsură oglindeau cuvintele ei simțămintele pe care le încercasem și eu când trecusem printr-o etapă de tranziție asemănătoare, fapt pe care i l-am mărturisit.

Deseori ne este de ajuns să știm că au trecut și altele înaintea noastră pe același pod și că au ajuns cu bine în partea cealaltă. Uneori, cele care se clatină nu au nevoie decât de privirea aruncată peste umăr a unei surori care a ajuns deja, în siguranță, dincolo. Privirea aceasta este de ajuns pentru a transmite: „Hei, soră! Am ajuns deja aici, unde nu e nicio primejdie... și totul e bine!”

Ridicarea greutății religiei

Alte femei nu înaintează fiindcă le este greu să se țină pe picioare. Deși tot mai multe femei descoperă libertatea pregătită de Dumnezeu pentru ele, unele încă se clatină sub greutatea apăsătoare a religiei. Femeile au început să fie invitate abia în ultimii zece ani să vorbească în fața unor mulțimi din care făceau parte și bărbați. Așa s-a întâmplat cel puțin în cazul meu.

Eram neînfricăată atunci când trebuia să vorbesc ficelor Domnului, însă, dacă din audiență făceau parte și câțiva bărbați, începeam să asud, literalmente, prin toți porii. Eram agitată și temătoare la gândul să nu fac vreo greșală, călcam mereu în străchini, până într-o dimineață, când păstorul care ne găzduia și una dintre neînfricatele mele prietene apropiate mi-au spus să pun capăt acelei stări.

- De ce nu te porți în fața bărbaților la fel ca în fața femeilor? a venit întrebarea lor provocatoare.

Le-am spus sincer:

- Pur și simplu nu știu...

- Ei bine, ce-ar fi să te grăbești să găsești răspunsul? Trebuie să încetezi să mai fii atât de ezitantă!

Cuvintele lor m-au izbit. Cred că, pentru ca bisericile să fie sănătoase, au nevoie de glasul bărbaților și al femeilor deopotrivă. Ezitarea mea submina adevărul acesta, fiindcă eu nu îmi ridicam glasul cu tăria necesară. De fapt, prin atitudinea mea în fața bărbaților păream că îmi cer scuze, nu cu privire la Scriptură, ci la faptul că eram femeie. Odată ce mi s-a atras atenția asupra șovăirii mele, am început să răzbat dincolo de ea.

Și acum prefer să vorbesc femeilor, însă nu mai simt nevoia să mă scuz dacă mi se cere să slujesc bărbaților. Potrivit experienței mele, dacă un bărbat îți cere să vorbești, înseamnă că vrea să dai tot ce poți mai bun. Știi că te afli în prezența unor prieteni adevărați atunci când

aceștia te ridică, te încurajează, te corectează și apoi te îmboldesc să mergi înainte. Din păcate, ne confruntăm adesea cu situația opusă.

În loc să vă dea Legea lui Dumnezeu ca pe o hrană și o băutură prin care să vă desfățați în Domnul, ei fac din ea un set de reguli pe care le atârnă pe umerii voștri ca pe spinarea unui animal de povară. Pare că le face plăcere să vă vadă clătînându-vă sub aceste poveri și nici prin minte nu le trece să miște un deget să vă ajute.
(Matei 23:4, traducerea The Message)

Conducătorilor religioși din zilele lui Isus le făcea plăcere să vadă oamenii trudiți sub apăsarea regulilor hotărâte de ei. De ce credeți că aveau o asemenea atitudine? Părerea mea este că se simțeau superiori când îi vedeau pe alții căznindu-se din greu sub povara legilor date de ei. Se simțeau cu o treaptă mai sus și mai aproape de Dumnezeu.

Pasajul anterior subliniază un aspect important. Legea divină avea menirea de a constitui o sărbătoare, nu o povară. Hrana dă trupului tărie, însă truda îl stoarce de puteri. Noi suntem chemate să Îl înfățișăm altora pe Dumnezeu (ceea ce face și dăruiește El) ca pe o sărbătoare la care poate lua parte toată lumea. Avem menirea de a deschide și altora ușa spre belșugul bunătății divine. Pentru aceasta, va fi nevoie uneori să ne descotorosim de o parte a bagajului religios care a fost pus pe umerii fiilor și fiicelor lui Dumnezeu.

Poate vă veți întreba: „Vrei să spui că pot sluji chiar dacă sunt necăsătorit sau necăsătorită?” Da! Haideți să aruncăm bagajul care atârnă în spatele nostru și care spune că trebuie să fim căsătoriți ca să putem sluji în trupul lui Cristos. Pavel nu a fost căsătorit. Să deschidem și să privim și în bagajul care afirmă că femeilor li se poate încredința lucrarea cu copiii, dar nu și cu adulții. (Oare nu ar trebui să ne preocupe mai tare cine lucrează cu copiii noștri?) Ce-ar fi să dăm la o parte și cufărul care spune că trebuie să fim desăvârșiți înainte de a avea dreptul să vorbim despre promisiunile lui Dumnezeu? Nimeni nu este desăvârșit, iar insistența cu care ne prefacem noi că suntem astfel stârnește dezgustul celor din jur. Haideți să renunțăm la fațade și să ne recunoaștem greșelile, să învățăm din ele și să mergem înainte, înălțându-L pe Isus.

Suntem noi gata să ne folosim libertatea pentru a ridica greutatea pe care a așezat-o în mod greșit religia pe umerii altora? Ori de câte ori Dumnezeu ne cheamă să facem ceva nou – să acoperim un teritoriu nou sau să luăm în stăpânire unul necunoscut – suntem predispuse să ne împiedicăm ori să pășim în față anevoie. Biserica a înaintat mult în ultimii zece ani, fapt care este încurajator, însă nu toți membrii ei merg înainte cu viteză maximă. Cu toate acestea, Dumnezeu este la lucru, deschizând uși până nu demult închise și dând naștere foamei după El în inima oamenilor, așa încât aceștia să își poată birui temerile.

Am primit de curând un email de la o femeie care, cu trei sau patru ani în urmă, m-a auzit spunând că femeile consacrate, care au ungerea divină, pot și ar trebui să își facă auzit glasul în casa lui Dumnezeu. Inițial, conceptul acesta a alarmat-o, fiindcă venea împotriva a tot ce crezuse până atunci. A plecat contrariată și tulburată de ceea ce spusesem. Timpul a trecut și, pe măsură ce a studiat Cuvântul și s-a rugat, Dumnezeu a început să îi confirme învățătura mea și să deschidă înaintea ei aceeași ușă. În momentele acelea, și-a dat seama că tensiunea pe care o simțise înăuntrul ei când mă auzise pe mine vorbind venea de la Dumnezeu. Starea ei de disconfort fusese creată de faptul că Dumnezeu îi vorbise cu privire la subiectul acela. Cuvintele rostite de mine cu ani în urmă jucaseră rolul unor semințe sădite în viața acestei femei, care doar acum ajunseseră să aducă rod.

Suntem chemate să spunem adevărul în dragoste și să trăim în așa fel încât viața noastră să constituie o invitație pentru alții să ni se alăture. Nu trebuie să-i lăsăm în urmă pe cei slabi și flămânzi.

În Ezechiel 19:2 ni se pune următoarea întrebare:

„Ce este mama ta? O leoaică între lei!” (traducerea NLT)

Când am citit prima oară pasajul acesta, nu am înțeles la ce se referea. Pentru a pătrunde mai bine sensul lui, am revăzut contextul întregului capitol. Acesta zugrăvește imaginea unei leoaice care își crește cei doi pui pentru a face din ei niște lei puternici și falnici. Mi-am spus atunci: „Vreau să învăț și eu să fiu o leoaică între lei!” Cine nu își dorește să fie o femeie a cărei viață și ale cărei alegeri au puterea de a crește fii și fiice puternice? Sunt onorată să mă simt binevenită într-o lume a atât de multor femei, însă îmi doresc să fiu de folos și bărbaților alături de care trăiesc. Vreau să-i ridic pe *toți* cei

temători și slabi, care de-abia stau în picioare. Și mai știți ceva? Și voi vreți același lucru. Dumnezeu a întrețesut în alcătuirea voastră de fice ale Lui dorința de a-i ridica pe alții.

Nădejdea celor deznădăjduiți

Uneori, pentru a întinde o mână celor ce se clatină nu trebuie să facem altceva decât să le aducem o rază de speranță. În cursul unei călătorii recente făcute în Cambogia, alături de organizația Life Outreach, am cutreierat noptea străzile, intrând în vorbă cu fetele căzute în capcana prostituției. Ori de câte ori mă apropiam de aceste fice rătăcitoare ale nopții, vedeam că erau mereu în gardă și aproape batjocoritoare când vorbeau cu mine. Tiparul acesta al reacției pline de dispreț se repeta de fiecare dată, fie că abordam o singură fată sau câteva strânse în grup. Răspundeau monosilabic întrebărilor mele, după care zâmbeau, cu un aer atotcunoscător unele către altele. Sunt convinsă că se întrebau de ce intra în vorbă cu ele o femeie albă, americană, de vârstă mijlocie. Însă, după ce conversația continua o vreme, începeam să le pun întrebări despre visurile lor.

- Ce vrei să faci în viață? Dacă ai putea fi sau face orice, care ar fi alegerea ta?

De fiecare dată, le vedeam chipurile transformându-le la invitația de a visa și de a spera că viața lor putea fi ceva mai mult. În toiul coșmarului vieții lor, le cerea cu adevărat cineva să viseze? Dintr-o dată, răspunsurile curgeau cu asemenea repeziciune, încât translatorul abia izbutea să le traducă.

- Eu vreau să fiu coafeză!

- Vreau să îmi deschid un restaurant.

- Vreau să am standul meu în piață, unde să vând fel de fel de lucruri frumoase.

- Vreau orice slujbă care nu îi face pe oameni să mă privească de sus.

- Vreau să câștig destui bani încât să pot trimite o parte și familiei mele.

Fetele nu se mai puteau opri. Lăsaseră deoparte postura de mari seducătoare și, pentru câteva clipe, păreau doar niște adolescente, așa cum și erau în realitate.

Fetele acestea știau ce doreau să facă, dacă ușa coliviei lor s-ar fi deschis! Atunci când a fost posibil, ne-am oferit să le ajutăm să evadeze din închisoare, iar câteva au acceptat ajutorul nostru. Însă numai cele care au izbutit să lase în urmă rușinea au putut să meargă mai departe. Vinovăția și rușinea le țineau pe multe dintre fetele acestea captive, întocmai cum le ținuseră și peștii lor.

În asemenea situații disperate, a visa și a ști ce dorești nu este de ajuns. În majoritatea cazurilor, o persoană încătușată și înfrântă cum sunt fetele acestea, se va ascunde înăuntrul perimetrului ei îngrădit, chiar dacă ușa îi e deschisă larg înaintea. Astfel, pe lângă faptul că ne-am oferit să le ajutăm pe fetele acestea să găsească o cale de a lăsa prostituția în urmă, am dus o fărâmă de bunătate în lumea lor. Le-am făcut cunoștință cu Isus. Le-am spus că El era de partea lor și că El era nădejdea supremă a celor deznădăjduiți.

Rămânea la latitudinea lor dacă aveau să Îl invite în inima și în viața lor. Voi și eu putem veni în sprijinul altora, încurajându-i să meargă înainte; dar, în mod inevitabil, alegerea finală le aparține.

Un adevăr privitor la leoaice

Să ne întoarcem pentru o clipă la documentarul despre leoaice pe care l-am pomenit la începutul acestui capitol. De ce au adus prada înapoi, în țarc, să poată mânca și leul din ea? De bună seamă că aveau și alte opțiuni. Mi s-a părut ciudat să le văd târând căpriorul acela masiv înăuntrul țarcului, ca leul să se poată ospăta alături de ele. Ar fi fost mai ușor pentru ele să își facă plinul, după care să lase rămășițele acolo unde erau, ca leul să poată mânca și el atunci când hotăra să iasă din perimetrul îngrădit. Sau ar fi putut mânca mai întâi pe săturate și să ducă apoi leului rămășițele. Ar fi fost mult mai ușor să care doar o parte a căpriorului, nu întregul trup. Purtarea lor pare contrară celei pe care am aștepta-o, dată fiind legea junglei. Dacă lumea animalelor are la bază ideea supraviețuirii, de ce erau leoaicele acestea atât de darnice? La urma urmelor, odată ce împărțeau hrana cu masculul flămând, rămânea mai puțin pentru ele.

Poate că leoaicele acestea știau ceva ce noi am uitat. Cu toate că erau tinere și lipsite de experiență, au înțeles în mod instinctiv că viitorul lor și supraviețuirea puilor erau strâns legate de raporturile lor cu leul. Astfel, au ales să se poarte într-un mod care urma să fie ținut minte de leu atunci când acesta avea să ajungă un mascul maiestuos. Leoaicele au onorat leul impunător în care avea să se transforme masculul într-o zi, trecând cu vederea teama lui de atunci, care îl făcea să stea ghemuit îndărătul tufișurilor. Știau că avea să vină și ziua când el urma să ajungă la maturitatea deplină și când nu se va mai teme de nimic. Atunci masculul avea să-și aducă aminte că leoaicele i-au adus mâncare pe vremea când era prea tânăr și temător să revendice singur ce îi aparținea. În ziua aceea, el urma să știe că se putea încrede în leoaice și că își putea clădi viața alături de ele. Instinctele leoaicelor aveau să susțină familia și să câștige atașamentul leului.

Câte dintre noi adoptă această atitudine?

Mai mult, împărtășesc *eu* atitudinea aceasta?

Sau am adoptat poziția mai puțin nobilă a supraviețuirii? Spune atitudinea noastră: „Hei, îmi pare rău pentru voi, cele rămase în spate. Am dat aici peste o mulțime de bunătăți. Dumnezeu pregătește un ospăț pentru ficele Lui. Dacă nu sunteți dispuse să vă alăturați nouă, stați în țarcul vostru și rămâneți așa cum sunteți!”?

Ne-am dovedi înțelepte dacă am înțelege următorul adevăr: *faptul că luăm mai puțin acum nu înseamnă că vom avea mai puțin în viitor*. Faptele vrednice de cinste nu rămâne niciodată fără rod.

Tăria ne este dată în vederea slujirii, nu a dobândirii unui statut (vedeți Romani 15:2). Mă întreb câte dintre necazurile din lumea aceasta ar fi evitate, dacă toată lumea ar cunoaște principiul acesta și ar adera la el. Cum ar fi dacă am ști cu toții că tăria noastră stă în slujirea celor slabi sau temători? Ar fi foarte bine! Eu cred că, la sfârșitul acestei vieți, cu toți ne dorim să-L auzim pe Isus spunând: „Bine, rob bun și credincios.”

Ridicați-vă și slujiți așa cum se cuvine

Cuvântul *slujire* are multiple aplicații. Dacă privim la verbul *a sluji*, *a servi*, *a face un serviciu*, acesta înseamnă „a repara, a verifica, a acorda și a examina”. Isus ne-a făcut un mare „serviciu” prin jertfa Sa,

dându-ne ocazia de a sta îndreptățiți înaintea unui Dumnezeu sfânt. Noi trăim într-un mod care reflectă această slujire dătătoare de viață. El a fost frânt ca noi să putem fi vindecați. Substantivul *serviciu* poate însemna „ceremonie, ritual sau sacrament”. Mă tem că uneori uităm că scopul *serviciilor* bisericii este acela de a învăța cum să-L slujim pe Dumnezeu și cum să ne slujim unii pe alții. Prea mulți creștini se strâng laolaltă animați de așteptări greșite. Ei se adună ca să audă cum îi va sluji Dumnezeu pe ei. Haideți să ne strângem împreună cu scopul de a întinde o mână celor care se clatină, atât celor aflați în mijlocul nostru, cât și celor din afara sanctualelor noastre.

Având în față promisiunea libertății, bunăvoinței lui Dumnezeu și a noilor oportunități care ni se deschid în cale, haideți să înaintăm și să ne înrădăcinăm în cele duhovnicești, așa încât nimeni să nu fie lăsat în urmă. Îmi place mult pasajul următor:

Nu vă închipuiți că noi, liderii, am fi ceva ce nu suntem. Noi suntem slujitorii lui Cristos, nu stăpânii Lui. Suntem niște călăuze spre tainele cele mai mărețe ale lui Dumnezeu, nu niște supraveghetori puși să le păzească. Ca să ne calificăm drept bune călăuze, trebuie să fim oameni demni de încredere, înzestrați cu niște cunoștințe corecte.

(1 Corinteni 4:1-2, traducerea The Message)

Chemarea noastră este de a fi niște călăuze, nu paznici. Noi trebuie să îi invităm pe alții să intre în Împărăție, nu să îi ținem la distanță de tainele divine. Însărcinarea noastră ne cere să fim niște călăuze demne de încredere, înzestrate cu niște cunoștințe corecte. Haideți să ne oprim în fața ușilor pe care ni le deschide Dumnezeu înainte și, dacă este nevoie, să întindem o mână înapoi, spre cei rămași în urmă.

Ca fice ale Celui Preaînalt, mâna de ajutor pe care o dați altora trebuie să fie deopotrivă plină de generozitate și de noblețe. Viața venită din Dumnezeu aduce eliberare, pe când legea împovărează. Voi ați fost eliberate de acea abordare a creștinismului care pretindea „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”. Cu toate acestea, în trupul lui Cristos sunt mulți cei care și-au pierdut câte un ochi sau un dinte.

Nu uitați niciodată că ați fost chemate să fiți puternice, maiestruoase, neînfricate, aprige, protectoare, liniștite și netulburate

de vreo îngrijorare. Dumnezeu a comparat în repetate rânduri tăria copiilor Săi cu cea a leilor și a leoaicelor.

*[Israel] îndoiaie genunchii, se culcă întocmai ca un leu,
ca o leoaică: cine-l va scula? (Numeri 24:9)*

Dacă uitați că sunteți chemate să fiți aprige și neînfricate, atunci toți cei care vor căuta la voi protecție și călăuzire vor fi în pericol. Trupul lui Cristos este alcătuit din păzitori nobili și puternici, conștienți de faptul că Dumnezeu a deschis înaintea lor o întindere nesfârșită, unde sunt chemați să pășească.

Dragi surori leoaice și dragi prieteni...

*Nu vă pot spune cât tânjesc să intrați pe teritoriul acestei vieți larg deschise înaintea voastră. Noi nu v-am îngrădit de jur-împrejur. Micimea pe care o simțiți vine dinăuntru vostru. Viața voastră nu este una mărunță, însă așa o trăiți voi. Vă vorbesc cât mai deslușit cu puțință și cu multă dragoste. Deschideți-vă ferestrele vieții. Trăiți deschis și exuberant!
(2 Corinteni 6:11-13, traducerea The Message)*

Ați auzit cuvintele acestea? Noi am fost invitate să pășim pe teritoriile sălbatice și întinse pe care Dumnezeu ni le pune înaintea. Avem parte de o chemare la o viață trăită cu exuberanță, aici și acum. Nu trebuie să așteptăm până vom ajunge în rai pentru a vedea puterea cerului revărsată pe Pământ. Nu Dumnezeu este cel care vă îngrădește.

Însă leoaicele nu au pășit dincolo de țarcul lor până când foamea nu le-a întrecut dorința de siguranță. Tot astfel, lipsa viziunii sau a foamei după ceva mai mult ne poate limita sau împiedica să pășim dincolo de perimetrul obișnuit. Fie acceptăm imboldul de a merge înainte, fie rămânem ferecate în lanțurile modului în care ne vedem pe noi însene, lumea noastră și pe Dumnezeu. Lumea „largă” poate părea descurajatoare, dacă v-o închipuiți un loc întunecat și înfricoșător.

Deschideți-vă ochii și amintiți-vă cine sunteți: niște purtătoare ale luminii care au puterea de a risipi întunericul pretutindeni unde merg. „Cel ce este în voi este [nespus] mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4:4). Balanța dintre cei doi nu este nici pe departe echilibrată.

Trezirea leoaicei

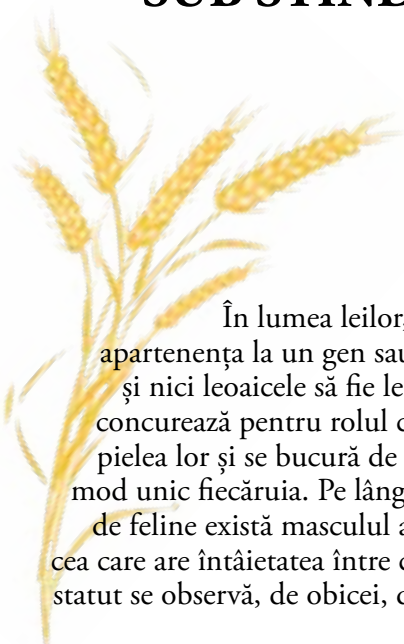
Duhul dinăuntru vostru *întrece cu mult* puterea oricărei împotriviri cu care puteți da piept în lumea aceasta! Dumnezeuul Preaînalt este cel care v-a chemat. El Și-a trimis Fiul să moară pe cruce, ca voi să puteți trece din moarte la viață și din țărcurile îngrădite ale lumii acesteia pe întinderea fără granițe și veșnică așezată de El în fața voastră. Chiar înainte ca voi să fiți tras în piept prima suflare, El a plănuit o cale de a vă elibera din captivitate. A ales să Se limiteze pe Sine și să trăiască El Însuși viața noastră mică, îngrădită, pentru ca noi să ne putem bucura alături de El de libertatea nespusă a Împărăției.

El ne cheamă și acum pe fiecare dintre noi: „Treceți dincoace și intrați!”

SUB STINDARDUL ACELEIAȘI MISIUNI

De fiecare dată când eliberăm o
femeie,
eliberăm un bărbat.

MARGARET MEAD

În lumea leilor, nu există nicio confuzie în ce privește apartenența la un gen sau la altul. Leii nu încearcă să fie leoaice și nici leoaicele să fie lei. Masculii și femelele nu copiază și nu concurează pentru rolul celorlalți. Și unii, și alții se simt bine în pielea lor și se bucură de punctele tari care sunt caracteristice în mod unic fiecăruia. Pe lângă masculi și femele, în cadrul grupului de feline există masculul alfa sau cel dominant și leoaica alfa sau cea care are întâietatea între celelalte femele, însă exercitarea acestui statut se observă, de obicei, doar când vine vorba despre împărțirea hranei.

Leii sunt singurii membri ai familiei felinelor care fac o diferență clară și vizibilă între sexe. Termenul folosit pentru a descrie această diferențiere este cel de dimorfism sexual. Mai simplu spus, există mai mult decât un singur indicator al genului căruia îi aparțin.

Leii au o coamă bogată care le acoperă gâtul și le încadrează fața. Coama subliniază rolul distinct și special pe care îl joacă leul dominant în cadrul grupului și îl face să-și intimideze adversarii din savană. Fiind lipsită de coamă și având toată blana de aceeași culoare, leoaica își poate încolți neobservată prada. Nefiind stânjenită de greutatea

coamei, poate alerga cu aceeași viteză pe urmele prăzii pe distanțe mai lungi.

Leii și leoaicele *sănătoase* știu că au nevoie unii de alții. Nici nu le-ar trece prin gând să își ducă viața de unii singuri. În lumea lor, niciun punct tare nu e de mai mică însemnătate decât altul. Leul apără; leoaica asigură hrana. Acest echilibru esențial face ca leii dominanți, puternici și sănătoși să nu încerce să-și întemeieze viața fără sprijinul tovarășiei unor leoaice puternice. În lumea leilor, masculii luptă să câștige un grup de leoaice și, în felul acesta, accesul la tărâmul lor. De ce oare? Pentru că leoaicele înrudite între ele, nu leii, stăpânesc teritoriul. Coaliția masculilor care conduc grupul de feline se schimbă la fiecare doi sau trei ani, pe când leoaicele rămân.

Leul dominant știe că, dacă vrea să îi meargă bine, nu doar să supraviețuiască, trebuie să își dovedească tăria în fața leoaicelor. Apoi, pentru ca urmașii lui să ajungă să preia conducerea grupului, trebuie să se bucure de ajutorul unor leoaice puternice și iscusite. Masculul nu se înconjoară cu leoaice slabe și pasive, sperând că le va constrânge să i se supună. El caută un grup puternic de leoaice care sunt gata să coopereze cu el.

Masculul se bucură de tăria lor și le alege cu bună știință pe cele care și-au dovedit priceperea și vitalitatea în ce privește vânatul și creșterea puilor, fiind astfel de folos pentru păstrarea și extinderea teritoriului. El caută leoaice care dau dovadă de forță fizică, știind că ele vor fi în stare să asigure hrana întregii familii și că vor fi mame capabile să îi crească lui puii. (Aceasta nu înseamnă că masculii se ocupă în mod deosebit de îngrijirea puilor; atribuția aceasta nu se numără printre preocupările lor.) Un alt avantaj care însoțește prezența în cadrul grupului a leoaicelor puternice și sănătoase este acela că ele pot aduce mai des pui pe lume, dând astfel masculului ocazia să se împerecheze cu ele și să aibă un număr mai mare de succesori.

Leoaica nu se reproduce dacă se teme că nu își va putea hrăni puii sau că nu are cine îi proteja așa cum se cuvine. Acesta este motivul pentru care leoaica este atrasă mai degrabă de un mascul alfa puternic decât de cei mai slabi. Leul sau leii dominanți (deseori un grup de frați) trebuie să își câștige dreptul de a se bucura de vânatul, tăria și îngrijirea pe care le asigură leoaicele întregului grup. Privilegiul acesta se dobândește în urma unei etalări deschise a forței grupurilor rivale de lei.

Competiția se încheie când leii mai slabi sunt alungați de cei mai puternici. Uneori, masculul alfa îl ucide pe cel care vrea să-i uzurpe locul. Dacă leul mai slab supraviețuiește, este alungat de pe teritoriul grupului rămas, ceea ce înseamnă că va fi lipsit de partea cea mai bună a prăzii. Astfel, acesta va pleca mai departe, în căutarea altui grup de leoaice, sau va fi silit să umble singur în căutare de hrană.

Leoaicele urmăresc de pe margine competiția. Ele vor ca leul cel mai puternic să fie tatăl puilor și să apere familia de atacurile intrușilor. Se știe că ele îi asmuță pe lei unui împotriva celorlalți, pentru a se asigura că cei mai puternici înving, după care îl acceptă pe cel ieșit biruitor. Prin cucerirea teritoriului său, leul dovedește că genele lui sunt vrednice să fie purtate mai departe, având mai multe șanse de supraviețuire în fața vitregiilor vieții din sălbăticie.

Odată stabilit masculul dominant, acesta se bucură de loialitatea leoaicelor. Oricare dintre masculii rămași în grup poate fi alungat. Leul alfa poate renunța la tovarășia lor, însă nu va renunța cu niciun chip la femelele lui, și nu doar fiindcă are nevoie de ele pentru a se reproduce. Ele sunt cele care asigură hrana și care alcătuiesc comunitatea. Cu cât este mai tare și mai remarcabil grupul lui de leoaice, cu atât e mai puternic și mai ferit de primejdii leul, împăratul cel maiestuos al tuturor fiarelor.

Nu e nevoie să-ți exerciți dominația când cei din jur știu că ești gata să faci tot ce-ți stă în putere pentru a-i apăra. Tăria leului este echivalentul siguranței pentru leoaice și pentru puii lor deopotrivă. Numai cei nesiguri de puterea lor încearcă să domine.

Odată stabilit masculul învingător, acesta nu simte nevoia să le asuprească pe leoaice pentru a-și arăta puterea. Ce ar mai avea de dovedit? Doar a câștigat deja. Cine i-ar putea-o lua înainte? Tot astfel, Împăratul nostru – Leul din Iuda – nu domină, ci ridică.

Sub stindardul aceleiași misiuni

Leul invită leoaica să se odihnească la adăpostul protecției lui, iar ea îl invită pe el să se desfete de bunătatea ei și de promisiunile care o însoțesc. El îi apără viața, iar ea îi dă în schimb o moștenire.

Gândiți-vă o clipă la cuvântul *supunere*. Ce vă aduce el în minte? Probabil pasajul din Efeseni 5:22, despre supunerea soțiilor față de soții

lor. Este interesant de observat faptul că mulți creștini au luat versetul acesta și au formulat o definiție extremă și limitată a cuvântului. Eu cred că termenul *supunere* a fost distorsionat, atribuindu-i-se alt sens decât cel intenționat de Dumnezeu. Multe femei creștine au crezut că valoarea lor de căpătâi stă în abilitatea lor de a sluji bărbații. Nu au înțeles că vorbirea în biserică, prin exprimarea respectuoasă a părerilor lor, sau asumarea responsabilității unui rol de conducere înseamnă tot *slujire*.

Am auzit o definiție a *supunerii* care încadra termenul și îl alinia planului divin pentru toți creștinii, nu doar pentru familiști. Părțile din care este alcătuit cuvântul [*sub* și *mission* în limba engleză] înseamnă „sub” și „însărcinare, misiune”. Puse laolaltă, putem trage concluzia că termenul înseamnă „sub stindardul aceleiași însărcinări sau misiuni”. În ce ne privește, John și cu mine lucrăm pentru realizarea aceleiași misiuni: suntem dedicați creșterii unor copii evlavioși și clădirii unei căsnicii sănatoase și pline de viață. Vizavi de biserică, misiunea noastră este de a-i sprijini pe păstori și de a întări creștinii, la nivel individual.

Gândiți-vă însă la subiectul acesta. Nu suntem cu toții slujitorii împăcării, ambasadorii lui Dumnezeu trimiși la cei pierduți? Următoarele două versete surprind misiunea care ne-a fost încredințată nouă, trimișilor împuterniciți ai lui Dumnezeu, bărbați și femei deopotrivă:

Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Cristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Cristos: împăcați-vă cu Dumnezeu! (2 Corinteni 5:19-20)

Iată concluzia: cei din jur vor ști că Isus este real când noi ne vom iubi unii pe alții și vom lucra bine împreună. Acesta ar trebui să fie țelul comun al tuturor bărbaților și femeilor, fie ei căsătoriți sau nu, lideri sau oameni de rând. Puterea căderii omului s-a sfârșit. Iertarea lui Dumnezeu este dăruită fără plată tuturor. Nu mai este nevoie să purtăm asupra noastră vinovăția, dacă jertfa Lui ne-a îmbrăcat în nevinovăție. Dumnezeu dorește ca noi toți, bărbați și femei, să

spunem tuturor *ce face El*! Noi însă am fost prea ocupați să ne spunem unii altora ce putem sau nu putem face.

El dorește să lucrăm împreună pentru a influența cu convingere și a ne încuraja semenii să-și lase deoparte conflictele (oricare ar fi ele) și să ia parte la lucrarea Sa. Acest subiect al soluționării conflictelor ar trebui să se aplice în fiecare domeniu al relațiilor și al interacțiunii umane. Sarcina aceasta nu revine doar bărbaților sau femeilor și nu se aplică numai conflictelor dintre sexe, ci este valabilă și în domeniul socioeconomic, în familie, în biserici și la piață. Dumnezeu dorește ca noi toți să ne bucurăm de reconciliere!

Dacă este cineva în Cristos [oricine este în Cristos], este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi [o nouă viață înmugurește]. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Cristos și ne-a încredințat slujba împăcării. (2 Corinteni 5:17-18)

„Oricine” chiar aceasta înseamnă: orice om. Așadar, orice bărbat, femeie sau copil care este unit cu Cristos e re-creat. Viața cea veche s-a sfârșit. Cuvântul *înmugurește* din versetul de mai sus este un verb care înseamnă „a crește ca ciupercile”. Este interesantă alegerea acestui termen, fiindcă ciupercile cunosc o creștere explozivă: se înmulțesc, le merge bine și cresc cu repeziciune în locuri unde nu era înainte decât putreziciune. Noua noastră viață în Cristos presupune mai mult decât o simplă înlocuire. Ea implică o multiplicare a vieții lăuntrice și este la îndemâna oricui.

Leii și leoaicele și-au clarificat deja relația pe care o au unii cu alții. Leoaicele înțeleg că luptă pentru realizarea aceleiași misiuni. Care anume? Aceea de a lăsa în urmă o generație de lei care să poarte mai departe moștenirea și tăria lor. Pentru aceasta, își cresc, își apără și își hrănesc bine puii. Atât leul, cât și leoaica au un rol de jucat pentru îndeplinirea acestei misiuni și niciunul dintre ei nu uzurpă locul celuilalt.

Am văzut dusă la două extreme o stare care ar trebui să constituie ordinea naturală a lucrurilor. La un capăt al spectrului, femeile au fost oprite în numele supunerii. La celălalt, unele femei și-au divinizat feminitatea. Vom discuta mai multe despre aceasta ceva mai târziu.

Deocamdată aş vrea să vă împărtăşesc un exemplu al modului în care poate fi distorsionată supunerea.

Întorsătura de pe Twitter

Aţi auzit, probabil, sau aţi luat parte la forma abreviată de comunicare electronică numită Twitter. Este mijlocul potrivit pentru a obţine frânturi de informaţie şi, în cel mai bun caz, pentru a prezenta aspecte ale unor chestiuni care ne preocupă viaţa şi gândirea.

Într-o zi, am postat pe Twitter un concept pe care-l abordasem amănunţit în cartea mea intitulată *Fight Like a Girl*. Era un citat despre conducere: „Sexul căruia aparţii nu ar trebui să constituie singurul element care califică un bărbat să conducă, după cum nu ar trebui să fie nici singurul care descalifică o femeie. Virtutea îi califică şi pe unul, şi pe celălalt.”⁵ Observaţi, vă rog, că nu am restrâns principiul la perimetrul bisericii şi nici la cel al căsniciei. Am afirmat, pur şi simplu, că virtutea este o calitate necesară liderilor, fie ei bărbaţi ori femei.

Am postat ideea pe Twitter, de unde a apărut şi pe pagina mea de Facebook. Apoi mi-am văzut mai departe de treburile care mă aşteptau în ziua aceea. Nu m-am gândit că afirmaţia mea era una controversată. Mi se păruse că era de la sine înţeleasă. Nici prin minte nu mi-a trecut că urma să dea naştere unei explozii.

Când am văzut că a fost urmată de peste o sută de răspunsuri, mi-am dat seama că atinsesem o coardă sensibilă. În timp ce eu îmi văzusem de treburile mele, pe Facebook se încinsese o adevărată dispută. Câteva femei creştine se aprinseseră de-a binelea.

„Cum îndrăzneşti să spui că o femeie îşi poate conduce soţul dacă se crede mai virtuoasă decât el?” mi-a scris una dintre ele.

Ei bine... Oare asta afirmasem eu?

Altele m-au acuzat că azvârleam la gunoi pasajele din Scriptură care spuneau că numai bărbatul poate fi prezbiter în biserică. Pomenisem eu slujba de prezbiter? A urmat apoi o discuţie despre conducere în general. Unele femei explicau audienţei de pe Facebook faptul că femeia nu a fost menită *în niciun context* să conducă.

O tânără sinceră, care dorea să-și clarifice în minte subiectul, a ridicat următoarea întrebare: „Vreți să spuneți că soția păstorului principal nu are un rol de conducere?” Răspunsul a fost un răsunător nu: „Nu are un rol de conducere, ci doar cinstea de a-și susține soțul!”

Deja deveneam și eu confuză! În timp ce schimbul de replici continua, dialogul s-a transformat într-o discuție despre supunere. Unele afirmau că eu eram un lider, pe când altele le contraziceau, pentru simplul fapt că eram femeie. Era invocată apoi o excepție de la regulă, în favoarea mea, întrucât eu mă supuneam soțului meu și, prin urmare, eram lider sub autoritatea lui.

Să ne oprim și să cumpănim împreună. De ce oare de fiecare dată când se ivese o discuție pe tema genului căruia aparținem, ea ajunge să se împotmolească la subiectul supunerii femeii față de bărbat? Dacă eu sunt lider, aceasta se datorește faptului că Dumnezeu m-a făcut să fiu. Mai simplu spus, liderii sunt cei pe care alții îi urmează. Unii dintre noi sunt lideri, fie că și-au dorit și au căutat faptul acesta, fie că nu. Să ne ajute Dumnezeu pe toți să conducem prin exemplul nostru. Pentru a pune capăt confuziei, să citim însărcinarea dată de Pavel lui Timotei cu privire la cărmuire:

Trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătăuș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani; să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere, cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cărmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu? Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda Diavolului. Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu ajungă de ocară și să cadă în cursa Diavolului.

Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cinstiți, nu cu două fețe, nu băutori de mult vin, nu doritori de câștig mârșav: ci să păstreze taina credinței într-un cuget curat. Trebuie cercetați întâi, și numai dacă sunt fără prihană să fie diaconi. (1 Timotei 3:2-10)

În versetele de mai sus, Pavel enumeră condițiile prealabile pe care trebuie să le îndeplinească liderii bărbați. Apoi continuă astfel:

Nu se face nicio excepție pentru femei, ci se aplică aceleași condiții: să fie serioase, demne de încredere, neclevetitoare și să nu fie băutoare de vin. Cei ce slujesc în biserică trebuie să fie dedicați partenerului de viață, atenți la copiii lor și sânguincioși în a-și supraveghea casa. Cei ce îndeplinesc această slujbă de slujire se vor bucura de un mare respect, aducând un nume bun credinței în Isus. (1 Timotei 3:11-13, traducerea The Message)

De ce ar scrie Pavel o listă a condițiilor pe care trebuie să le îndeplinească femeile-lider, dacă simplul fapt că sunt femei le descalifică de la un asemenea rol? Când John și cu mine vrem să angajăm personal pentru biroul organizației noastre, avem o listă cu condiții prealabile pentru cei interesați. Dacă aceștia nu se califică, nu îi angajăm, indiferent dacă sunt bărbați sau femei. Pavel nu a spus că, dacă un lider nu este bărbat, nu i se poate încredința acel rol. Iată mesajul transmis de el: bărbat sau femeie, dacă persoana în cauză nu îndeplinește cerințele, nu o alegeți. Accentul pus de apostol cădea pe lista de condiții prealabile. Pavel arăta că nu trebuiau făcute excepții nici în cazul femeilor, căroră li se impuneau aceleași standarde. Poate vă veți întreba cum rămâne cu cerința ca prezbiterii să aibă o singură soție. Ei bine, femeile nu își luau mai mulți soți, astfel că instrucțiunea aceea li se aplica doar bărbaților.

În 1 Timotei 3:11-13, Pavel l-a învățat pe Timotei care erau cerințele aplicabile femeilor implicate în conducere, după care s-a referit la cele pentru femeile slujitoare sau diaconite din biserici. De unde știm? Să citim primele două versete ale capitolului și să vedem ce ni se spune înaintea descrierii detaliate privitoare la bărbați.

Oricine râvneste să aibă un rol de conducere în Biserică dorește un lucru bun! Însă, pentru aceasta, există niște condiții prealabile. (1 Timotei 3:1-2, traducerea The Message)

Observați cuvântul „oricine”? Același termen apare în versiunile *English Standard Version* și *The New Living Translation*.

Cum se face că femeile pot fi lideri pretutindeni, dar nu în Biserică? Dacă Dumnezeu nu a întâmpinat nicio problemă în a le împuternici înainte și după cădere, de ce suntem noi reticenți să o facem după răscumpărare?

La un moment dat, dezbateră de pe Facebook dintre femei a devenit atât de aprinsă, încât a intervenit un bărbat și a întrebat: „De ce voi, femeile, luptați unele împotriva altora? Noi avem nevoie de contribuția voastră, dar voi vă puneți piedici unele altora!” Era mult adevăr în spusele lui. Deseori noi ne punem piedici sau ne minimalizăm una alteia importanța. În loc să ne susținem și să ne încurajăm reciproc, în folosul cauzei lui Cristos, noi perpetuăm apăsarea care ne împiedică să devenim tot ce ar trebui să fim în calitate de femei și de creștine.

Acest incident neașteptat petrecut pe o rețea de socializare mi-a amintit de nevoia abordării subiectelor privitoare la rolul femeii, nu doar în familie, ci și în Biserică. Lumea în care trăim are nevoie să vadă ce se află cu adevărat în inima lui Dumnezeu și care a fost de la bun început planul Lui cu privire la fiecare aspect al vieții și al cărmuirii fiilor și fiicelor Sale.

Atitudini sexiste

Mi-ar plăcea să cred că nu mai este necesar să abordez problema atitudinilor sexiste în biserica americană. Da, în mod intenționat atrag atenția asupra țării mele. Călătorind și având ocazia să-mi conturez o privire de ansamblu, am observat că lipsa tradițională a implicării femeii pe care o cunoaștem noi nu se regăsește și în alte părți ale lumii. În unele țări, fără contribuția femeilor nici nu ar exista biserica.

Tot ce a creat Dumnezeu este bun și trebuie primit cu mulțumiri. Nimic nu trebuie disprețuit și dat la o parte. Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunile noastre fac sfântă fiecare parte a creației. (1 Timotei 4:4-5, traducerea The Message)

Dacă fiecare *lucru* creat de Dumnezeu este bun și trebuie primit, acceptat și întâmpinat cu recunoștință, cu cât mai mult ar trebui să

fie primiți *oamenii* în felul acesta? Adjectivul *bun* se aplică deopotrivă bărbaților și femeilor.

Dacă ceva este creat de Dumnezeu, atunci suntem chemați să nu îl disprețuim sau să-l dăm la o parte. A *disprețui* înseamnă a desconsidera, a batjocori, a privi de sus sau a râde de ceva. Toate acestea acțiuni lipsesc de valoare un obiect, o persoană, rolul sau contribuția lor.

Sensul cuvântului *a da deoparte* este de la sine înțeles, dar haideți să privim la unele conotații mai puțin cunoscute ale acestuia. Pe lângă ideea de a azvârli, a arunca la o parte, cuvântul mai poate însemna a stârni confuzie, a consterna, a complica, a fi nedumerit într-o privință. Dacă alăturăm acestor sensuri particula *deoparte*, care poate exprima ideea absenței unui lucru, avem deja în față imaginea *respingerii*. Mă tem că femeile din Biserică se confruntă mult prea adesea cu ea. Ele sunt date deoparte și nu întâmpinate cu brațele deschise, astfel că vocea, valoarea și contribuția lor lipsesc. Situația aceasta este acceptată deopotrivă de bărbați și de femei, în numele supunerii.

Prin urmare, și bărbații, și femeile se confruntă cu lipsa manifestării unor valori. De bună seamă, bărbații ajung mai des decât femeile să ocupe poziții de conducere, însă le lipsește spiritul pătrunzător al femeilor. Dar suntem noi recunoscătoare pentru bărbați? Îi vedem așa cum îi vede și Dumnezeu, ca fiind buni?

Sau râdem de purtarea lor? Nu mă refer la situațiile în care ne amuzăm împreună. Este cu neputință să nu râdem de latura hilară a oamenilor. Simpla noastră existență declară simțul dezvoltat al umorului pe care îl are Dumnezeu. Semnalul meu de alarmă privește disprețuirea sau minimalizarea valorii sexului opus. Sunt încredințată că situațiile de felul acesta survin mai des decât credeți. Industria divertismentului din lumea noastră îi face mereu de ocară pe bărbați, iar pe femei le reduce la statutul de simple obiecte sexuale.

Am îngăduit atitudinilor sexiste să ne modeleze reacțiile, astfel că femeile care se simt depreciate ajung să nu-i poată suferi pe bărbați. Care să fie ieșirea din acest impas? Din nefericire, ca răspuns la situația menționată, unele femei au ajuns să aleagă o extremă cumplită.

Divinitatea feminină

În timp ce scriam cartea aceasta, s-a întâmplat să observ pe site-ul Amazon alte două titluri care flancau una dintre cărțile mele anterioare. Amândouă erau scrise de niște susținătoare ale teologiei „divinității feminine”, care promovează credința în zeități feminine sau în ridicarea femeii la statutul de divinitate. L-am auzit pe Dumnezeu șoptindu-mi: „Cumpără cele două cărți și vezi cum am pierdut noi vocile acestor femei.”

Pe măsură ce dădeam paginile și citeam titlurile capitolelor și întrebările ridicate în aceste cărți, am simțit durerea și suferința ascunse îndărătul cuvintelor. Autoarele erau două femei puternice și influente, care fuseseră profund rănite și dezamăgite de biserică. Mi-a venit să plâng văzând cum a pierdut creștinătatea aceste minți scilpitoare.

De ce au ajuns ele la concluzia că nu aveau de ales decât să promoveze închinarea înaintea unei divinități feminine, în afara casei lui Dumnezeu?

Să fi fost întrebările lor atât de incisive și de tăioase încât au constituit o provocare la adresa statu-quoului? Să fi fost inteligența lor atât de scilpitoare încât să-i fi intimidat pe liderii bisericii pe care o frecventau? Oare glasul lor fusese redus la tăcere în biserică din pricina unei definiții exagerate a supunerii sau a unei imagini incomplete a răscumpărării?

Fără îndoială că femeile acestea i-au speriat deopotrivă pe bărbați și pe femei cu întrebările lor.

Poate că voi nu ați avut niciodată parte de căutările și de dezamăgirea lor, însă eu m-am confruntat cu ele. Știu că nu sunt singura. Primesc scrisori, emailuri și întrebări din care răzbate mereu aceeași cerere: „Mai spune-mi o dată de ce am valoare ca fiică a Celui Preaînalt.”

Fragmentul următor este unul deosebit de grăitor din cartea lui Sue Monk Kidd, *The Dance of the Dissident Daughter*. Potrivit cuvintelor autoarei, ea deschide o fereastră spre o experiență obișnuită pentru ficele bisericii evanghelice.

„Femeia a păcătuît întâi și a fost creată a doua”, spunea el. Apoi a continuat să vorbească despre Eva, despre modul în care a fost creată

pentru folosul bărbatului și despre faptul că era nevrednică, fiindcă se dovedise neascultătoare față de Dumnezeu și îi dăduse lui Adam fructul oprit...

Mi-am simțit inima grea ca un bolovan. Dacă aș fi putut da glas simțămintelor mele, aș fi întrebat: „Doamne, cum ai *putut*?”⁶

Autoarea împărtășește mai departe dificultatea pe care a întâmpinat-o în a împăca percepția ei despre Dumnezeu cu punctul de vedere al bisericii. Sunt și eu de acord cu ea. Dumnezeu nu ar face niciodată o generalizare care să ne măture cu totul, fără să ne lase vreo fărâma de speranță, cu privire la niciunul dintre noi, fie că suntem bărbați ori femei.

Dacă spunem că femeile nu ar trebui să se bucure de nicio oportunitate la nivelul conducerii, din pricină că Eva și ficele ei sunt ușor de amăgit, aceasta ar însemna să trântim ușa în nas lui Adam și fiilor lui. Primul om a păcătuit și a trădat cu bună știință porunca încredințată lui de Dumnezeu.

Contrastul dintre păcatul lui Adam și al Evei poate fi asemănat cu diferența dintre o călcare a legii făcută sub imperiul simțămintelor și o crimă premeditată. Eva a fost luată prin surprindere; Adam a știut prea bine care era miza.

Dacă păcătuiți fără să știți ce faceți, Dumnezeu ține cont de aceasta. Însă, dacă păcătuiți știind prea bine ce faceți, este cu totul altceva. (Romani 2:12, traducerea The Message)

Ce fel de univers religios am făurit pentru noi înșine când femeile inteligente aflate în căutarea adevărului nu pot găsi răspunsuri în cadrul lui? Dacă nu luăm taurul de coarne și nu găsim niște răspunsuri, ce se va întâmpla cu ficele noastre, dacă îndrăznesc să pună asemenea întrebări?

Dumnezeu să aibă milă de bărbați dacă vom merge înainte pe același făgaș! Bărbații nu cresc sănătoși și puternici când sunt înconjurați de tăcerea femeilor. Bărbații devin mai puternici cu ajutorul glasurilor noastre, fiindcă provocarea adusă de întrebările fiicelor Regelui îi face să se ridice mai sus, ajungând astfel mai liberi. Perspectiva femeilor îi domolește și îi șlefuieste pe bărbați, după cum creează și pentru ele un mediu în care pot înflori.

Când am citit articolele autoarelor care susțin filozofia divinității feminine, niciuna dintre căutările lor nu m-a luat prin surprindere. Răspunsurile goale pe care le-au primit au fost cele care mi-au frânt inima.

Parcă ne-ar despărți un ocean de lacrimi vărsate de ochii femeilor. Le zăresc pe celălalt țărm, fapt care mă întristează. Femeile acestea își spun dizidente și zeițe, însă eu le-aș numi mai degrabă prietene și fiice ale Celui Preaînalt. Acuzațiile lor îmi răsună tare în urechi, căci am găsit mai mult adevăr în plângerile lor decât în răspunsurile care le-au fost date.

Paginile tulburătoare scrise de ele cuprindeau multe experiențe triste. Una dintre ele era cuprinsă în relatarea unei doctore de la secția de obstetrică-ginecologie, care a fost în repetate rânduri martoră situațiilor în care mamele americane își cereau iertare de la soții lor după ce, în urma travaliului, aduceau pe lume o fiică. Având eu însămi patru fii, ideea aceasta mi se pare aproape de neînchipuit. Eu mă bucur să am un soț care iubește femeile. Deși a sărbătorit nașterea fiecăruia dintre fiii noștri, a sperat să avem și o fiică. Atunci când i-am spus despre experiențele amintite, a fost șocat. Dacă am fi avut parte de o fiică, i-am fi spus că este încântătoare și mult dorită!

Fiindcă nu au găsit răspunsuri, valoare sau loc pentru propria contribuție îndărătul zidurilor religiei, aceste fiice și-au instituit un tărâm al închinării în afara a ceea ce au perceput ele ca fiind o tiranie de tip patriarhal. În păduri și pe plaje, au ales ceea ce li s-a părut a fi un tărâm mai binevoitor și mai prietenos, al unei divinități feminine.

Nu vă neliniștiți! Nu pledez pentru urmarea acestui curent. Nu aleg nici o astfel de divinitate, nici vreo religie la baza căreia stă furia. Îl aleg pe Creatorul nostru, Dumnezeu cel Preaînalt.

În căutarea scopului divin

Ascultați invitația disperată venită din partea unei inițitoare a acestei mișcări, Marianne Williamson, în cartea ei, *A Woman's Worth* [Valoarea unei femei]:

Când zic: „Du-te și vorbește cu Maria”, vreau să spun: „Du-te și vorbește cu Maria”, ca atunci când spun: „Du-te la biserică, aprinde o lumânare, șezi în strană și tratează cu mare seriozitate ceea ce faci.”

Spune-i: „Maria, aş vrea să ştiu cine sunt ca soţie, prietenă, mamă sau fiică. Vreau să fiu femeia care sunt în stare să fiu. Doresc să am puritatea, limpezimea şi nivelul tău de iluminare. Fie ca esenţa feminităţii mele să devină mai luminoasă decât sinele meu exterior.”⁷

Nu este greşit să ne rugăm şi să cerem să fim femeile care putem deveni. Problema se leagă de persoana în faţa căreia sugerează autoarea să ne aducem rugăciunea. Williamson continua după aceea cu soluţia pentru cei care nu se regăsesc în sânul catolicismului.

Dacă nu vă simţiţi comod rugându-vă Mariei, nu este nicio problemă. Găsiţi o zeiţă greacă ori un avatar indian de sex feminin la care vă puteţi raporta, sau orice alt simbol al unei divinităţi feminine, după care începeţi o relaţie cu ea.⁸

O relaţie cu ea? Îndată după sugestia aceasta, autoarea a împărtăşit motivul supărării ei.

Lumea aceasta, aşa cum este acum, are prea puţină trebuinţă de feminitatea voastră. Sunteţi considerate sexul mai slab şi sunteţi tratate ca nişte obiecte sexuale. Sunteţi cu totul dispensabile, mai puţin când vine vorba despre aducerea pe lume a copiilor. Unitatea de măsură a valorii voastre este tinereţea, iar înaintarea în vârstă e măsura inutilităţii voastre. Nu priviţi la lume pentru susţinere ori pentru definirea identităţii voastre ca femei, fiindcă nu le veţi găsi acolo. Lumea vă dispreţuieşte. Dumnezeu vă iubeşte cu înfocare.⁹

Sunt recunoscătoare să văd că autoarea încheie cu adevărul privitor la dragostea pe care v-o poartă Dumnezeu. Însă durerea ei răzbate lămurit din cuvintele acestea. Ea se agaţă de o relaţie cu o divinitate feminină, mergând până acolo încât sugerează o zeităte greacă, sperând că, prin apelarea la o imagine feminină divină şi trainică a frumuseţii şi puterii, va recupera ceea ce lipseşte cu disperare din relaţiile noastre. Mă rog să găsească adevărul pe care-l caută.

Fiindcă am fost şi eu catolică, îi înţeleg sugestia. Nu pledez sub nicio formă pentru închinarea înaintea Mariei, însă lipsirea acesteia de statutul de zeităte (pe care nu îl are) efectuată de către protestanţi a avut ca urmare îndepărtarea ei ca exemplu pentru femei.

Maria nu este de natură dumnezeiască, însă a fost o femeie evlavioasă. Nu este o statuie în faţa căreia suntem chemate să aprindem lumânări, însă a fost o femeie al cărei exemplu ne luminează nouă

calea. Ea a constituit o anticipare a ceea ce urma: fiice care aveau să lucreze mână în mână cu Dumnezeu și să Îl descopere lumii pe Isus.

Tocmai am pomenit numele Isus? Este interesant de observat faptul că, pe paginile cărții *A Woman's Worth*, fiul Mariei aproape că nu este pomenit deloc. Cum poate fi Maria acceptată fără Isus? În ce constă cu adevărat invitația care ne este făcută aici?

Ea nu are literalmente de-a face cu Maria, cu Atena ori cu Afrodita, ci cu un spirit fără de nume, făurit de noi însene!

Autoarele care scriu despre divinitatea feminină vorbesc despre Dumnezeu și despre zeițe, despre religie și despre bărbați, însă rareori Îl pomenesc pe minunatul Mântuitor, Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos. Menționează regine, femei fascinante și pe mama Gheea, însă nu pe Fiul care a înviat dintre cei morți. De ce se feresc oare mamele de revelația privitoare la Fiul? Cuvintele lor se învăteau în jurul lui Isus, ba chiar Îi împrumutau unele vorbe, însă nu Îi pomeneau numele.

Pe de altă parte, abordarea aceasta nu este surprinzătoare. Dacă eu mă pot ridica pe mine însămi la statutul de divinitate, de ce aș mai avea nevoie de un Salvator?

Poziția aceasta de divinitate nu transmite doar ideea de putere, ci e una care cerșește închinare. Dar noi nu trebuie să ne închinăm bărbatului, femeii sau creației, ci numai lui Dumnezeu. Nu ar mai exista însă nevoia creării unei divinități feminine, care să sporească valoarea femeii, dacă Biserica ar predica adevărul și modelul intenționat de la bun început de Dumnezeu.

Domnul cerului și al Pământului, Dumnezeul Preaînalt, a declarat deschis valoarea femeii prin planul Său răscumpărător. Dumnezeu Și-a adus Fiul în lume fără sămânța vreunui bărbat. Iosif a fost însărcinat să poarte de grijă Mariei și Copilului sfânt pe care-L purta. Duhul lui Dumnezeu a suflat viață peste pântecul unei fecioare evreice tinere și înspăimântate. Maria nu intona incantații și nu se numea pe ea însăși zeiță. Maria a fost la dispoziția Domnului, chiar dacă s-a luptat cu îndoiala. Fie ca și noi să ne însușim cuvintele rostite de ea! *Facă-ni-se, Tată ceresc, după promisiunile Tale; credem că vei împlini ce ai spus că vei face. Ridică făpturile apăsate din lumea aceasta și descoperă-Ți Fiul prin viața noastră.*

Căutarea de către noi a scopului divin nu va sta în încercarea de a ne ridica pe noi însene deasupra bărbaților, căutând să împlinim

zeița din noi. Bărbații nu au găsit adevărata putere sau libertate prin dominarea femeilor, iar acestea din urmă nu sunt eficiente când îngăduie tăriei lor să fie uzurpată de doctrine exagerate. Cele două sexe sunt aliați și apărători unul altuia, nu vrăjmași ori zei.

Dorința de a primi închinare constituie un test pentru fiecare dintre noi. Este însuși testul pe care nu l-a trecut Lucifer. Dorința după putere nu este una neevlavioasă; noi toți (bărbați și femei) exercităm o măsură de credință, putere și influență.

Oamenii nu au fost însă creați pentru a deține puterea absolută. Este un rol prea dificil chiar și pentru îngeri, iar Isus, Însuși Fiul lui Dumnezeu, nu a îndrăznit să Se facă deopotrivă cu Dumnezeu. În epistola adresată de Pavel filipenilor, suntem îndemnați să nu ne raportăm la putere în felul neamurilor.

Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Cristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși, n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.

*De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat
Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele
lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe Pământ
și de sub Pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui
Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul. (Filipeni 2:5-11)*

Lumea noastră are nevoie de slujitori. Nu mi-L pot închipui pe Isus, care S-a oprit să îi ridice pe toți, având pretențiile pe care le afișăm unele dintre noi. Din păcate, mă tem că am arătat celor din jur o imagine greșită a Împăratului nostru. Altminteri, de ce spun pe bună dreptate unii lideri însemnați, promotori ai păcii: „Dacă n-ar fi creștinii, aș fi și eu creștin.” Sau: „Îmi place Cristos al vostru, dar nu-mi plac creștinii. Nu seamănă deloc cu El”, după cum afirma Mahatma Gandhi.¹⁰

Auziți strigătul acesta și nevoia disperată ca voi să vă ridicați, aidoma unor căutătoare neînfricate ale adevărului? Noi suntem

însărcinate să iubim necondiționat, să pășim în afara aridității noastre sterpe și să întindem o mână celor pierduți și suferinzi.

Dacă Biserica nu vă face loc în sânul ei, duceți dragostea Împăratului la toate răspântiile drumurilor. Sunt mai mult decât destui oameni răniți în afara zidurilor noastre, care s-ar bucura să le ieșim în întâmpinare. Întindeți o mână oamenilor din comunitatea voastră, celor fără adăpost, colegilor de muncă, sistemului educațional... Emanăți în jur viață de o asemenea strălucire, încât ceilalți să o găsească irezistibilă.

A sosit vremea să vă ridicați la o statură la care oamenii să poată privi cu respect.

Ce trebuie să facem acum? Continuăm să dezbatem ceea ce Dumnezeu a lămurit deja? Putem găsi echilibrul necesar pentru a evita extremele supunerii și divinității feminine? Îi putem onora pe bărbați? Să urmăm exemplul leului și al leoaicei, ridicându-ne împreună, alături de bărbați, nu ca niște roabe slugarnice, dar nici ca niște zeițe furioase.

Valoarea femeilor puternice

Când scriu, postez mesaje pe Twitter ori pe Facebook și când stau înaintea femeilor, vorbindu-le în cadrul unor întâlniri sau pe calea undelor, folosesc mereu orice oportunitate pentru a proclama valoarea pe care o au. Le amintesc dinadins faptul că este nevoie de glasul și de contribuția lor în Biserică, în afara ei, la nivel local și mondial. Rugăciunea mea este ca ele nu doar să creadă și să celebreze acest adevăr, ci să îl trăiască.

După ce vorbesc, mi se pune deseori întrebarea: „Le poți spune și bărbaților aceasta?” Sugestiile lor vin pe șoptite, de parcă ar fi periculos dacă le-ar auzi cineva și ar descoperi că ele au îndrăznit să rostească deschis una ca asta.

La început, am crezut că este suficient să încurajez numai femeile. Mesajele adresate lor într-un cadru intim și sigur au o valoare deosebită. Însă, pe măsură ce călătoria ficelor lui Dumnezeu continuă, am descoperit că încurajarea adusă numai femeilor nu este de ajuns, după cum o monedă cu o singură față intactă are valoare limitată.

În ultimii câțiva ani, universul meu s-a lărgit și am fost invitată să-mi fac auzit glasul în lumea serviciilor divine de duminică dimineața. Acestea includeau, desigur, și bărbați. Când îmi ridic glasul într-un asemenea cadru mixt, spun celor din audiență că femeile sunt uimitoare.

Bărbații contestă rareori afirmația aceasta. Le spun dinadins că și ei sunt uimitori! În ultimii ani, am văzut mulți bărbați vărsând lacrimi. Am fost martora unor situații în care soții și soțiile s-au îmbrățișat și au pus capăt încleștărilor dintre ei. Îmi place mult ceea ce se petrece atunci când își cer iertare unii altora pentru luptele lor caraghioase pentru putere.

Dragi surori leoaice, problema noastră nu are de-a face cu bărbații, ci este una mult mai adâncă. Satana este dușmanul nostru și înșelătorul care lipsește femeile și bărbații deopotrivă de demnitate. Deși nu ei reprezintă problema, bărbații pot și ar trebui să constituie o parte a răspunsului. Ia naștere o dinamică aparte când bărbații pun umărul la purtarea poverii restaurării demnității și puterii, alături de femei.

Uneori, când ne facem auzite, am și câștigat bătălia pe jumătate. Bărbații din lumea voastră au nevoie să vă audă pe voi și pe alții care îi încurajează pe bărbați și pe femei deopotrivă să se ridice împreună. Dacă e să se producă vreo schimbare, trebuie să spunem cu toții același lucru. Haideți să fim ecoul atitudinii lui Dumnezeu.

Pentru aceasta, aș vrea să privim în profunzime la pasajul din 1 Corinteni 11. Îl voi împărți în mai multe fragmente, după care vom acoperi întreaga perspectivă a textului.

*Nu faceți prea mare caz de diferențele dintre bărbați și femei.
(Versetul 10, traducerea The Message)*

Mesajul lui Pavel începe cu această însărcinare de a nu stăruia prea mult asupra diferențelor dintre sexe. Da, aceste diferențe există, însă ele nu au avut niciodată menirea de a ne diviza. Scopul lor este acela de a ne uni.

*Nici bărbatul, nici femeia nu pot trăi singuri și nici nu pot
pretinde că au prioritate. (Versetul 11)*

Odată cu afirmația aceasta, apostolul declară interdependența celor doi; dacă există dependență reciprocă, niciunul nu are prioritate în fața celuilalt.

Bărbatul a fost creat întâi, reflectându-L în mod strălucitor și plin de frumusețe pe Dumnezeu, într-adevăr. Însă capul de pe trupul femeii întrece în frumusețe capul „capului” ei, soțul. (Versetul 11)

Bărbatul a fost creat mai întâi, pentru a-L oglindi pe Dumnezeu. Însă apoi urmează cuvântul „dar”. Frumusețea femeii o întrece pe cea a soțului ei. Observați că pasajul se adresează în mod specific soțului și soției.

Prima femeie a venit din bărbat, într-adevăr, dar de atunci încoace, fiecare bărbat vine din femeie! (versetul 12)

Este adevărat că prima femeie, Eva, a venit din bărbat, din Adam. Apoi Pavel folosește cuvântul „dar”, pentru a echilibra cealaltă parte a balanței, arătând că, „de atunci încoace”, toți bărbații vin din femeie.

Iar fiindcă, la urma urmei, toate vin de la Dumnezeu, haideți să încetăm să mai întrebăm cine este primul. (versetul 12)

Acum, când talerele balanței au rămas într-un echilibru desăvârșit, Pavel trece dincolo de disputa nesfârșită privitoare la întâietate și aduce perspectiva divină: totul vine de la Dumnezeu; de aceea, încetați cearta privitoare la preeminență! Pasajul acesta ar trebui să lămurească lucrurile. Dumnezeu este singurul care are întâietate, fiind singurul sfânt, drept, cel ce e dragostea, adevărul, calea, viața, începutul și sfârșitul.

Nu vă închipuiți niciodată că Dumnezeu este dat gata de statutele bisericilor noastre. El nu e impresionat de prevederile noastre și nici de ceea ce noi îngăduim sau nu. Dumnezeu trece la fapte și, când vede oameni care se raportează corect la El, aflați sub autoritatea Lui, Își revarsă peste ei binecuvântarea.

*Ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!
Acolo dă Domnul binecuvântarea, viața pentru veșnicie.
(Psalmul 133:1,3)*

De-a lungul istoriei, Biserica a fost divizată cu privire la chestiunile acestea; însă, în ce mă privește, nu doresc să primesc o asemenea moștenire. Dar ceea ce cred și simt eu este neînsemnat în comparație cu felul în care declară Dumnezeu că vor decurge și se vor schimba lucrurile.

*În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu,
voi turna din Duhul Meu peste orice făptură;
feciorii voștri și fetele voastre vor proroci,
tinerii voștri vor avea vedenii
și bătrânii voștri vor visa vise!
Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna,
în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor proroci.
Voi face să se arate semne în cer și minuni jos,
pe Pământ: sânge, foc și un vârtej de fum. (Fapte 2:17-19)*

În zilele din urmă, Dumnezeu Își va spune cuvântul. Imaginea aceasta însoțită de sânge, foc și un vârtej de fum se aseamănă cu cea a altarului din vechime pe care aduceau evreii jertfele. În jurul lui se strângeau israeliții pentru a aduce jertfe de bun miros Celui Preaînalt. Jertfa lor era adusă și purtată de foc pe tărâmul ceresc.

În această viziune din Noul Testament nu se spune că, pe altar, trebuiau să fie mistuiți berbeci, viței sau boi. În schimb, vedem înălțându-se spre cer glasurile fiilor și ale fiicelor Domnului, ale celor tineri și vârstnici, cu toții slujitori cu dar profetic al Celui Preaînalt. Focul nostru nu arde pe altarul închinării, ci el sălășluiește înăuntru, mistuindu-ne și îmboldindu-ne prin Duhul Lui.

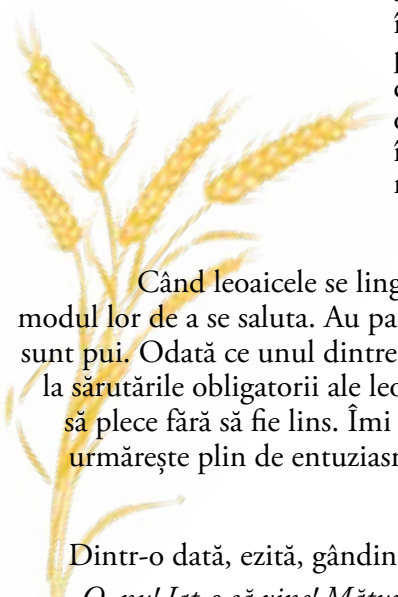
În anii trecuți poate că mi-ar fi fost teamă să abordez atât de direct subiecte legate de raporturile dintre bărbați și femei. Dar în această etapă a vieții mele sunt dispusă, la nevoie, să rostesc mai apăsător ce trebuie spus. Soțul meu nu se teme de tăria mea, ci o întâmpină cu bucurie. Fiii mei nu sunt atrași de imaginea unor femei slabe, apăsate, al căror glas a fost înăbușit. Dar este drept oare ca eu să mă bucur de un asemenea sprijin când altele nu au parte de el? Lumea noastră are nevoie de femei care își vor ridica glasul în numele celor asupriți de pretutindeni. Aceasta înseamnă să acceptăm cu ușurință tot ce am fost creați să fim alături de reprezentanții sexului opus.

A sosit vremea să lăsam deoparte problemele legate de diferențele dintre noi și să ne îndepărtăm de extremele care ne lipsesc de orice eficiență. A venit timpul să ne trezim și să acceptăm scopul lui Dumnezeu pentru noi: acela de a fi tari în El, de a reprezenta un câștig pentru bărbați și un glas al răscumpărării pentru cei pierduți și suferinzi din lumea aceasta.

SALUTUL ȘI SĂRUTUL

Pentru buze atrăgătoare, roștiți cuvinte pline de bunătate. Pentru ochi încântători, căutați binele în semenii voștri. Pentru o siluetă suplă, împărțiți-vă hrana cu alții. Pentru un păr frumos, lăsați un copil să-și treacă degetele prin el o dată pe zi. Pentru o atitudine plină de demnitate, pașiți însoțite de convingerea că nu sunteți niciodată singure.

SAM LEVENSON

Când leoaicele se ling unele pe altele, aceasta face parte din modul lor de a se saluta. Au parte de tratamentul acesta încă de când sunt pui. Odată ce unul dintre pui a fost zărit, nu mai are scăpare de la sărutările obligatorii ale leoaicelor. Niciunui pui nu i se îngăduie să plece fără să fie lins. Îmi închipui scena în felul acesta: după ce urmărește plin de entuziasm felul în care vânează leoaicele, puiul intră în cercul adulților.

Dintr-o dată, ezită, gândindu-se:

„O, nu! Iat-o că vine! Mătușa mea mă va linge și-și va întinde saliva pe toată fața mea!” Situația seamănă destul de tare cu cea în care un nepot sau o nepoată intră într-o încăpere plină de mătuși italiene venite în vizită, nu-i așa?

Puii nu sunt singurii supuși acestui fel de salut. Leoaicele procedează la fel unele cu altele. Acest ritual le îngăduie să se recunoască între ele. După cum nouă toate leoaicele ni se par la fel,

tot așa arată și unele pentru altele. O leoaică se poate asigura doar pe calea mirosului că altă femelă face parte din grup și nu este o intrusă. După cum știm cu toții, înfățișarea se poate dovedi înșelătoare, însă mirosurile spun, de obicei, adevărul.

Fiecare leoaică are niște glande localizate la nivelul sprâncenelor, chiar deasupra ochilor, care secretă mirosul specific întregii familii. Când leoaicele se strâng laolaltă, se apropie și își freacă boturile unele de altele. Salutul lor nu este un simplu mod de a se prezenta. O asemenea prezentare, în fața cuiva întâlnit pentru prima oară, spune: „Iată cine sunt eu. Și acum, cine ești tu?” Dar salutul leoaicei are puterea de a întări legăturile de afecțiune, de a pecetlui alianțe și de a da în vileag impostorii strecurați în sânul grupului.

Leoaicele miros mai întâi și apoi recunosc. Oamenii recunosc la început și apoi miros. Să vă dau un exemplu: soțul meu m-a luat de curând de la aeroport; i-am văzut mașina venind și am început să-i fac cu mâna, însă abia când a coborât și el și l-am îmbrățișat am ajuns să-l miros. „Miroși delicios”, i-am spus eu, recunoscând mireasma parfumului său. Nu-mi pot închipui cum ar fi să-l recunosc în urma unui proces invers: să văd un bărbat coborând dintr-o mașină și venind spre mine, să mă apropii de el să-l miros, să confirm că miroase ca soțul meu și apoi să concluzionez că el e. Atenția leoaicelor îndreptată spre recunoașterea pe baza mirosului servește unor scopuri multiple.

Ritualul „salutului și sărutului” le conferă o modalitate naturală de a detecta când ceva sau cineva nedorit s-a alăturat grupului. În plus, când leoaicele se salută și își freacă boturile unele de altele, își manifestă în acest mod acceptarea și simțământul apartenenței. Ca fice ale lui Dumnezeu, trebuie să facem și noi la fel cu oamenii din jur.

Salută-ți și sărută-ți copiii

Când leoaica își salută puilul, ea spune de fapt: „Locul tău e aici, printre noi. În mijlocul nostru te poți simți în largul tău, îți poți descoperi punctele tari și te poți dezvolta. În sânul familiei ți se poartă de grijă și ești în siguranță.” Mama leoaică folosește salutul și pentru a-și da seama pe unde au hălăduit puilii. Când își apropie fața de a

puiului, descoperă pe unde a umblat și îl poate întreba: „De ce simt miros de hienă în blana ta?”

Când băieții mei ajunși la vârsta adolescenței ieșeau seara în oraș, la întoarcere le ceream să mă sărute înainte de a merge la culcare. Sărutul avea mai multe scopuri. Mai întâi, îmi face plăcere să îmi sărut băieții. Apoi, nu era nevoie să rămân trează, să văd la ce oră s-au întors. Iar în al treilea rând, sărutul îmi îngăduia să îi miros.

Interacțiunea se desfășura în felul următor: când unul dintre băieți se întorcea acasă, deschidea ușa dormitorului meu și spunea: „Am sosit! Noapte bună, mamă!”

Fiindcă știa că mă trezise din somn, închidea repede ușa după el, însă eu îi ziceam: „Ai avut o seară bună? Vino să te pup.”

Dacă îl vedeam ezitând, începeam să devin bănuitoare.

Dacă se apropia și simțeam o aromă mentolată prea puternică, știam că făcuse ceva ce n-ar fi trebuit. Când se apropia, mă ridicam și-l trăgeam lângă mine, să descopăr alte eventuale mirosuri pe care le putea ascunde. La urma urmei, o mamă știe cum miros copiii ei.

Ar fi putut părea ciudată apropierea aceasta de băieții mei, pentru verificarea dinainte de culcare, dacă nu am fi stabilit deja în casa noastră acest ritual al sărutului de noapte bună. La noi în familie, ne îmbrățișăm în fiecare dimineață și în cursul zilei, iar la culcare ne dăm câte un sărut. Contactul fizic este unul frecvent, fie că este vorba de luatul la trântă al băieților, de ghionturile schimbate de ei în timp ce strâng masa în bucătărie ori de îmbrățișările pe care ni le dăm când unii dintre noi vin și pleacă de acasă. Obiceiul de a ne saluta în felul acesta a început când fiii mei erau mici și nu a încetat niciodată. Sunt convinsă că și la voi acasă e la fel: schimbați un sărut de noapte bună, o îmbrățișare în zorii zilei, vă bateți ușor pe umăr unii pe alții, ciufuliți părul copiilor, vă cuibăriți unii lângă alții pe canapea...

Mai târziu, când fiul meu cel mai mare s-a căsătorit și s-a mutat de acasă, am auzit relatări despre escapadele lui care-mi rămăseseră necunoscute. L-am întrebat:

- Când s-a întâmplat asta? Mie cum de mi-a scăpat?

El zâmbea cu sfială și răspundea:

- A fost într-o seară când tu nu erai în oraș sau s-a întâmplat când am petrecut noaptea la niște prieteni.

Dacă aș fi fost acasă, aș fi mirosit ce pusese la cale! Salutul îngăduie mamelor să descopere dacă odraslele lor s-au întâlnit cu cine nu trebuia. Astfel, suntem în măsură să reacționăm cu dragoste, explicând și disciplinând. Dacă în familia voastră nu obișnuiți să vă salutați în felul acesta, vă îndemn să începeți de acum. S-ar putea ca, la început, copiii să se împotrivescă, însă nu vă dați bătute. Îmbrățișarea voastră nu le va spune doar că îi iubiți, ci vă va îngădui și să detectați un miros pe care copiii l-au adus din afara căminului. Mamelor, dacă unul dintre copiii voștri care obișnuia să vă îmbrățișeze a început să se tragă înapoi când vă apropiați să-l strângeți în brațe, aflați de ce. Nu îngăduiți copilului vostru să se obișnuiască să se ferească de voi.

Când copiii voștri se maturizează și devin tineri adulți, continuați să îi salutați îmbrățișându-i și sărutându-i. Afecțiunea fizică le va aminti că vor face întotdeauna parte din familia voastră. Gândul acesta le conferă siguranță în cursul procesului lor de tranziție spre etapa maturității și a întemeierii propriilor familii.

Schimbul salutarilor

Când leoaicele se salută unele pe altele, iată ce spun: „Suntem înrudite. Simt în blana ta mirosul cunoscut al surorilor mele. Eu sunt aici, să te sprijin, după cum știu că și tu ești alături de mine la nevoie.”

Noi nu ne deosebim chiar atât de mult de surorile noastre leoaice. O primire caldă din partea altor femei ne transmite următoarele: „Șezi alături de noi. Avem încredere în tine; ești binevenită aici.” Când suntem întâmpinate cu un salut formal și rezervat, mesajul este acesta: „Relația noastră cu tine e încă sub observare. Vom amâna orice etichetare până când te vom cunoaște mai bine.” În cazul unei interacțiuni de felul acesta, nici cele ce salută, nici cele întâmpinate astfel nu se simt în largul lor. Dacă salutul lipsește cu desăvârșire, musafira trebuie să rămână în gardă!

Ascultați cuvintele adresate de apostolul Pavel corintenilor, când i-a învățat cum să se salute unii pe alții:

Spuneți-vă unii altora sănătate, cu o sărutare sfântă. Toți sfinții vă trimit sănătate.

Trezirea leoaicei

*Harul Domnului Isus Cristos și dragostea lui Dumnezeu și
împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!
(2 Corinteni 13:12-14)*

Când salutați o soră, primiți-o potrivit statutului ei de soră. Când vă întâlniți cu o femeie care joacă rolul de lider, salutați-o și întâmpinați-o într-un mod care să comunice aprecierea voastră față de ea. Când salutați o persoană care suferă, învăluiți-o în preocuparea voastră tandră. Uneori, în interacțiunea noastră nici nu e nevoie de cuvinte. În timp, am învățat că o îmbrățișare aduce mai multă alinare decât un salut.

Pavel și-a întrețesut cu iscusință salutarile în epistolele trimise bisericilor aflate în grija sa. Dacă salutarile au fost îndeajuns de importante pentru ca apostolul să le includă în scrierile lui, atunci de bună seamă că e important și pentru noi să le punem în practică.

Să privim la salutul adresat de el bisericii din Corint:

*Nu vă scriu toate acestea ca să vă cicălesc și să vă fac să vă simțiți
mizerabil. Vă scriu ca un tată copiilor săi. Vă iubesc și vreau să
creșteți bine, nu răsfățați. Sunt mulți oameni în jurul vostru care
abia așteaptă să vă spună ce ați greșit, dar nu sunt mulți tați
dispuși să-și pună deoparte timpul necesar și să depună efortul
trebuincios pentru a vă ajuta să creșteți.
(1 Corinteni 4:14-15, traducerea The Message)*

Pavel a început prin a le spune corintenilor ce era și ce nu era epistola lui. El nu îi dojenea ca să-i facă de ocară, ci le arăta mai degrabă care era relația lui cu ei și cine erau credincioșii de acolo în raport cu sine. Apostolul le era tată, iar ei erau copiii lui. Apoi, Pavel a continuat spunând că, deși erau mulți care stăteau cu ochii ațintiți asupra corintenilor, așteptând ca aceștia să dea greș, în calitate de tată, mandatul lui era acela de a-i ajuta să izbândească. Salutul lui arăta cine era el pentru destinatarii epistolei, cine erau aceștia în raport cu el, ce le transmitea el, de ce anume și care era motivul pentru care ei ar fi trebuit să-l asculte. Apostolul a clarificat toate acestea înainte să își expună mesajul.

Schimbul sărutărilor

Dacă ritualul salutului dintre leoaice decurge în mod favorabil, ele continuă apoi să își frece boturile unul de altul și să se lingă, ceea ce dă naștere unei legături trainice între leoaice și puii mai mari, ajutând astfel la unitatea grupului.

Leoaicele își ling una alteia mai cu seamă capul și gâtul, părți ale trupului lor la care ajung cu greu singure. Cu limbile lor aspre, leoaicele curăță sângele și mizeria, îndepărtând din blana tovarășelor căpușele și paraziții. Când ceva sughe sângele și substanțele hrănitoare din trupul tău, te secătuieste încetul cu încetul de vlagă. E bine să avem pe cineva care să ne curețe de sânge și de mizerie, dar slavă Domnului pentru mătușile și surorile dispuse să îndepărteze totodată căpușele și paraziții!

Verbul *a îngriji* care descrie această acțiune a leoaicelor înseamnă a curăța, a pregăti, a peria, a pieptăna, a aranja, a dichisi, a instrui, a învăța. Potrivit acestei definiții, îngrijirea aceasta se poate referi la pierirea dinților, la curățarea bucătăriei sau la pregătirea copiilor la algebră.

Analizat pe etape, procesul îngrijirii începe cu partea „curățării”. Isus a purtat o asemenea discuție „curățitoare” cu Petru. Cristos a vrut să spele picioarele ucenicului, însă acesta a refuzat. Învățătorul i-a spus atunci că, dacă nu îi spăla picioarele, Petru nu putea avea parte de ceea ce făcea El. Petru a încercat să-și îndrepte greșeala, ducând invitația lui Isus la extremă și rugându-L să îl spele din cap până-n picioare. Uimitorul nostru Învățător a explicat atunci rostul acțiunii Lui:

Cine s-a scăldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați. (Ioan 13:10)

Fiindcă aparținem lui Isus, noi suntem curate. Dar, cu toate acestea, în cursul zilei ne putem murdări picioarele și, uneori, în funcție de locurile pe unde am umblat, de ceea ce am făcut sau de ce am purtat, picioarele ne pot deveni chiar urât mirositoare. În călătoria noastră prin viață, putem ajunge să călcăm în locuri sau pe poteci noroioase. Cel puțin știu că eu sunt în stare de așa ceva. La sfârșitul zilei, trebuie să îndepărtăm praful care s-a strâns pe picioarele noastre în urma călătoriei făcute.

De aceea spune Isus mai departe:

Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți. (Ioan 13:14-17)

Isus a spălat picioarele ucenicilor Lui și ne-a însărcinat să facem și noi la fel. Nu cred că sensul literal al îndemnului Său era ca soțul meu să-mi facă în fiecare seară o mini-pedichiură (deși ar fi tare plăcut, iubitule). Însă, probabil că spălarea picioarelor simbolizează modul în care ne putem îmbroșta și întări unii pe alții, îndeosebi când cărările pe care ne-au purtat pașii ne-au murdărit.

Am participat la câteva ceremonii ciudate de spălare a picioarelor, îndeosebi în vremea când purtarea ciorapilor lungi era obligatorie pentru femeile implicate în lucrare. Însă, în vremea lui Isus, spălarea picioarelor făcea parte în mod firesc din felul în care erau întâmpinați oaspeții care călcau pragul unei case, așa cum sunt astăzi îmbrățișările și sărutul.

Nu sugerez întoarcerea la spălarea fizică a picioarelor. Noi trăim într-o epocă în care purtăm pantofi închiși și în care mergem pe străzi pavate, pe când ucenicii umblau încălțați în sandale, pe drumuri colbuite. Sugestia mea este ca, atunci când intrăm în casa unui prieten sau într-o casă de închinare, să ne rezervăm câteva momente pentru a îndepărta praful zilei și pentru a întări relațiile care se cuvine să existe acolo.

Asemeni leoaicelor, avem nevoie unele de altele pentru a îndepărta mizeria, căpușele și paraziții din viața noastră.

- Nu vă închipuiți că sunteți prezentabili când nu v-ați spălat de săptămâni întregi.
- Nu fiți trufași și nu vă credeți mai buni decât toți ceilalți.
- Nu fiți lacomi, nemiloși și cruzi ca lupii, sfâșiindu-i și înghițindu-i pe cei săraci, rupându-i în bucăți și aruncându-i în lături pe cei lipsiți.

- Lipitoarea are două fice gemene, pe nume „Dă-mi!” și „Dă-mi mai mult!” (Proverbe 30:12-15, traducerea *The Message*)

„Dă-mi” și „Dă-mi mai mult” sunt paraziții care sorb substanțele hrănitoare din noi și care ne vlăguiesc. Lăcomia și îngăduința prea mare față de sine sunt ca niște vampiri. Când facem parte dintr-o comunitate ai cărei membri se îngrijesc unii de alții, ne ajutăm reciproc să ne păstrăm viața curată.

Nu cu mult timp în urmă a trebuit să discern dacă aveam dreptul să dau niște sfaturi unui tânăr. Era un lider deosebit de promițător, pentru care nutresc un mare respect. Fiindcă mă simțeam protectoare ca o mamă cu privire la chemarea pe care i-o făcuse Dumnezeu, am vrut să îl corectez în anumite privințe. Însă, pentru a face aceasta, trebuia să văd mai întâi ce fel de relație aveam cu el, ca să văd dacă mă va putea asculta. De aceea, l-am întrebat:

- Cum mă vezi pe mine în biserică?

Replica lui a venit fără nicio ezitare:

- Ca pe un lider.

Răspunsul lui mi-a dat de înțeles că îi puteam vorbi și că el avea să primească bine sfatul meu. Dacă mi-ar fi răspuns altfel, m-aș fi abținut să îl sfătuiesc.

Acest mod de spălare a picioarelor funcționează în ambele sensuri. Noi nu suntem chemate doar să îi îndrumăm pe alții, ci și să cerem celor din jur să ne spună care e perspectiva lor cu privire la noi. Am o prietenă bună, care îmi e ca o soră mai mare. Este o lucrătoare extraordinară, care se pricepe să le strângă laolaltă pe ficele Domnului. Suntem prietene apropiate de suficientă vreme pentru ca ea să-mi cunoască deopotrivă punctele tari și pe cele slabe.

Am simțit de curând nevoia să o invit să ia parte la procesul „curățării” în viața mea. La o ceașcă de cafea, i-am spus: „Am nevoie de îndrumarea ta. Dacă mă vezi sau mă auzi spunând ori făcând ceva nelalocul lui, te rog să-mi spui. Nu am câtuși de puțin senzația că am ajuns la desăvârșire, spiritual vorbind, sau că nu mai încap corectare în viața mea, însă am nevoie de cineva calificat să mă îndrume cu înțelepciune.”

A căzut de acord, cu amabilitate, să curețe domeniile neplăcute vederii din viața mea. Pentru ca procesul acesta să poată avea loc,

trebuie să am o relație cu ea. Păstrez dinadins legătura cu prietena mea și mă supun îndrumării ei, citindu-i cărțile și urmărindu-i materialele video. (Nu văd de ce ar trebui să repete pentru mine ce a spus deja lămurit pe alte căi.) Prietena aceasta nu nutrește dorința de a mă controla, ci doar de a se asigura că nu sunt murdară pe față! Când suntem toate parte a unei dinamici sociale în care are loc această îngrijire reciprocă, înțelegem că, dacă suntem murdare, aceasta aduce atingere și surorilor noastre.

Dacă intrați într-o casă de închinare unde nu există asemenea relații, vă îndemn să căutați o biserică în care găsiți această interacțiune și legătură. Prietenii și bisericile lipsite de astfel de legături și interacțiuni nu vă vor ajuta să vă curățiți pentru împlinirea scopurilor lui Dumnezeu. Când avem nevoie de curățirea amintită, este vădit faptul acesta. Eu am apelat la îndrumarea acestei prietene a mele pentru că mi-am dat seama că aveam nevoie de curățirea menționată. Mă simțeam izolată și greșit înțeleasă. Accesoriile acestea nu sunt prea atrăgătoare și știam că aveam nevoie de ajutorul plin de discernământ al alteia, ca să le îndepărteze din viața mea.

Acest proces al îngrijirii poate constitui un element major al legăturii dintre noi. Se pare că prietenele noastre feline știu în mod instinctiv ceea ce noi, oamenii, învățăm adesea plătind un preț greu: poate fi primejdios să ne curățăm singure.

Sfințenie, nu igienă

Țineți minte că Petru s-a împotrivit spălării picioarelor, după care s-a oferit să fie spălat cu totul, până când Isus i-a spus că nu era nevoie să fie atât de pretențios. Isus i-a zis:

Înțelegeți că preocuparea mea urmărește sfințenia, nu igiena. (Ioan 13:10, traducerea *The Message*)

Aceeași preocupare ar trebui să se regăsească și în viața noastră: sfințenia, nu igiena. La sfârșitul zilei, suntem responsabile de cea dintâi. Atunci când ne concentrăm asupra propriei persoane, își fac loc îndată lăcomia și îngăduința față de sine. Unii creștini caută doar să păstreze aparența unei vieți sfinte, în timp ce-i acuză pe alții că sunt întinați. Isus vorbea tocmai despre subiectul acesta când spunea:

Voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sunteți mizerabili: plini de lăcomie și de necumpătate. (Matei 23:25, traducerea NLT)

Nu trebuie să ne scape imaginea de ansamblu pe care o zugrăvește pasajul acesta: sfințenia nu are de-a face cu igiena, ci cu inima. Cursul vieții noastre de fiecare zi ne poate murdări mâinile și picioarele, însă nu poate întina ceea ce numai Dumnezeu curăță. Doar El este Domnul Dumnezeu care ne face sfinți!

Confuzia se strecoară atunci când ne dăm toate silințele să ne ferim de rău, în loc să ne concentrăm asupra facerii a ceea ce este bine. Atunci viața noastră goală este în pericolul de a fi invadată de intruși ori de prădători nedoriți. Isus a umblat pe Pământ făcând ce este bine, nu ferindu-Se de rău. Opusul păcatului este virtutea.

Răul este biruit prin bine. Răul nu este smuls din loc dacă ne facem reguli sau dacă ne ascundem de el. Da, este bine să avem anumite limite și să ne folosim înțelepciunea. Da, este important să nu ne implicăm în nimic din ce e rău. Dar nu cumva încercăm să spălăm ceea ce nu e nevoie să fie îndepărtat? Să nu încercăm să ne curățăm pe noi și pe alții de ce nu trebuie curățat.

Iată sfatul lui Isus privitor la curățarea trupului de lăcomie și de necumpătate:

Așadar, curățați-vă lăuntru, dând milostenie săracilor, și atunci veți fi curați în întregime. (Luca 11:41, traducerea NLT)

Preocuparea lui Dumnezeu privește curățirea interiorului nostru. El m-a îndemnat să spun Bisericii, trupul Său, că a venit vremea să lăsăm deoparte teama că ne vom murdări mâinile și hainele, și să ieșim în afara clădirilor noastre nespus de curate, pentru a da o mână de ajutor altora.

Aceasta este lecția pe care a fost nevoie să și-o însușească fariseul Simon.

Îngrijirea supremă

Isus a fost invitat la masă în casa lui Simon Fariseul. Era o întâlnire a celor „curați”, până a dat buzna înăuntru târfa orașului. Aceasta auzise că Isus avea să fie acolo, așa că a apărut și ea. De parcă n-ar fi fost destul, a luat o sticlută cu un parfum scump, a îngenuncheat înaintea lui Isus și, cu ochii în lacrimi, a turnat mireasma pe picioarele lui Isus! Sărmanul Simon. Nu își dorise decât o seară plăcută în tovărășia lui Isus și a prietenilor lui, și iată ce se întâmplase! Când a văzut una ca asta, gazda și-a zis în sinea ei: „Omul acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de El” (Luca 7:39).

Isus i-a pus lui Simon o întrebare. Vroia să știe cine s-ar fi arătat mai recunoscător în urma iertării unei datorii: persoana care datora puțin sau cea care era datoare vândută. Simon a răspuns corect că cel căruia i se iertase mai mult ar fi fost mai recunoscător.

Dintr-o dată, Isus a abordat subiectul persoanei din încăpere a cărei prezență era atât de stânjenitoare:

S-a întors spre femeie și a zis lui Simon: „Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și Mi le-a șters cu părul capului ei. Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir. De aceea îți spun: păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin.” (Luca 7:43-47)

Versetele de mai sus consemnează ce a spus Isus *despre femeia aceasta* în prezența cunoscătorilor Legii, însă mai însemnate sunt cuvintele pe care Domnul i le-a adresat *femeii*:

Apoi a zis femeii: „Iertate îți sunt păcatele!” Cei ce ședeau cu El la masă au început să zică între ei: „Cine este acesta de iartă chiar și păcatele?” Dar Isus a zis femeii: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.” (Luca 7:48-50)

Este remarcabil faptul că Isus a dat această dezlegare singurei persoane care nu fusese invitată la masă. De ce? Fiindcă, spre deosebire de Simon, ea L-a salutat și I-a spălat picioarele. Simon se credea prea sus pentru a se umili înaintea lui Isus; nu însă și femeia aceea.

Era iertarea de păcat disponibilă și pentru Simon? Fără doar și poate. Ea era la îndemâna tuturor celor aflați în încăpere. Isus arătase lămurit acest fapt în pilda pe care le-o împărtășise, însă în momentul acela Simon nu și-a dat seama sau nu a recunoscut că avea nevoie de curățirea inimii de care Isus îi putea face parte.

Când ne închipuim că suntem deasupra acestei nevoi a curățirii inimii, începem să îi judecăm pe alții și refuzăm altora ceea ce noi însene avem de trebuință. Așa i s-a întâmplat lui Simon. Acesta avea nevoie de o spălare a picioarelor. Avea nevoie de salutul păcii, de vindecarea unui balsam alinător. Însă, fiindcă s-a crezut deasupra acestor nevoi, nu a făcut parte nici oaspeților lui de vreunul dintre aceste ritualuri ale „salutului și sărutului”.

Un loc de cinste

În timp ce scriu rândurile acestea, nu pot să nu mă întreb dacă Isus nu Și-a întors cumva privirea spre femei, în timp ce spune liderilor legaliști din zilele noastre: „Voi credeți că păcatul femeii este prea mare pentru ca ea să merite vreo recunoaștere, așa că o ignorați. Vă închipuiți că, întrucâtva, pe ea nu o privește însărcinarea Mea de a vesti Evanghelia, însă Eu am subliniat exemplul acestei femei și, astfel, am reabilitat femeile. Vă gândiți că păcatul Evei este mai mare decât al lui Adam și, de aceea, tăgăduiți ficelilor ei accesul la masa Mea, însă nu uitați că cele cărora li s-a iertat mult sunt cu atât mai recunoscătoare. Acestor fice li se va găsi un loc de cinste, chiar și prin spălarea și ungerea picioarelor Mele.”

Leoaice preaiubite, a venit vremea să dăm Domnului nostru slăvit ceva cu care să Se laude. Pentru aceasta, eu sunt gata să spăl picioarele altora și să mi le las spălate pe ale mele. Haideți să fim pregătite să facem orice sau să mergem oriunde, dacă aceasta înseamnă că Isus Se va putea minuna când va privi spre noi. Lui Simon i se părea că femeia aceasta ușuratică dăduse buzna peste Isus, însă Domnul a numit încercările ei stângace drept unele încântătoare.

Nu vă îngrijorați dacă încercările voastre sunt la început stinghere. Luați-vă doar angajamentul de a începe. Aș vrea ca fiecare dintre noi să Îi lăsăm aceeași impresie lui Isus, astfel ca El să spună despre noi: „Sunt impresionat că Mi-au arătat atât de multă dragoste.”

Haideți să facem ceva însemnat și minunat pentru Domnul nostru. În timp ce revărsăm asupra altora bunătate și îngrijire, întâmpinându-i cu brațele deschise, Îl învăluim pe El în adorarea noastră. Să ne ungem unele pe altele în vederea întoarcerii Lui și a învierii noastre. Să ne spălăm unele altora picioarele, chiar dacă o vom face cu lacrimile noastre. Să le lăsăm să curgă la vale nestingherite, până când sunt îndeajuns de multe încât să poată spăla praful și mizeria de pe picioarele Bisericii. Să plângem pentru propriile noastre păcate și să ne ridicăm glasul, demascând nedreptatea de care au parte surorile noastre și copiii din lumea întreagă. Dacă îndurarea în care v-ați scăldat nu a fost de ajuns pentru a vă reduce la lacrimi, atunci îngăduiți cruzimii necazului ficelor înlănțuite să vă miște. Lacrimile voastre spală picioarele altora și Îl măresc pe Domnul.

Modul în care se salută și se îngrijesc leoaicele unele pe altele este simbolic pentru cel în care dovedim acceptarea și simțul apartenenței dintre noi. Felul în care ne salutăm îl indică pe cel în care ne vedem unii pe alții (ca lideri, persoane aflate la același nivel de autoritate sau ucenici). Modul în care sunteți percepute de cei din jur determină îngrijirea de care veți avea parte. Exemplul leoaicelor ne arată că, atunci când ne îngrijim de celelalte, le sporim valoarea, dându-le cinste, în timp ce le tratăm cu smerenie și cu respect. Salutul nostru ar trebui să spună: „Te cunosc și te prețuiesc. Sunt alături de tine. În ce privește noroiul uscat care te acoperă, lasă-mă să te ajut să scapi de el.”

Tocmai m-am întors acasă după două zile petrecute în cadrul întâlnirii mele obișnuite cu grupul de leoaice. Când ne vedem, ne îmbrățișăm. Ne simțim în largul nostru și mângâiate de prezența celorlalte. Grupulețul nostru de șase a ocupat două camere de hotel. Ne-am dus la culcare și ne-am trezit dimineața împreună. În cursul zilei, am servit laolaltă masa și cafeaua. Ne-am strâns împreună, îmbrăcate în pijamale, ne-am salutat și ne-am „curățat” una pe alta până în toiul nopții. Am învățat să fim deschise și să împărtășim nestingherite celorlalte ceea ce suntem. Din acest grup strâns de prietene fac parte mame cu inima frântă, o femeie neașezată încă la casa ei, o războinică istovită și o vizionară entuziastă.

Am petrecut prima seară salutându-ne („Vă iubesc. Mi-a fost dor de voi”). A doua zi ne-am trezit și am început procesul „curățării” („Cum vă merge?”). Ne cunoaștem una alteia punctele tari și slăbiciunile. Înțelegem că, uneori, acestea se suprapun. Ne punem întrebări dificile. Rădem, plângem, ne rugăm împreună; ne mărturisim temerile, păcatele și slăbiciunile. Încheiem rugându-ne una pentru alta, pentru copiii și pentru viitorul nostru. Mă întorc acasă istovită, însă cu căpușele scoase, ștersă de praf și cu picioarele spălate.

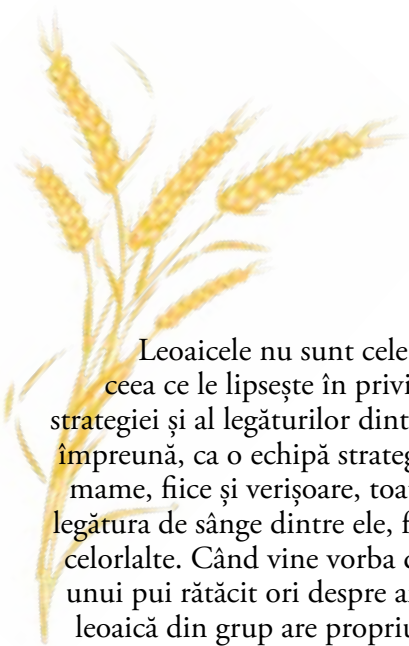
Am învățat să accept cu bucurie procesul curățirii, fiindcă știu că aceste surori leoaice mă iubesc și îmi sunt alături. Știu care este rolul lor în viața mea, după cum și ele îl cunosc pe al meu într-a lor. Uneori nu cădem de acord, însă aceasta nu înseamnă că desființăm grupul.

Cine sunt femeile din viața voastră care au nevoie să fie întâmpinate de voi? Cărei persoane din universul vostru i-ar prinde bine o „curățare” blândă? Vă vine în minte vreo persoană pe care ați putea-o invita să aibă parte de un asemenea proces?

LEOAICELE JOACĂ UN ROL STRATEGIC

Un duh de dreptate pentru cel
ce șade pe scaunul de judecată și o
putere pentru cei ce dau pe vrăjmaș
înapoi până la porțile lui.

ISAIA 28:6

Leoaicele nu sunt cele mai puternice făpturi din savană, însă ceea ce le lipsește în privința tăriei contrabalansează cu ajutorul strategiei și al legăturilor dintre ele. Surorile noastre leoaice lucrează împreună, ca o echipă strategică de femele înrudite: surori, mătuși, mame, fiice și verișoare, toate parte ale aceleiași familii. Dată fiind legătura de sânge dintre ele, fiecare cunoaște calitățile și slăbiciunile celorlalte. Când vine vorba despre mersul la vânat, despre căutarea unui pui răătăcit ori despre antrenarea și apărarea odraslelor, fiecare leoaică din grup are propriul rol și mod de a-și aduce contribuția.

Să începem cu dinamica vânătorii. Când leoaicele ies la vânat, există trei factori majori care își spun cuvântul: sincronizarea, camuflajul și apropierea. Pentru leoaice, sincronizarea nu joacă doar un rol crucial, ci ea reprezintă totul. Leoaica și-a însușit o deprindere pe care am face bine să o adoptăm și noi: aceea de a lăsa timpul să lucreze în favoarea ei. O leoaică ține cont de două elemente pentru a hotărî când să plece la vânătoare: timpul și lumina. Ea vânează când mediul îi este cel mai prielnic: în amurg și înainte de ivirea zorilor.

Nimeni nu poate grăbi soarele să apună și nici nu poate întârzia răsăritul lui, astfel că leoaicele dau dovadă de răbdare și acționează înadins astfel. Lumina slabă le înlesnește camuflajul, fapt care le ajută să se apropie mai tare de pradă. Odată cu căderea nopții, vederea celor mai multe animale din savana africană scade, pe când cea a leoaicei rămâne intactă (vom afla ulterior mai multe despre aceasta).

Folosind lumina în favoarea ei, leoaica include apoi în ecuație sincronizarea și poziționarea la fața locului.

De obicei, leoaicele se ascund în întinsul câmpiei. Apar cu un aer nonșalant în timpul zilei, când se amplasează în direcția opusă celei din care bate vântul, nu departe de pradă. Odată ce își localizează ținta, se tolănesc în iarbă.

Efectul pe care îl are apariția leoaicei asupra turmei nu e deloc neglijabil. Prezența ei umple câmpia de freamăt, iar animalele aflate cel mai aproape de ea se împrăștie, cuprinse de spaimă, în timp ce privesc în urmă, să vadă dacă leoaica a pornit după ele. Însă leoaica nu s-a clintit din loc. Nu a sosit încă vremea. Stă nemișcată și aproape neobservată în iarbă aurie. S-ar putea să așteptască în timp ce așteaptă, dar somnul ei nu e unul adânc. Doar își adună puterile în așteptarea momentului potrivit pentru a se pune în mișcare.

Liniștea cuprinde iarăși turmele sperioase, iar leoaica este dată uitării. Capetele se pleacă spre iarbă, în timp ce animalele pasc din nou. Grație răbdării pe care s-a deprins să o practice, leoaica a devenit parte din peisaj, iar prada ei se relaxează și devine periculos de liniștită în prezența ei. Felina a izbutit să creeze atmosfera degajată la care spera. Acum leoaica se pregătește să treacă la acțiune.

Odată cu apropierea amurgului, se furișează mai aproape, încetșor, rămânând lipită de pământ. Labele ei uriașe nu fac niciun zgomot. Cu capul ascuns în iarbă, se oprește din când în când, pentru a măsura distanța care o desparte de pradă. Elementul surpriză și apropierea sunt esențiale pentru ca atacul ei să fie încununat de succes. În absența lor, nu poate concura cu viteza antilopei impala.

Dintr-o dată, leoaica țâșnește din iarbă. Antilopa înspăimântată se îndepărtează în salturi; abia a izbutit să scape fără să-i fie sfâșiate picioarele din spate de ghearele ascuțite ale leoaicei. Vânătoarea a început. Stăpânită de groaza momentului, antilopa nu știe că i se pregătește o ambuscadă. O altă leoaică îi taie calea. Antilopa o

ocolește în goană și dă peste o a treia leoaică. E ucisă rapid și aproape cu omenie.

Și-a ratat prima leoaică ținta? Poate că da, poate că nu, însă un lucru este sigur: ea a făcut parte dintr-un plan strategic pus cu grijă în aplicare. Leoaicele sunt singurele feline de talie mare care vânează în grup. Tigrii, leoparzii, panterele și gheparzii vânează de unii singuri, însă leoaicele vânează împreună. Sunt niște vânători deosebit de iscusiți. Fiecare leoaică își ocupă locul și își perfecționează abilitățile vânătorești în tovărășia surorilor ei. Se știe că masculii dau buzna în mijlocul unei turme, încercând să doboare ce pot. Un leu este, la urma urmei, un ucigaș formidabil. Însă leoaicele nu dau buzna... ele dansează. Felul în care vânează, coordonându-și mișcările, este uluitor. Acesta este motivul pentru care leoaica este considerată ființa care întruchipează *culmea dibăciei vânătorești*.

Dibăcia

Îmi place mult cuvântul acesta și felul în care sună. Haideți, roștiți-l și voi: *dibăcie*.

În ultima vreme am introdus dinadins cuvântul *dibăcie* în conversațiile mele și se pare că nu încetează să stârneasă surprinderea oamenilor. Spre deosebire de alți termeni, cel de *dibăcie* nu a fost folosit excesiv ori golit de sensul inițial. Ca și leoaica, termenul *dibăcie* stârnește mirarea și ascunde în literele lui o oarecare aură de mister.

Tinerele femei care călătoresc împreună cu mine folosesc acest cuvânt într-o varietate de asocieri, pentru a vedea cum se potrivește. Ele vorbesc despre dibăcia de a face bagaje, de a împacheta, de a se ruga și de a predica. Vrem ca *dibăcia* să fie noul cuvânt la modă.

Aducând discuția pe un făgaș mai serios, cuvântul *dibăcie* are sensuri pe care aș vrea ca femeile să le exploreze și să le exprime. Pe lângă asocierea termenilor *vânătoare* și *dibăcie* (ca în expresia de mai sus, *leoaica întrupează culmea dibăciei vânătorești*), mi-ar plăcea să văd cuvântul alăturat următorilor termeni: *aprigă, strategică, inovatoare, creșterea copiilor, stil și comunicare*.

Opțiunile sunt nelimitate. Însă leoaica nu vorbește despre dibăcie, ci ea *este* dibace.

Dacă dibăcia ar avea o formă, fără îndoială că aceasta ar fi cea a unei feline. Deși sunt o iubitoare de câini, nu aş putea atribui termenul *dibace* terierului meu. Dacă dibăcia ar avea o culoare, aceasta ar fi auriul. În ce priveşte textura, aş alege o blană măţasoasă. Dibăcia ar merge mânată de un ţel precis şi, la nevoie, s-ar strecura nevăzută. Dibăcia nu poate fi imitată, însă poate şi ar trebui să fie dezvoltată. Cel ce o are e stăpân pe ea. Dibăcia e cea care dă forţă leoaicei, iar aceasta nu se teme de tăria ei; din contră, găseşte tihnă în ea.

Potrivit dicţionarului de pe laptopul meu, cuvântul *dibăcie* include următoarele sensuri: *abilitate, îndemânare, pricepere, competenţă, dexteritate, aptitudine şi eficacitate*. Pe lângă înţelesurile acestea, îmi place şi următoarea definiţie: 1. abilitate, îndemânare sau tărie excepţională; 2. valoare sau vitejie deosebită.¹¹

Aidoma leoaicei, şi voi sunteţi înzestrate cu dibăcie. Sunteţi înzestrate cu abilităţi, tărie şi valoare excepţională, care aşteaptă să fie scoase la lumină în viaţa voastră. Poate că dibăcia e încă una ascunsă, care are nevoie de încurajare pentru a se dezvolta, însă nu vă îndoiiţi niciodată că ea există. Dumnezeu ascunde talente şi abilităţi în adâncul fiecărei femei în parte. Noi suntem chemate să le descoperim şi să le şlefuiim. Dibăcia poate spune: „Nu ştiu sau nu fac totul, însă aleg să fac bine ceea ce ştiu.” Domeniile în care suntem dibace ajung să se întrezărească într-un context în care sunt prezente jocul, sportul sau jocurile de rol. Există în voi ceva ce aşteaptă să iasă la iveală? Poate că domeniul în care sunteţi voi dibace este acela în care simţiţi entuziasmul când vedeţi leoaicele neînfricate în acţiune. Fie că vânează, apără sau îşi învaţă puii, ele fac ceea ce ştiu prea bine.

De ce sunt considerate leoaicele întruparea culmii dibăciei vânătoareşti? Fiindcă vânează *împreună*, fără să se ište între ele vreo competiţie şi fără ca vreuna să iasă din formaţie. Locul şi contribuţia niciunei femei nu sunt mai însemnate decât ale alteia. Avem nevoie ca voi să fiţi *voi însevă!* Copierea talentelor altora nu slujeşte nimănui şi cu atât mai puţin vouă. Unicitatea nu se naşte în urma comparaţiilor, a imitării sau a competiţiei. Fiecare leoaică îşi şlefueşte propriul set de abilităţi. Am da dovadă de înţelepciune dacă le-am urma exemplul.

Aşadar, fiindcă suntem plămădiţi sub forma atâtor părţi aşa de frumos modelate, care funcţionează minunat în trupul lui Cristos, haideţi să mergem înainte şi să fim ceea ce am fost creaţi să fim,

Trezirea leoaicei

*fără să ne invidiem sau să ne comparăm cu mândrie unii cu alții
și fără a căuta să fim ceva ce nu suntem.*

(Romani 12:5-6, traducerea The Message)

Particip deseori la conferințe unde sunt prezente vorbitoare deosebit de înzestrate. Mi s-a întâmplat să mă simt intimidată când a trebuit să vorbesc după prezentarea uneia dintre ele. În urma unor încercări și eșecuri repetate, am învățat că alegerea optimă este aceea de a arăta celor din jur cea mai bună versiune a mea. Nu uitați: oamenii nu vă invită în lumea lor pentru ca voi să vă dați drept altele. Ei vă vor pe voi.

Când citesc în pasajul de mai sus expresia: „așa de frumos modelate, care funcționează minunat”, îmi vine în minte cuvântul *dibăcie* și faptul că modul în care ați fost create stârnește deopotrivă teama și uimirea. Dumnezeu nu a turnat peste noi un duh de frică, ci unul de dragoste, de putere și de chibzuință (vedeți 2 Timotei 1:7). Ați fost create într-un mod care stârnește teama și uimirea, nu ca niște făpturi pline de sfială și de frică. Voi, preaiubitelor, ați fost așezate pe Pământ într-o vreme a groazei care a cuprins întreaga lume, pentru a arăta altora cât de minunat este Dumnezeul nostru. Sunteți chemate să fiți un mădular care funcționează nemaipomenit, iar aceasta este, în opinia mea, o altă expresie a dibăciei.

Dumnezeu ne invită pe fiecare dintre noi să ne ocupăm locul, aidoma leaicelor, potrivit tăriei cu care suntem înzestrate.

Supremația leaicelor în domeniul vânătorii este celebrată în multe culturi africane. Războinicii sau vânătorii de seamă câștigă titlatura de „fiu al leoaicei”. Vedeți, leoaica este cea care învață puii, masculi și femele deopotrivă, să vâneze. Chiar și Scriptura evidențiază această dinamică:

Ce era mamă-ta?

O leoaică.

Stătea culcată cu leii

și își creștea puii în mijlocul puilor de lei.

A crescut pe unul din puii ei,

care s-a făcut un leu,

învățat să sfâșie prada. (Ezechiel 19:2-3)

Însă grija leoaicelor nu se mărginește la puii lor; multe alte animale fac la fel. Se știe că leoaicele au grijă și de cele mai în vârstă ori de cele rănite din grupul lor. Ele sunt liantul care ajută grupul să funcționeze ca un întreg sănătos.

Masculul e un personaj proeminent, care nu se teme să-și facă prezența cunoscută. În contrast cu el, tăria leoaicei stă în abilitatea ei de a se face aproape nevăzută. Când pornește la vânatoare, nu-i este de folos să fie observată, iar când trebuie să se îngrijească de hrana necesară puilor, camuflajul constituie un avantaj însemnat. Însă, dacă puii îi sunt în pericol, se schimbă situația.

Tu izgonești prada pentru leoaică și tu potolești foamea puilor de lei când stau ghemuiți în vizuina lor? (Iov 38:39, 40)

Pasajul acesta constituie un fragment din conversația purtată de Dumnezeu cu Iov și ne arată că Domnul este cel care o învață pe leoaică să vâneze, să stea la pândă și să aducă puilor hrană. Mă întreb cum se înfăptuiesc toate acestea. Oare așează Dumnezeul nostru mărgele în mediul în care trăiesc leoaicele indicii și semne care le șlefuiesc neconținut abilitățile? Le învață pe leoaice elementele creației insuflate de Dumnezeu să vâneze și să se îngrijească de pui, întocmai cum minunile creației ne trezesc nouă dorința de a-L căuta pe Domnul și de a ne iubi unii pe alții?

O urmărire sălbatică

Aș vrea să vă lărgiți conceptul pe care-l aveți cu privire la vânatoare. Aceasta nu se limitează la a ucide și apoi a mânca. *Vânătoarea* cuprinde urmărirea, căutarea și chiar salvarea uneori. Verbul a vâna înseamnă a urmări, a hăitui, a pândi, a lua urma, a se lua după, a sta tolănit, în așteptare. Mi se pare interesant faptul că verbele acestea sunt folosite și pentru a descrie modul în care-L căutăm noi pe Dumnezeu.

Doamne, Dumnezeule, în Tine îmi caut scăparea! Scapă-mă de toți prigonitorii mei și izbăvește-mă [urmărirea este furtunoasă]. (Psalmul 7:1)

Vânătoarea aceasta este una captivantă. Îmi place mult conceptul „urmării furtunoase a lui Dumnezeu”. Descrierea aceasta oglindește strigătul îndepărtat izvorât din timpul petrecut în liniștea dimineții. Cuvintele acestea implică graba, viteza și căutarea intensă. Versetul de mai sus ar putea fi privit totodată și din altă perspectivă, drept relatarea izbăvirii *de* ceva furtunos și periculos ori goana prin furtună, *înspre* Dumnezeu. Ambele sunt valabile și captivante, deși eu prefer ideea căutării furtunoase după Dumnezeu. Îmi place în același timp și ideea că El mă caută pe mine cu frenezie. Uneori, când îmi ridic ochii spre crestele munților care se zăresc de la fereastra casei mele, șoptesc: „Doamne, cine ești Tu? Vreau să mă cunosc pe mine însămi în lumina măreției Tale nestăvile!”

De bună seamă, nimeni nu-și închipuie că Îl poate vâna pe Dumnezeu. Ar fi ridicol și numai gândul că L-am putea doborî. Însă imaginea aceasta ne face să întrezărim un crâmpei din apropierea de El de care am putea avea parte. În El se ascunde tot ce pot căuta. Preaiubitorilor, nu am simțit niciodată o chemare mai grabnică la a porni în căutarea Lui.

După cum leoaicele așteaptă cu răbdare, așteptarea momentului potrivit face parte din căutarea lui Dumnezeu. Iată ce scria psalmistul:

*Doamne, auzi-mi glasul dimineța! Dimineța eu îmi îndrept
rugăciunea spre Tine și aștept. (Psalmul 5:3)*

A *vâna* mai înseamnă „a privi, a cerceta, a căuta ceva”. Sensurile acestea oglesc cele spuse deja. Nu în ultimul rând, termenul *vânătoare* se referă la o căutare, cercetare, urmărire sau expediție.

Ca fice ale Dumnezeului Preaînalt, suntem și noi în căutarea unor răspunsuri, a înțelepciunii și a tăriei. Îl căutăm pe Dumnezeu, dorind să fim stăpânite de El, pentru ca apoi să oglindim lumina și viața Lui în fața altora.

*Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți
[frumusețea și dragostea Ta mă vor urmări]
în toate zilele vieții mele
și voi locui în casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.
(Psalmul 23:6)*

Înțelepciunea și poavața bună se găsesc în tovărășia femeilor care nu doar că au pornit în căutarea lui Dumnezeu, dar care au și fost urmărite de El. Fiecare dintre aceste femei trezite la viață are de dăruit altora o măsură din dragostea și compasiunea lui Dumnezeu. Lumea noastră așteaptă să vadă ce se va întâmpla când frumusețea și dragostea lui Dumnezeu nu doar și-au pus amprenta, ci au și mobilizat un grup de femei. Voi, preaiubitelor, faceți parte dintr-o expediție pornită în căutarea adevărului și a revelării soluțiilor divine. Încercarea noastră de a descoperi legăturile pe care Dumnezeu le dorește între noi își găsește împlinirea odată cu revelarea Leului nostru, Isus. Există întrebări pe care numai femeile știu să le pună. Există și răspunsuri pe care Dumnezeu ni le-a încredințat nouă spre a le dezvălui celor din jur. În vederea atingerii acestui scop, ne strângem împreună.

Înainte să plece în căutarea hranei, surorile noastre leoaice se adună laolaltă. Se odihnesc împreună, flămânezec împreună, se întind și se ridică împreună. Tot împreună își ocupă fiecare locul, în vederea vânătorii, iar când aceasta se încheie, se ospătează împreună. După aceea, ciclul o ia din nou de la capăt. Se poate ca rolurile lor să se schimbe, însă leoaicele rămân mereu împreună!

Margaret Mead, o femeie cu o minte strălucită care s-a remarcat în domeniul antropologiei culturale, a făcut această observație după ce a petrecut mulți ani în mijlocul unor culturi diferite: „Relația dintre surori probabil că este cea mai competitivă din sânul familiei, însă, odată ce surorile se maturizează, devine cea mai puternică relație.”¹²

Când am citit cuvintele acestea, mi-am zis: „Aceasta trebuie că se întâmplă! Am început să ne maturizăm!”

În timp ce am scris și m-am documentat pentru cartea mea intitulată *Nurture* [Îngrijire], am observat lipsa exemplelor biblice de surori care își trăiesc viața laolaltă, în mod strategic. De fapt, am fost descurajată, întrebându-mă unde puteam găsi un model de femei care sunt prietene și confidente una pentru cealaltă. Îmi doream cu disperare să află. Vedeți voi, nu ne vom ridica niciodată aidoma leoaicelor dacă Duhul lui Dumnezeu nu ne călăuzește în tot acest proces.

Pe când cercetam Scriptura în căutarea unui exemplu, am simțit că Duhul Domnului mi-a șoptit: „Acest capitol despre fice se scrie chiar acum. Spune ficelor Mele să își scrie bine viața!”¹³

Nu aş vrea să rămâneţi în necunoaştinţă de cauză cu privire la rolul crucial al contribuţiei voastre. Înţelegeţi ce înseamnă aceasta? Noi scriem, la nivel individual şi colectiv, istoria ficelor lui Dumnezeu, a unei tovarăşii de surori înrudite, care se reunesc pentru a-şi scrie viaţa bine şi pentru a face ca fiecare cuvânt, faptă şi alegere a lor să conteze. Odată cu strângerea aceasta a ficelor Celui Preaînalt, văd cum leoaicele Lui se ridică pline de tărie, cu ardoare, graţie şi iscusinţă.

Căutarea dreptăţii

Noi nu ne ridicăm împreună doar în căutarea lui Dumnezeu şi a răspunsurilor Sale; a sosit vremea să ne ridicăm şi în căutarea dreptăţii. Aceasta din urmă nu necesită o diplomă în drept. Dreptatea ar trebui să constituie un mod de viaţă. Naţiunea noastră a luat fiinţă ca un liman împotriva pustiirii aduse de nedreptate. Sistemul nostru judiciar a consacrat sălile de judecată drept sanctuare ale adevărului. Hotărârile judecătoreşti din ultima vreme ne fac se ne întrebăm însă dacă nu au devenit cumva doar scena pe care se desfăşoară nişte avocaţi abili.

*Un duh de dreptate pentru cel ce şade pe scaunul de judecată
şi o putere pentru cei ce dau pe vrăjmaş înapoi până la porţile lui.
(Isaia 28:6)*

Versetul acesta ne deschide în faţă o perspectivă remarcabilă. Dreptatea este mai mult decât simpla aplicare a unei liste de reguli. Ea necesită gândire şi energie. Avem nevoie de discernământul înţelepciunii, pentru ca judecătorul şi juraţii deopotrivă să dea verdicte care vor călăuzi în cele din urmă poporul nostru şi acţiunile cetăţenilor lui pe drumul de la nedreptate la dreptate. Păstrarea adevăratei dreptăţi necesită apărători puternici, cu o conduită ireproşabilă.

A fost o vreme când cuvântul *dreptate* era întrebuinţat pentru a descrie naţiunea noastră. În copilăria mea, unul dintre sloganele eroilor noştri era „Adevăr, dreptate şi viaţa americană.”

*Ci se va face odată judecata după dreptate şi toţi cei cu inima
curată o vor găsi bună. (Psalmul 94:15)*

Avem nevoie de o renaștere a dreptății. Mă tem că sistemul nostru judiciar și-a pierdut simțământul judecății sănătoase. Cei cu inima curată caută dreptatea. Când inima vă este curată, atunci nedreptatea vi se pare dezgustătoare. Reacția aceasta nu se limitează la sistemul judiciar, ci ar trebui să includă orice profesie și clasă socială. În timp ce așteptăm ca autoritățile, Biserica sau altcineva să îndrepte răul din lumea noastră, femeile și copiii pier. Cred că putem cădea cu toții de acord cel puțin asupra faptului că dreptatea implică salvarea copiilor care se găsesc în situații vătămătoare.

Folosindu-și dibăcia, leoaicele acționează împreună pentru a apăra puii întregului grup. Dacă aceștia sunt în pericol, leoaica devine o luptătoare care operează strategic. Am urmărit odată un documentar în care o cobră se strecurase în mijlocului unui grup de lei. Leoaicele și-au păstrat calmul, cu toate că printre ele se târa un șarpe veninos. Au reacționat evacuând liniștit, ordonat și rapid puii, conducându-i spre un loc unde erau în siguranță. Fiecare leoaică a înhățat câte un pui de ceafă, îndepărtându-și odraslele de șarpele care le pune în pericol. Una dintre leoaice a rămas cu puii, în timp ce surorile ei s-au întors să se alăture celor care rămăseseră în urmă, să vadă încotro se îndrepta șarpele.

Am fost impresionată văzând că leoaicele au fost îndeajuns de înțelepte să nu atace șarpele având puii prin preajmă. Altminteri, aceștia ar fi fost în primejdie și, totodată, le-ar fi stat adulților în cale. Odată puii în siguranță, a venit vremea ca mamele să confrunte intrusul. Abordarea instinctivă a leoaicelor era una deopotrivă tactică și strategică.

Leoaicele sunt deosebit de protectoare când vine vorba despre *toți* puii grupului. O leoaică nu va expune pericolului puiul alteia mai mult decât l-ar expune pe al ei. Femelele nu vânează doar împreună, ci își și cresc puii laolaltă. Tot astfel, și noi ar trebui să ne asumăm rolul de a feri toți copiii lumii de ceea ce le pune viața în pericol. Nu ajunge să fim preocupate numai de ai noștri. Aceasta înseamnă că trebuie să purtăm lupta atât acasă, cât și peste hotare. Să ne ridicăm pentru a veni în ajutorul semenilor noștri, al celor de aproape și de departe.

În cazul leoaicelor, instinctul protejării puilor este atât de puternic, încât apărarea lor vine chiar înaintea reproducerii. Grație modului în care le-a conceput Dumnezeu, leoaicele au abilitatea de a-și sincroniza

perioada de împerechere, ceea ce le îngăduie să zămislească și să aducă puii pe lume împreună.

Astfel, întreaga familie e gestantă deodată. Leoaicele își dau seama că puii apropiați ca vârstă au șanse mai mari de supraviețuire, bucurându-se de același acces la hrană și la pregătirea pentru viața de adulți. Mulțimea puilor aurii care se iau la trântă în mijlocul familiei înseamnă că niciunul dintre ei nu va duce lipsă de o sursă de lapte. Fiindcă grupul cuprinde femele înrudite între ele, acestea își alăptează și își instruiesc puii unele altora. Faptul că puii cresc alături de frații și de surorile lor care au parte de aceleași experiențe și care sunt de aceeași mărime prezintă avantaje însemnate: ei vor cunoaște un ritm similar al tiparului încăierărilor dintre ei, al împărțirii hranei, al odihnei și al orelor de joacă, toate acestea având în final ca rezultat niveluri complementare de iscusință, care ajută nu doar la supraviețuirea puiului, ci și a viitoarei lui familii.

Leoaicele își învață puii arătându-le cum trebuie să acționeze. În sălbăticie, este prea puțin loc pentru greșeli. Dacă abilitățile nu se transferă de la adulți la pui, supraviețuirea celor din urmă e amenințată și transmiterea moștenirii grupului e compromisă.

Leoaicele învață prin intermediul jocului cum să vâneze. Când sunt încă pui, deprind mișcările necesare. Mama leoaică stă prin preajmă în timp ce puii fac salturi și se joacă, iar mai apoi li se alătură. Leoaicele nu se luptă doar cu puii, ci se joacă și unele cu altele. Ele îngăduie puilor să se simtă puternici în timp ce se rostogolesc, se năpustesc asupra lor și țopăie de colo-colo. Dacă puii merg prea departe, o mamă leoaică se află mereu în apropiere, gata să mârâie sau să lovească ușor cu laba pe cel care întrece măsura.

Jocul care împletește zburdălnicia cu trântele are un scop anume, fiindcă scoate în evidență calitățile fiecărui membru al familiei. Lui Dumnezeu Îi place când râdem și ne alăturăm jocului copiilor. Am putea spune că ne implicăm într-un fel de „re-creație” când ne jucăm.

*Căci Tu ești ajutorul meu și sunt plin de veselie la umbra aripilor
Tale [pot alerga și mă pot juca liber]. (Psalmul 63:7)*

Când am aflat prima oară că leoaicele nasc puii deodată, ca să îi hrănească și să îi crească împreună, L-am auzit pe Duhul Domnului șoptindu-mi: „Lisa, fiecare copil merită să se bucure de aceleași șanse

de supraviețuire. Fiecare copil are nevoie de protecție, de pregătire și de îngrijire.” Bunăstarea copiilor lumii este slujba noastră. Trebuie să acționăm strategic în încercarea de a le asigura dreptatea.

Un răspuns aprig

Cu cât mai mult ar trebui să salveze o femeie care e mamă copiii ce nu-i aparțin?

*Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează
și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei?*

Dar chiar dacă l-ar uita, totuși,

Eu nu te voi uita cu niciun chip. (Isaia 49:15)

Este de neînchipuit ca o mamă să își uite copilul, astfel că Dumnezeu a spus: „chiar dacă așa ceva ar fi cu puțință...”. Versetul acesta subliniază cât de nefiresc este ca femeile să nu se îngrijească de copii ori să le facă rău cu bună știință. Din păcate, trăim într-o vreme în care ceea ce era de neînchipuit a devenit realitate. Auzim tot mai des la știri despre cazuri în care unele mame au pus în pericol siguranța și bunăstarea propriilor copii, în schimbul drogurilor, al alcoolului ori al banilor.

De curând, presa a scos la lumină chinul a două fete care au fost răpite de familii diferite. Una dintre tinere a fost ținută în captivitate vreme de optsprezece ani, în cursul cărora a născut și a crescut două fiice. Cealaltă a fost răpită de acasă și închisă de răpitori vreme de nouă luni. Amândouă au fost violate și maltratate de acele brute depravate. În ambele cazuri, soțiile lipsite de copii ale răpitorilor au fost acuzate de complicitate la infracțiunea săvârșită de soții lor.

Când fiul meu, Alec, a aflat că și femeile fuseseră implicate în grozăvia petrecută, a rămas șocat. „De ce nu le-au salvat soțiile pe fetele acelea?” a întrebat el, neizbutind să-și închipuie o lume în care femeile nu veneau în ajutorul copiilor.

Nu i-am putut răspunde altceva decât că femeile acelea nu erau sănătoase. Le stătuse în față o alegere, iar ele hotărâseră să păstreze tăcerea. Nu știu din ce motive, înăuntrul niciuneia dintre ele nu a început să bată inima de mamă.

Tindem să credem că femeile sunt oprite de bărbați, însă nu se întâmplă întotdeauna așa. Femeile acelea au știut ce se petrecea și nu au făcut nimic. De fapt, au înlesnit abuzul la care au fost supuse fetele răpite.

Este interesant de remarcat faptul că amândoi bărbații abuzatori au răsucit spusele Scripturii și au apelat la perspective nesănătoase cu privire la supunere, pentru a le manipula pe soțiile lor și pe fetele răpite. Dorința de a fi pe placul soților a dus la complicitatea care a zguduit întreaga țară.

În contrast cu acest caz, o leoaică se așează între puii ei și pericol. Am citit relatări despre situații în care leoaicele s-au coalizat chiar împotriva leilor din grupul lor, dacă acțiunile celor din urmă puneau în pericol puii.

Nu a existat niciodată o perioadă în care să fie mai mare nevoie de femei sănătoase, care împart și trăiesc Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să stabilim o perspectivă înțeleaptă și bine gândită cu privire la subiecte precum raportul dintre sexe, supunerea și ascultarea maritală necondiționată. Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca aceste principii să pună în pericol viața altora. Scopul lor a fost acela de a promova relații sănătoase și bune.

Este responsabilitatea noastră să îi protejăm pe cei mici și vulnerabili. Asemeni leoaicei, trebuie să căutăm să ferim întotdeauna copiii din calea pericolelor. Leoaicele înțeleg, grație instinctului cu care le-a înzestrat Dumnezeu, ceea ce unele femei au uitat: mamele salvează și copiii care nu le aparțin.

Se pare că, simpla aducere pe lume a unui copil nu face dintr-o femeie o mamă. Cu câteva luni în urmă, țara noastră a fost cutremurată auzind povestea unei fete frumoase și zâmbitoare, de cinci ani, pe care mama ei a vândut-o în industria sclaviei sexuale. Trupul copilei a fost găsit într-o regiune împădurită, în apropierea unui drum lăturalnic din Carolina de Nord. Mă înfior doar gândindu-mă ce altceva s-ar mai putea difuza la știri până la tipărirea acestei cărți.

Îi sunt mulțumitoare lui Dumnezeu fiindcă, pentru cele mai multe dintre noi, o asemenea lipsă a simțământului matern este încă de neconceput. Scriptura prevede că vor veni vremuri atât de barbare, încât cei răătăciți vor uita ce înseamnă să fie oameni (vedeți Romani 1:26). A fi oameni înseamnă a ne asemana cu Dumnezeu

și a avea înăuntrul nostru o conștiință și o inimă asemănătoare cu a Lui. Dumnezeu este indignat să vadă această devalorizare a vieții și sexualizare a copiilor creați după chipul Lui. Știind că aceasta este reacția Lui, ar trebui ca și a noastră să fie aprigă față de situațiile amintite și iubitoare față de victimele lor. Unele dintre noi trebuie să își deschidă casa, pe calea adopției, și să primească în ea copii nedorți sau aflați în situații de risc. Trebuie să fim generoase și să nu depindem de autorități pentru a îndrepta ceea ce vedem că este greșit. Haideți să ne iubim cu adevărat semenii.

Dacă păstrăm tăcerea în fața apăsării și a nedreptății, ne expunem riscului de a deveni și noi victimele lor într-o zi. Tânjesc să văd Biserica ridicându-se pentru a pune capăt nedreptăților traficului de carne vie și ale industriei sclaviei sexuale. Problemele acestea stăruie în mintea mea și sunt pomenite adesea în mesajele mele. Am povestit de curând unei tinere care ședea lângă mine în avion despre pasiunea mea de a vedea femeile mobilizându-se și trecând cumva la acțiune pentru a confrunta aceste probleme. Ea s-a întors spre mine și a vrut să știe: „Pe baza cărei autorități vrei să abordezi chestiunea?”

Intensitatea întrebării ei m-a luat cu totul prin surprindere. Uimită, am făcut o pauză, după care am replicat: „Pe baza cărei autorități aș îndrăzni să *păstrez tăcerea*?” Temperându-și glasul, mi-a explicat că dorise doar să afle dacă aveam vreo calificare profesională în domeniul cu pricina. Privind-o în ochi, i-am explicat că, din câte știam, nu exista nicio lege care să mă împiedice să-mi ridic glasul împotriva nedreptății și că, după câte văzusem, nu exista nici un singur răspuns „profesionist” la problema amintită. Dimensiunile acestor nedreptăți necesită implicarea multor oameni pentru îndreptarea lor.

Este o nedreptate grosolană să lipsim copiii de inocența lor și să facem din ei robii poftei și ai depravării unui adult. Cum ar putea *vreuna dintre noi* să păstreze tăcerea când glasurile atâtor copii au fost înăbușite?

Cum am putea să nu strigăm împotriva nedreptății? De câte ori trebuie să auzim adevărul: „Pentru triumful răului nu trebuie decât ca oamenii buni să nu facă nimic”, pentru a nu ne mai mulțumi doar să-l credem, ci pentru a trece la fapte? Când ajung peste hotare și pășesc în locuri unde domnește o sărăcie lucie, mă uit în ochii mamelor și mă întreb ce or fi gândind ele. Se întreabă oare: „Este copilul meu mai puțin valoros decât al vostru?”

Să ne ferească Dumnezeu să le lăsăm să creadă una ca asta. Când am mers în sud-estul Asiei, mi s-a întâmplat de două ori ca o mamă să-mi ofere copilul ei. Una a mers până acolo încât să-mi așeze pruncul în brațe. În timp ce-l țineam, ea m-a privit gesticulând și spunând cuvinte pe care nu le-am înțeles. După ce făcusem un compliment cu privire la frumusețea altui copilăș, ea m-a întrebat prin intermediul translatorului dacă o vroiam pe fica ei. Înțelegeți disperarea acestor mame? Au încercat să-mi dea copiii lor mie, unei femei cu totul necunoscute, care nici măcar nu le vorbea limba. Poate că doreau bani în schimb, însă, mai mult decât atât, înclin să cred că vroiau speranță pentru copiii lor. Vânzarea unui copil este de neînchipuit în cultura noastră, însă ce ați face dacă nu v-ar rămâne nimic să dați copiilor voștri?

Ne vom crește copiii așa încât să fie atenți să împartă lumea și resursele ei cu odraslele acestor femei? Eu cred că Dumnezeu vrea ca voi și cu mine să facem aceasta abordând subiectul în casele noastre.

Salvarea copiilor

Da, există o suferință copleșitoare în țările unde sărăcia despoaie sufletul omenesc, însă și la nivel local se dau lupte care ne solicită atenția. În timp ce scriam cartea aceasta, a survenit un incident interesant. Am surprins un crâmpel al modului în care ar putea arăta dibăcia noastră, dacă ar fi aplicată unui sistem educațional local. Spun „un crâmpel”, fiindcă implicarea mea nu a constatat decât într-o vizită, și înțeleg cu respect faptul că sunt multe persoane care influențează activ și cu atenție sistemele sau procesele educaționale. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru cadrele didactice și personalul administrativ care lucrează neobosiți pentru a asigura o educație de calitate, în condițiile unui buget restrâns. Iată de ce în perioada aceasta au nevoie de ajutorul nostru.

Într-o seară din cursul săptămânii, fiul meu cel mai tânăr, Arden, avea de citit un material ca temă de casă. Fiindcă era foarte obosit în urma antrenamentelor de baschet, m-a întrebat dacă nu vroiam să i-l citesc eu. Se temea că va adormi dacă încerca să îl parcurgă el. Restul familiei era în sufragerie, urmărind un meci de fotbal, așa că noi ne-am retras la mine în dormitor.

În timp ce citeam, m-am alarmat tot mai tare văzând care era conținutul cărții: un amestec de gânduri sinucigașe în rândul adolescenților, vandalism, abuz marital și asupra copiilor, violență, consum de băuturi alcoolice de către minori, alcoolism, copii abandonați și furturi din magazine. Chiar când îmi spuneam că mai rău de atât nu se poate, am ajuns la un pasaj cu conținut sexual de-a dreptul deplasat.

Fiul meu s-a întors spre mine și mi-a zis: „Mamă, nu vreau să mai citesc cartea asta.” Apoi mi-a spus că întâlnise și alte pasaje la fel de ofensatoare. Problema era că lectura aceea se număra printre cele obligatorii pentru băieții din clasa a IX-a, la cursul de literatură. Am hotărât că voi suna în dimineața următoare la școală și că voi solicita ca fiului meu să i se dea altceva de citit. A doua zi, când am vorbit cu profesoara lui, a fost de acord ca Arden să citească altceva pentru tema aceea. Am închis telefonul, gândindu-mă că totul era în ordine; însă, mai târziu, în cursul zilei, s-au întâmplat unele lucruri care m-au convins că trebuia să fac mai mult. Potrivit politicii școlii, din pricina conținutului său care putea fi pus sub semnul întrebării, cartea cu pricina avea nevoie de acordul părinților. Mi-am dat seama că alți părinți nu aveau idee ce scria pe paginile ei. La urma urmelor, motivul pentru care eu aflasem era acela că ajunseseam să o citesc fiului meu. Altfel, nu aș fi știut nici eu.

Era corect ca numai fiul meu să fie protejat de conținutul ei? În ce fel avea să modeleze lectura aceea perspectiva despre pornografie, sex, părinți, alcool, furturi, violență și suicid a celorlalți băieți din clasă? După cele aflate, puteam păstra tăcerea? Nu era responsabilitatea mea să îi apăr pe ceilalți copii și pe părinții lor?

Am scris un articol pe blogul meu pentru a conștientiza opinia publică în legătură cu conținutul cărții și pentru a strânge susținători care să arate școlii că nu eram singura preocupată de problema aceea. În mai puțin de douăzeci și patru de ore, peste cinci sute de oameni (dintre care multe cadre didactice) au răspuns articolului meu, spunând că și ei găsiseră cartea nepotrivită. Printre cei care scriseseră se numărau mame care optaseră pentru educarea copiilor la domiciliu; ele afirmău că problemele de felul acesta erau motivul pentru care își retrăseseră copiii din școlile publice.

Eu nu am pus sub semnul întrebării dreptul autorului de a-și așterne în scris povestea. Preocuparea mea era că această carte

constitua o lectură obligatorie pentru copiii de paisprezece ani, iar materialul cu pricina susținea pornografia. Traficul de carne vie și-a avut rădăcinile tocmai în pornografie. Imaginile nesănătoase pot perverti în moduri de neînchipuit percepția unui tânăr despre femei. Cartea în cauză dădea de înțeles că pornografia asociată cu masturbarea constituiau un comportament normal pentru băieții de paisprezece ani. Pornografia are puterea de a da naștere unor tipare de gândire care subjugă și își prinde în capcană victimele (fie ele bărbați sau femei). Această pervertire a minții poate altera viitoarele interacțiuni sexuale, însoțindu-le cu înclinații misogine, detașare emoțională și sexuală, precum și cu dependența sexuală, toate acestea fiind elemente care deschid drumul traficului de carne vie.

Știam că sistemul nostru educațional local căuta să inspire virtutea în rândul tinerilor și al tinerelor noastre. Găsiseră măsuri eficiente pentru atingerea acestui țel, însă cartea amintită se strecurase cumva în ciuda acestora. Am programat o întrevedere cu directorul școlii, pentru a-l avertiza că unele dintre politicile școlii fuseseră încălcate. I-am împărtășit preocuparea mea, ca una care văzuse cu ochii ei efectele negative ale traficului de persoane și care era îngrijorată de această prezentare a femeilor drept obiecte sexuale.

În cursul acelei săptămâni, cartea a fost retrasă din programă. Personalul școlii s-a bucurat că o eroare strecurată în procesul de selectare a bibliografiei școlare fusese descoperită și a făcut unele schimbări pentru a evita asemenea greșeli pe viitor.

Școlile publice sunt pline de oameni dedicați educării copiilor. Ca oricare dintre noi, aceștia pot face greșeli ori le poate lipsi în anumite împrejurări discernământul. În loc să îi atacăm, nu este mai bine să ne alăturăm lor ca niște susținători în procesul educării, încurajând ce este mai bine pentru *toți* copiii, în loc să îi protejăm doar pe ai noștri?

După ce mi-am exprimat preocuparea, conducerea școlii și-a dat seama că scrierea amintită făcea parte din programa pentru toate clasele a IX-a, iar cea a fiului meu se întâmplase să fie prima care o citise. Datorită atenționării primite și a reacției pozitive venite din partea școlii, mulți copii au fost scutiți de citirea acelu material ofensator și discutabil.

În cursul acelu proces nu am apelat la eticheta creștină. Nu am tunat și fulgerat în fața profesorilor sau a personalului administrativ al școlii. Am apelat la oamenii aceștia pe baza propriului lor set de reguli.

Pe lângă semnalarea problemei, am sugerat și o soluție rezonabilă. I-am informat că doream să mă implic în procesul rezolvării situației. Oricare dintre voi poate proceda la fel.

E vremea vânătorii

Dumnezeu ne invită pe toate să pornim într-o căutare care aduce cu vânătoarea. În timp ce umblăm pe urmele Lui, vom descoperi înțelepciunea și răspunsurile de care avem nevoie. Într-o lume sfâșiată de divorțuri și de detașarea emoțională, avem nevoie de prietenii inspirate de sus și de relații strategice pentru a ne învăța și a ne proteja unele altora copiii. Pentru ca salvarea celor pierduți și a copiilor aflați în situații de risc să devină realitate, vor trebui implementate strategii și răspunsuri inspirate de Dumnezeu. Nimeni nu trăiește izolat ca o insulă. Suntem împreună implicate în tot ce se întâmplă în lumea noastră. Datorită acestei dinamici, ceea ce faceți voi are puterea de a mă afecta pe mine și viceversa. Dacă ne coordonăm eforturile, avem șansa de a schimba mersul lucrurilor în căminele, în bisericile și în comunitățile noastre. Trăim într-o epocă în care există mari oportunități în ce privește crearea unor rețele sociale. Stă în puterea noastră să hotărâm dacă vom folosi aceste legături în slujba binelui.

Când am început să mă documentez cu privire la leoaice, nu mi-am dat seama că leii sunt singurii membri ai familiei felinei care trăiesc în comunitate. Acolo unde o leoaică dă dovadă de slăbiciune, alta își dovedește tăria. Acolo unde una se clatină, alta izbândește, iar toate aceste conexiuni care întăresc grupul se regăsesc în perimetrul adăpostului oferit de mărețul cap al familiei.

Nu se întâmplă la fel și în cazul felinei solitare. Panterele, leopardii sau gheparzii cei semeți nu au parte de un asemenea sistem de sprijin. Ori de câte ori femelele acestea își lasă în urmă puii pentru a pleca la vânat și a-și căuta hrana, riscă să se întoarcă la un cuib distrus de alții. Într-un film documentar am auzit strigătele demne de milă ale unei mame ghepard care s-a întors la vizuina ei doar pentru a descoperi că puii îi dispăruseră. Și-a strigat toată noaptea puii, sperând că vreunul dintre ei scăpase cu viață în urma măcelului.

Noi nu am fost create pentru a trăi în izolare. Nici nu vă pot spune câtă liniște mi-a adus faptul că oameni din afara familiei

mele mi-au supravegheat copiii ca și când ar fi fost ai lor. Am fost binecuvântați cu oameni care înalță familia mea înaintea tronului divin și care ne păzesc prin rugăciunile lor. Chiar și unii pe care nu i-am întâlnit niciodată s-au rugat pentru noi și am aflat abia mai târziu despre sprijinul lor. Mulți au dăruit cu generozitate pentru înaintarea Evangheliei și pentru salvarea unor oameni pierduți, pe care nu îi vor întâlni niciodată. Fie ca Dumnezeu să îi răsplătească din belșug pe fiecare dintre cei care veghează asupra familiilor altora.

Sugrumați-l

Când ucide, cel mai adesea leoaica nu își sfășie prada, ci o sufocă, blocându-i căile respiratorii. Tot astfel, cred că a venit vremea să ne împiedicăm vrăjmașul să mai răsuflă. Putem face aceasta încetând să ne mai punem răsuflarea la dispoziția lui. Noi însene îi oferim adesea prea multă materie primă. Ar trebui să îi frângem puterea, renunțând să mai vorbim unele împotriva altora. În schimb, haideți să ne întrebuițăm cu iscusință cuvintele pentru a zidi, a îndemna, a corecta și a încuraja.

În lupta aceasta, eu *am nevoie* de alte femei care îmi cunosc punctele tari și care îmi pot acoperi slăbiciunile; aceeași nevoie o aveți și voi. Pentru a o împlini, am ales dinadins să mă înconjur cu oameni care sunt tari în domeniile în care eu sunt slabă. Rugăciunea mea sinceră este ca și eu să pot pune la dispoziția acestor prieteni punctele mele tari, în domeniile unde au ei slăbiciuni. Relațiile sănătoase și echilibrate sunt cele în care fiecare membru își aduce contribuția.

Fie ca niciuna dintre noi să nu se mulțumească doar cu siguranța propriilor copii, ci să ajungă să înțeleagă tot mai profund faptul că toți copiii lumii sunt în sarcina noastră. Domnul să ne ajute să îndepărtăm toți copiii din calea primejdiei și să nu ne închipuim că influența locală nu are potențialul unui impact de proporții. Fie ca niciuna dintre noi să nu creadă că rolul ei este lipsit de importanță, dar nici să nu-și închipuie că poate cucerii lumea de una singură.

Rămâneți uniți, strânși în jurul aceleiași viziuni, luptând pentru încrederea oamenilor în mesajul divin al veștii bune, fără a da înapoi niciun pas în fața împotrivirilor. Curajul și unitatea

voastră vor arăta celor din jur ce urmează: înfrângerea pentru ei și biruința pentru voi, datorită lui Dumnezeu. (Filipeni 1:27-28, traducerea The Message)

Împreună putem acționa strategic.

TRĂIESC ÎN LUMINĂ ȘI VÂNEAZĂ PE ÎNTUNERIC

Cel rău fuge fără să fie urmărit,
dar cel neprihănit îndrăznește ca un
leu tânăr.

PROVERBE 28:1

Leoaicele nu știu doar în mod instinctiv de ce sunt în stare și cum să facă ceea ce fac bine (cu dibăcie), ci viața lor este una relativ lipsită de complicații. Se odihnesc atunci când sunt obosite, vânează și se hrănesc atunci când sunt flămânde. În restul timpului, mai cu seamă se joacă!

Poate că ați văzut leoaice tolănite în iarbă, părând pe jumătate adormite. Uneori, chiar se întorc cu burta în sus, în timp ce se odihnesc sub razele aurii ale soarelui, asemeni unor panouri solare care acumulează energie pentru mai târziu. Nici măcar salturile puilor nu reușesc să provoace vreo reacție din partea leoaicelor care se odihnesc. Uneori, câte un pui întrece limitele și primește o lovitură ușoară, dată fără tragere de inimă de mama aflată cel mai aproape de el. Însă nimeni nu pare să resimtă în vreun fel stresul în cursul celor aproximativ douăzeci de ore pe zi în care leoaicele moșăie.

După ce s-au odihnit, femelele pot fi văzute întinzându-se și jucându-se împreună, în timp ce trec ușor spre cea de-a doua postură a lor: aceea de vigilență maximă. Însă, chiar și în starea aceasta sunt doar concentrate, însă niciodată tensionate.

Această postură concentrată, dar relaxată constituie un alt element crucial al dibăciei leoaicei pe care trebuie să îl adoptăm și noi, ficele lui Dumnezeu. Următorul pasaj ne ajută să înțelegem mai bine despre ce este vorba:

*Cel rău fuge fără să fie urmărit,
dar cel neprihănit îndrăznește
ca un leu tânăr [este relaxat și încrezător, îndrăznește ca lei].
(Proverbe 28:1)*

Iată descrierea din versetul de mai sus: relaxat, încrezător și îndrăzneț. De obicei, oamenii nu asociază cuvântul relaxat cu termenii încrezător și îndrăzneț, însă Dumnezeu o face. Observ atitudinea aceasta la leoaică. Postura ei comunică mereu următorul mesaj: „Sunt ceea ce sunt. Sunt puternică și foarte iscusită, jucăușă dar ucigătoare, relaxată, concentrată și grijulie.”

Ca orice femeie, leoaica este un amestec de contradicții. Deși versetul de mai sus se referă la lei, descrierea lui le include și pe leoaice. Toți leii, masculi și femele, au această atitudine. Poate că ar trebui să ne-o însușim și noi.

Când leoaica nu vânează, nu are de ce să se ascundă la umbră. Ea trăiește la lumină. Se strânge împreună cu surorile ei și își trăiește viața pe întinsul câmpiilor luminoase ale savanei africane. Acolo, pe un tărâm lipsit de umbră, leoaicele se odihnesc, se joacă, se curăță unele pe altele, se hrănesc, își instruiesc puii și chiar se împerechează în văzul tuturor. Dar *de ce* ar simți o leoaică vreo urmă de rușine sau nevoia de a se ascunde?

În lumea lor, nu există dușman îndeajuns de îndrăzneț sau de puternic încât să le provoace deschis la luptă. Leoaicele nu dau înapoi în fața nimănui (doar fac loc elefanților care trec tropotind prin dreptul lor). Când nu vânează, o leoaică are prea puțină nevoie de camuflaj. Leiul sunt regii și reginele necontestate ale teritoriului lor și se află în vârful lanțului trofic.

Într-o zi deosebit de fierbinte, s-ar putea ca leoaica să se odihnească la umbră, însă nu se adăpostește acolo ca să se ascundă. Spre deosebire de leopardi și de gheparzi, care trăiesc și vânează singuri, leoaica nu are de ce să se cațere în copaci sau să se pitească în iarbă, deși le poate face și pe una, și pe cealaltă. Nu, ci leoaica noastră se odihnește fără teamă

la lumina zilei, înconjurată de surorile, mătușile, mama și verișoarele sale, alături de pui și de leul ei.

Acum, când scriu rândurile acestea, îmi doresc și eu așa ceva. Vreau să mă odihnesc fără nicio teamă la soare, în mijlocul surorilor, ficelor, verișoarelor și mamelor, în timp ce le zâmbim toate copiilor, mulțumite de înțelegerea deplină a faptului că, în mediul în care ne aflăm, nu există nimic în stare să ne înfrângă.

Am văzut dinamica aceasta desfășurându-se sub ochii mei când am mers împreună cu John într-un safari și am urmărit o mamă leoaică, însoțită de puiul ei și de două fice adulte deja. Grupul părea să rătăcească fără țință prin iarba înaltă. Felinele aveau burțile pline și pe bot le rămăseseră urme de sânge. Tocmai se ospătaseră dintr-un animal doborât de curând și păreau puțin somnoroase. Am zărit un pâlcc de copaci în depărtare și mi-am închipuit că se îndreptau într-acolo, însă m-am înșelat. Chiar atunci s-au tolănit cu toții pe marginea drumului, la doar vreo trei metri distanță de mașina noastră, s-au lins un pic, și-au închis ochii aurii în fața razelor fierbinți ale soarelui și au adormit în mai puțin de cinci minute.

Îată-ne acolo, un grup de oameni înarmați (chiar dacă numai paznicii parcului aveau arme), într-o mașină masivă de teren, iar leiul nu erau câtuși de puțin impresionați sau tulburați. Era vremea pentru puiul lor de somn de la mijlocul dimineții, așa că nu mai rămânea nimic altceva de spus.

Viața trăită la lumină

Mi-au năvălit dintr-o dată în minte atât de multe idei și imagini privitoare la modul în care ar putea arăta pentru noi viața trăită în lumină. Mai întâi, o asemenea viață ar include conceptul unui trai deschis, cu ușile și ferestrele date în lături, gata să lase înăuntru lumina, familia și prietenii. În casa noastră, bucătăria e întotdeauna deschisă fiindcă, având atâția bărbați prin preajmă, mereu e flămând vreunul dintre ei. Însă nimic nu e mai important pentru sănătatea și supraviețuirea noastră decât o inimă deschisă, inundată de lumină.

Nu duceți o viață închistată. Trăiți deschis și expansiv!
(2 Corinteni 6:13, traducerea The Message)

Îndemnul acesta este atât de simplu, de eliberator și, totuși, uneori atât de înspăimântător. Numai noi avem puterea de a hotărî să nu trăim închistați. Mai întâi, ne deschidem, apoi trăim deschis, după care viața noastră își lărgeste orizontul. Deschiderea vieții și trăirea în mod deschis implică două aspecte. Vă puteți *deschide viața* fără să trăiți totuși *deschis*. Cunosc oameni care lasă să se vadă multe privitoare la ei, în anumite domenii ale vieții și relațiilor, însă, dacă ar fi să trăiască deschis, ar trebui să iasă la lumină multe alte aspecte ascunse până atunci. Unii lasă să se vadă anumite laturi pentru a le camufla pe altele.

În timp ce mintea mea revine la cuvintele lui Pavel, îi găsesc îndemnul aproape irezistibil. Sfatul lui mă face să mă gândesc la viața noastră ca la un dar despachetat pentru Dumnezeu nostru cel viu. Cuvintele apostolului zugrăvesc imaginea unor vieți deschise să primească tot ce este descoperit și revărsat de sus. Sunt niște vieți trăite deschis, cu orizonturi mereu largite.

Aș vrea să vă închipuiți viața în mișcare, dezvoltându-se, întărindu-se și extinzându-se în timp ce intrați în contact cu fiecare latură a lumii care vă înconjoară.

Acum sunteți în văzul tuturor. Lumina strălucitoare a lui Cristos vă face viața să se vadă clar. Așadar, încetați să mai mergeți orbecăind. Treceți la treabă! Ceea ce este bine, corect și adevărat reprezintă acțiunile potrivite pentru aceste ceasuri ale zilei. Vedeți ce fapte Îi sunt plăcute lui Cristos și apoi faceți-le.
(Efeseni 5:8-10, traducerea The Message)

Ați auzit? Aidoma leoaicei, sunteți în văzul tuturor, sub cerul liber. Pentru voi, nu există un tărâm al umbrelor fricii. Nu există vreun loc rușinos, întunecat care să stăpânească peste viața voastră. Îmi place mult această chemare la acțiune. Calea este lămurită; mergeți pe ea!

Atât de mulți oameni își doresc să știe ce sunt chemați să facă. Ei bine, haideți să nu complicăm prea tare ceea ce Dumnezeu a intenționat să fie atât de simplu. El ne-a chemat să facem ceea ce este bine, corect și adevărat. Faptele care se încadrează în aceste cerințe nu ne vor face să ne rușinăm, dacă vor fi scoase la lumină zilei. Noi suntem copii ai luminii, chemați să acționăm la lumina zilei. Ne ținem

departe de faptele săvârșite pe tărâmul umbrei. Cercetăm să vedem ce Îi este plăcut lui Dumnezeu, după care trecem pur și simplu la fapte.

Viața noastră în Cristos seamănă cu niște raze care continuă să se răspândească tot mai mult, începând din clipa uimitoare când lumina Lui glorioasă a biruit întunericul în care ne găseam. Fiecare săgeată e ca o rază izvorâtă din lumina și din căldura emanate de momentul acela.

Îmi place când vremea e îndeajuns de caldă și aerul proaspăt, pentru a deschide larg ferestrele și a-mi aerisi casa. E plăcut să simt briza ușoară pătrunzând înăuntru, îndepărtând aerul închis, în vreme ce curentul proaspăt îmi inundă căminul. Prin ferestrele deschise intră o briză cu un iz sălbatic, în timp ce aerul dinăuntru pare că prinde viață și se pune în mișcare, înfrumusețat de parfumul vieții sub cerul liber. Aroma de iarbă proaspăt tăiată, de liliac în floare, de rășină de pin și mirosul minunat al naturii împropățate de ploaie se amestecă între zidurile locuinței mele.

Această dinamică ce aduce în interior sălbăcia de afară constituie motivul pentru care ne îndreptăm atât de mult atenția asupra leoaicei, fiindcă aceasta personifică plină de grație echilibrul izbitor dintre tihnă și tărie, odihnă și dibăcie, sălbăcie și siguranță, aidoa pasajului următor din Scriptură.

Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară. (Matei 11:28-30)

Noi, care am fost crescute sub apăsarea jugului religiei, trebuie să învățăm din nou cum să dănuim, mână în mână cu Dumnezeu. Copiii noștri au în sânge un ritm firesc pe care John și cu mine se pare că l-am pierdut. Răspunsul lor față de muzică e mai liber decât al nostru, fiindcă noi am fost învățați să ne reprimăm orice reacție față de cântecele compuse în afara bisericii. Aceasta ne face să fim mai degrabă rigizi decât sensibili. Ritmurile nesilite ale harului reprezintă răspunsul firesc față de lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu, săvârșită în duhul nostru.

Preaiubitelor, vă osteniți din răspureri și sunteți istovite de încercarea de a lucra pentru El? Ați pierdut din vedere ce înseamnă să vă trăiți viața alături de Domnul? Uneori, noi toate avem nevoie să ni se aducă aminte cum suntem chemate să viețuim. Cel puțin mie așa mi se întâmplă. Cu mai puțin de un an în urmă, mă luptam din răspureri. Ați trecut și voi prin situații în care vi se poate întâmpla în orice clipă să fiți doborâte sub povara epuizării și a stresului? Ei bine, poate că vouă nu vi s-a întâmplat, însă eu am trecut pe acolo. Mă îngrijoram cu privire la o întâlnire de care mă despărțeau încă trei luni.

Mi-am împărtășit frământarea cu o prietenă, iar aceasta mi-a potolit temerile cu sfatul ei înțelept. M-a încurajat, spunându-mi că eu nu trebuia decât să aduc înaintea lui Dumnezeu ceea ce aveam, pentru că El, Domnul slăvit al secerișului, urma să frângă darul meu în bucăți și să-l înmulțească. Am răsuflat ușurată și mi-am amintit că El Se pricepe să sature mulți oameni cu puțin.

Haideți să învățăm din nou cum să trăim liberi și ușori. Faptele și strădaniile proprii au caracterizat omul după cădere, însă, după răscumpărare, acesta ar trebui să se bucure în odihnă.

*Ba mai mult, ne deschidem larg ușa înspre Dumnezeu și descoperim, în aceeași clipă, că El Și-a deschis deja larg ușile înspre noi. Ne găsim stând acolo unde am sperat dintotdeauna că vom ajunge: pe tărâmul vast al harului și slavei Domnului, gata să Îl întâmpinăm și cântându-I laudele noastre.
(Romani 5:2, traducerea The Message)*

Îmi place mult această invitație deschisă. Vreme îndelungată prea multe uși și ferestre au fost închise de noi și înspre noi. Voi și numai voi, preaiubitelor, aveți puterea de a deschide sau de a închide ușile și ferestrele vieții voastre. Voi sunteți paznicii de la intrare, care hotărăsc ce uși închid și deschid. Stabilirea unor limite este importantă, dar când Îl invităm pe Dumnezeu înăuntru suntem în siguranță. Când vă deschideți față de El ușile vieții, descoperiți că ați ajuns într-un loc în care domnește speranța... un loc pregătit să fie inundat de harul și de slava lui Dumnezeu. Revelarea acestui adevăr continuă în pasajul următor:

Noi nu tăinuim secretele, ci le spunem; nu ascundem lucruri, ci le scoatem la lumină. (Marcu 4:22, traducerea The Message)

Versetul de mai sus vi se aplică și vouă. Nicio taină a bunătății lui Dumnezeu nu vă este ascunsă. El v-a iubit cu o dragoste veșnică și v-a chemat la Sine în bunătatea Lui plină de iubire. După cum Dumnezeu v-a descoperit tainele Lui, sunteți în siguranță când le împărtășiți și voi pe ale voastre. Vă veți simți eliberate știind că nu există niciun păcat ascuns, nicio rușine ori regulă care să stăpânească peste voi. Când veți conștientiza faptul că Dumnezeu cunoaște până și tainele voastre cele mai întunecate și toate regulile pe care le-ați încălcat, dar tot Își declară deschis dragostea față de voi, veți prinde curaj.

Dumnezeu ne cere, în schimb, să facem și noi la fel. Mesajul încredințat nouă de El, acela că Dumnezeu Tatăl este dragoste și că singurul Lui Fiu, Isus, a murit pentru a ne împăca pe noi cu Sine, este prea mareț și nobil pentru ca noi să-l învăluim în tăcere. Evanghelia nu este un secret. Misterul care ne uimește stă în motivul ascuns în spatele mesajului Său de dragoste.

Cine suntem noi, ca Tatăl ceresc să arate atâta grijă, încât să ne dea un dar atât de glorios? El ne-a dezvăluit planul Lui plin de dragoste și ne-a cerut să îl împărtășim altora fără plată, așa cum ne-a fost făcut cunoscut și nouă. Toată lumea merită să audă despre dragostea lui Dumnezeu.

Când ați citit despre invitația lui Dumnezeu de a păși în lumina zilei, poate v-ați dat seama că un anumit domeniu din viața voastră a rămas ascuns. S-ar putea să fie vorba despre un cotlon tainic al fricii și al rușinii întunecate. Poate fi o ușă sau o fereastră pe care vă temeți să o deschideți. Vă înțeleg.

Când călătorim împreună cu familia, cerem deseori la hotel camere alăturate. Acestea sunt așezate una lângă alta, despărțite însă de două uși. Deși există o cale de acces dintr-o încăpere în alta, nu se poate intra alături decât atunci când amândouă ușile sunt deschise. De obicei, eu și John deschidem de îndată ușa, iar ceva mai târziu o deschid și băieții, după ce și-au despachetat bagajele și s-au schimbat. Odată ce sunt deschise ambele uși, noi avem acces la ei și ei la noi. Astfel, putem trece nestingheriți dintr-o cameră în alta.

Preaiubitelor, deschideți ușa. Dincolo de ea veți da peste o încăpere luminoasă, în care se găsește familia voastră. Nu vă temeți. Dumnezeu nu a închis ușa care dă spre voi, iar o ușă deschisă deja înainte nu vă va fi trântită în față. Ușa Lui este deschisă pentru voi. Nu trebuie decât să apăsați pe clanța ușii voastre.

Vă invit să deschideți înaintea Lui fiecare latură dureroasă din inima voastră. Lăsați viața și lumina Lui să dea la o parte orice urmă de umbră.

Vrăjmașul sufletului vostru vrea să rămâneți pe tărâmul umbrelor. Întunericul face să pară complicat și tulbure ceea ce este simplu și evident la lumină. Dumnezeu nu dorește doar să trăim în lumină, ci și să pășim înainte ușori, fără a fi apăsați de poveri, fapt care se poate întâmpla chiar acum. În aceasta stă frumusețea și puterea rugăciunii.

Am scris mai jos câteva cuvinte menite să vă ajute să descuiți și să deschideți ușa voastră, însă nu trebuie să vă simțiți încorsetate de ele, ci vă puteți lăsa călăuzite de îndemnul inimii voastre.

Drag Tată ceresc,

Vin înaintea Ta în Numele lui Isus. Iartă-mă că m-am ascuns până acum. Vreau să ies la lumină. Deschid larg orice ușă închisă și pășesc în lumina și bunătatea dragostei Tale. Primesc bucuroasă dreptul meu de a fi iertată și aleg să pășesc înainte în adevăr, fiindcă numai acesta mă duce pe calea libertății. Sunt a Ta. Capitulez înaintea iubirii Tale și voi merge de acum pe calea Ta. Luminează-mi Tu drumul. Amin.

Vederea nocturnă

Acum, surori ale luminii, sunt nerăbdătoare să vă împărtășesc un alt atribut pe care l-am descoperit la leoaică. După cum știți, leoaicele trăiesc la lumină și vânează pe întuneric. Dar cum se face că izbutesc să prindă prada prin beznă? Răspunsul are de-a face cu simțul dezvoltat al mirosului ori cu auzul lor fin? Nu!

Surorile noastre leoaice *pot vedea în întuneric*. Cum anume?

Se pare că leoaica și alte feline au abilitatea unică de a capta lumina, care este apoi refractată și reflectată. Ele au capacitatea de a folosi orice

licăr de lumină din mediul în care se află pentru a vedea. Dacă s-ar găsi într-o beznă deplină, leoaica nu ar vedea nimic, aidoma nouă. Însă, dacă întunericul e străbătut de o sclipire de lumină, aceasta este captată și folosită. Până și strălucirea lunii sau licărirea îndepărtată a stelelor o ajută pe leoaică să vadă în timpul nopții.

Pupilele felinei, prin care lumina pătrunde în ochi, sunt diferite de ale noastre, îngăduindu-le să își concentreze privirea și atunci când alții nu zăresc nimic. Într-un fel, lumina cu ajutorul căreia văd ele vine mai degrabă dinăuntrul ochilor decât din mediul înconjurător. Acesta este motivul pentru care ochii pisicilor strălucesc uneori în întuneric. Ele folosesc orice rază de lumină și o reflectă.

De ce ne-am lăsa noi mai prejos? Pe măsură ce bezna din lumea noastră se întetește, vom avea în jur tot mai puține surse de lumină de care să ne putem folosi. A sosit vremea să dezvoltăm și să întrebuițăm sursa de lumină dinăuntrul nostru.

*Dacă voi zice: „Cel puțin în întunericul mă va acoperi
și se va face noapte lumina dimprejurul meu!”
Iată că nici chiar în întunericul nu este întunecos pentru Tine,
ci noaptea strălucește ca ziua
și în întunericul ca lumina. (Psalmul 139:11-12)*

Dacă a fost vreodată o vreme în care să fie nevoie să deprindem abilitatea leoaicelor de a vedea în întuneric, aceasta este acum. Cei mai mulți dintre noi pot vedea în timpul zilei, însă îndemnul meu este să ne dezvoltăm abilitatea de a vedea în beznă. Lumina cu ajutorul căreia văd leoaicele este cea din ochii lor. Dacă suntem luminate din interior,

Dumnezeu nu este o ipoteză care decurge în urma unor presupuneri logice, ci o descoperire imediată, vădită ca lumina. El nu este ceva ce trebuie căutat în beznă cu ajutorul luminii rațiunii. El este lumina.

—ABRAHAM JOSHUA HESCHEL

nu vom rămâne sub stăpânirea întunecimii din jurul nostru, ci ne vom bucura de o vedere mai largă, fiind în stare să privim lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu.

Dumnezeu este lumină. În El nu este întuneric. Mă întreb dacă este suficient loc în mintea noastră pentru a cuprinde această afirmație. Acolo unde este lumină, se poate vedea. Unde se poate

vedea, există speranță și posibilitatea recăpătării vederii. Odată ce vedem, avem parte de descoperire.

Țin minte primul pasaj din Scriptură care mi-a fost dedicat într-o scrisoare. Era din Efeseni 1:

Mă rog ca Dumnezeuul Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui. (Efeseni 1:17-18)

Cuvintele acestea au devenit pentru mine o rugăciune zilnică. Le șopteam când îmi închideam ochii în fiecare seară și Îl invitam pe Dumnezeu să pătrundă în visele mele. La lumina zilei, mă bucuram de promisiunea lor, înainte de a citi din Scriptură. M-am trezit înfășurată în minunăția promisiunii legate de luminarea ochilor cu abilitatea de a vedea cerul manifestându-se pe Pământ.

Devenim ceea ce privim și exprimăm ceea ce vedem. Mă tem că am pierdut din vedere cât de mare este minunea pregătită de Dumnezeu pentru noi. Doamne, dă-ne ochi să vedem!

Cerința aceasta scoate la iveală ceea ce ar trebui să constituie simplitatea pură, copilărească a domeniului profetic, pe care o vedem oglindită în porunca dată de Eli lui Samuel.

Du-te de te culcă; și, dacă vei mai fi chemat, să spui: „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă.” (1 Samuel 3:9)

Glasul lui Dumnezeu l-a strigat pe Samuel când se odihnea și l-a trezit din somn. Și noi ar trebui să răspundem asemeni lui: „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă.”

Până când nu l-a răspuns Domnului și nu l-a invitat să-i vorbească, Samuel nu avusese parte decât de cunoașterea Dumnezeului care l-a strigat pe nume. Însă de acum încolo el urma să vorbească în Numele Domnului.

Câte dintre noi Îl cunoaștem doar pe Dumnezeu care ne strigă pe nume? Credeți-mă, nu caut să bagatelizez o astfel de experiență, însă ea reprezintă doar începutul. Să trecem la acel „ceva mai mult” după care tânjește fiecare dintre noi. Dorim din toată inima să Îi

cunoaștem sfatul și să lucrăm împreună cu El, iar pentru aceasta trebuie să-I îngăduim să vorbească prin noi.

Atunci Domnul a zis lui Samuel: „Iată că voi face în Israel un lucru care va asurzi urechile oricui îl va auzi.” (1 Samuel 3:11)

Nu mă îndoiesc de faptul că Dumnezeu ne spune acum: „Fiicele Mele, ascultați cu băgare de seamă. Voi face pe Pământ un lucru care va tulbura lumea și care îi va capta atenția.” Dumnezeu tânjește după un popor care să îndrepte atenția lumii înspre El.

În zilele lui Samuel, glasul Domnului se auzea rareori, iar jertfele poporului Său și cinstea care trebuia dată închinării erau privite cu dispreț. Păcatul sexual domnea... în templu! Cărmuitorul israeliților nu era în stare sau nu dorea să își țină fiii în frâu, fiindcă trăgea și el foloase, în mod inevitabil, de pe urma purtării lor.

Ca urmare, Dumnezeu a întors spatele casei lui Eli, după care a trezit din somn și a sfințit un tânăr în care putea avea încredere. Fărădelegile din vremea noastră seamănă cu cele de atunci, iar Dumnezeu are copii care se trezesc din somn și sunt plini de însuflețire.

Tânărul Samuel creștea mereu, și era plăcut Domnului și oamenilor [era plin de însuflețire și creștea, binecuvântat de Dumnezeu și plăcut oamenilor]. (1 Samuel 2:26)

Am văzut tineri care se potrivesc acestei descrieri: *plini de însuflețire*, binecuvântați de Dumnezeu și plăcuți înaintea oamenilor. Atingerea divină este peste viața lor și Dumnezeu dorește să îi aducă alături de noi, ca să-I urmăm împreună chemarea.

Pentru aceasta, este nevoie de o trezire profetică a ochilor noștri, ca ei să poată vedea ce face Dumnezeu, a urechilor, ca ele să audă ce spune Domnul, toate acestea însoțite de abilitatea de a descoperi Cuvântul Lui într-un mod plin de viață și de însuflețire, așa încât el să îndepărteze orice piedici din inima oamenilor.

În lumina celor spuse, aș vrea să privim paginile acestea dintr-o perspectivă profetică. Aș dori ca voi să așteptați și să le îngăduiți să vorbească adâncului inimii voastre. Când citiți anumite pasaje

sau descoperiți unele imagini, s-ar putea ca ele să stârnească ori să însuflețească un dar al lui Dumnezeu dinăuntru vostru.

În astfel de cazuri, Duhul Sfânt este cel care lărgeste limitele vieții voastre și vă sporește capacitatea de a vedea, a auzi și a înțelege.

Odată, după ce am terminat de vorbit, o tânără frumoasă pe care Dumnezeu a uns-o cu putere a venit la mine și mi-a spus: „De fiecare dată când te aud, tresaltă copilașul din mine.”

Ea nu aștepta un copil, cel puțin nu în felul în care înțelegem noi expresia. Tânăra se referea la însuflețirea a ceva sădit de Dumnezeu în ea, pe care nu știa cum altfel să-l descrie.

Poate că ați simțit și voi aceeași însuflețire înăuntru vostru, dar, spre deosebire de tânăra amintită, v-ați împotrivit ei, spunând: „*Eu nu sunt chemată la lucrarea profetică!* Sunt o mamă casnică, o adolescentă, o femeie de carieră foarte ocupată sau o bunică.” Probabil că, atunci când auziți cuvântul *profet*, nu vă vine în minte decât imaginea lui Ieremia cel azvârlit în groapă, în oasele căruia ardea un foc mistuitor, ori a lui Iona care a ajuns în pântecul peștelui.

Ei bine, sunt de acord că viața voastră e tare diferită de a lor. Și poate că nu sunteți profetese, însă aceasta nu înseamnă că nu aveți nimic de-a face cu universul profetic.

A avea legătură cu profeticul înseamnă a fi niște persoane vizionare, în stare să vadă în viitor, fapt care vă dă capacitatea strategică de a prezice modul în care vor decurge anumite lucruri. Chiar și rugăciunile noastre îmbracă forma prevestirii. Știm că Dumnezeu ne aude, de aceea suntem convinse că El ne răspunde și că ne va arăta lucruri mărețe, pe care nu le-am cunoscut înainte. Ne rugăm și privim înainte, anticipând ce se va întâmpla.

În vremea când a trăit Isus pe Pământ, fariseii își pierduseră vederea spirituală. Viața și cuvintele lui Isus au constituit o confruntare neconținută a orbirii lor, fapt care le stârnea mânia. În Ioan 5, Isus i-a infuriat din nou, fiindcă de data aceasta vindecase un om într-o zi de sabbat. Fapta Lui încălca rânduielile lor privitoare la ziua de odihnă. Este important să observăm însă că ceea ce a făcut Isus era în concordanță cu porunca lui Dumnezeu, care cerea poporului să cinstească, să respecte și să păstreze ziua de sabbat ca pe una sfântă.

Ce putea fi mai sfânt decât vindecarea unui om neputincios? În ochii fariseilor, era mai sfânt să nu facă nimic, iar dacă era să fie vindecat

cineva, minunea trebuia să se petreacă în altă zi din săptămână. Orbiți de rânduilele puse de ei, fariseii se rătăciseră de pe cale.

Dar Isus le-a răspuns: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu, de asemenea, lucrez.”

Tocmai de aceea căutau și mai mult iudeii să-L *omoare*, nu numai fiindcă dezlega ziua sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu.

Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face *decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai*. Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I *arată tot ce face*.” (Ioan 5:17-20)

Sabatul nu are de-a face cu lucrarea înfăptuită de noi, ci cu odihna în cea făcută de Dumnezeu. Vorbele fără ocolișuri rostite de Isus ridică mai multe întrebări la care trebuie să găsim un răspuns.

Mai întâi: sunteți voi ficele lui Dumnezeu?

Vreți să vedeți ce face Tatăl?

Doriți să vă arate ceea ce înfăptuiește?

Vreți să fiți niște purtătoare ale luminii sau niște femei care îi îndrumă pe alții spre întuneric?

Vă place să vă trăiți viața creștină de unele singure?

Vreți să arătați frumusețea lui Dumnezeu unei lumi istovite, dezamăgite, muribunde și rănite?

Isus nu a fost niciodată un ciudat, însă oriunde a mers a făcut oamenii să se minuneze de Dumnezeu. Dacă Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu a putut face nimic de la Sine, atunci nici noi nu putem înfăptui nimic prin propriile puteri, fără a fi iluminate de descoperirea Duhului Sfânt. Și noi ar trebui să umblăm pe Pământ aidoma Lui. Pentru aceasta, Isus ne-a promis că ne va da ajutorul Său. Ca să accentuăm adevărul acesta, ne vom întoarce la capitolul 2 din Faptele Apostolilor.

*„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu,
voi turna din Duhul Meu peste orice făptură;
feciorii voștri și fetele voastre vor proroci,
tinerii voștri vor avea vedenii
și bătrânii voștri vor visa vise!
Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna,*

*în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor proroci.
Voi face să se arate semne sus în cer
și minuni jos pe Pământ, sânge,
foc și un vârtej de fum; soarele se va prefăce în întuneric
și luna în sânge,
înainte ca să vină ziua Domnului,
ziua aceea mare și strălucită.
Atunci oricine va chema Numele Domnului
va fi mântuit.” (Fapte 2:17-21)*

În aceste zile de pe urmă avem însă promisiunea șoaptelor Vântului divin. Credeți-mă, la prima vedere îmi vine să mă întreb de ce ne-ar alege Dumnezeu pe noi. Călătorind prin lume și privind în jurul meu, îmi spun că nu aceștia sunt oamenii sau epoca peste care aș fi ales eu să Se reverse Duhul Sfânt. Aș fi optat pentru o perioadă mai frumoasă, mai curată și mai sigură, când vremurile nu erau atât de tulburi.

M-aș fi gândit la anii 50 d.Hr., chiar înainte să înceapă prigonirea creștinilor, ca la alegerea cea mai potrivită. Însă ce s-ar fi întâmplat atunci cu noi? Sau poate că voi spuneți că nu vreți sau nu aveți nevoie de revărsarea Duhului. Poate că biserica voastră nu crede în așa ceva. Însă, în realitate, important nu este ce spun eu sau ce vreți voi. „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură.”

Se pare că, în cele din urmă, Dumnezeu va avea un popor al Său și ultimul cuvânt de spus. Ce anume înseamnă aceasta? Cum ar putea arăta o revărsare a Duhului Său? Ei bine, haideți să explorăm și să definim mai precis dinamica revărsării Duhului Sfânt.

Cu aproximativ două mii de ani în urmă, Duhul Sfânt a coborât pe Pământ pentru a-L face cunoscut pe Isus și pentru a înnoi inima credincioșilor de pretutindeni. Duhul Sfânt era, deci, la lucru, în trupul lui Cristos, Biserica. Însă mie mi-ar fi destul de greu să afirm că ceea ce avem acum constituie o revărsare a Duhului Sfânt.

Cum ar trebui, deci, să arate aceasta?

Ca să aflăm, trebuie să vedem mai întâi care este sensul cuvântului *duh* sau *spirit*. Acesta are patru înțelesuri distincte. Primul este acela de „tărie”. În definiția aceasta sunt incluse și următoarele sensuri: curaj,

Trezirea leoaicei

caracter, voință, forță, tărie morală, înțelepciune, hotărâre, cutezanță, ardoare și temeritate. Versetul următor constituie un exemplu al revărsării Duhului Sfânt sub forma curajului și a tăriei fizice.

Duhul Domnului a venit peste Samson; și, fără să aibă ceva în mână, Samson a sfâșiat pe leu cum se sfâșie un ied. (Judecători 14:6)

Exemplul acesta este unul diferit de imaginea Duhului care coboară în chip de porumbel.

Iată o altă situație de coborâre a Duhului Sfânt sub forma înțelepciunii și a tăriei de caracter:

*Duhul Domnului Se va odihni peste El,
duh de înțelepciune și de pricepere,
duh de sfat și de tărie,
duh de cunoștință și de frică de Domnul. (Isaia 11:2)*

Apoi:

*Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeu, pune în mine un
duh nou și statornic! (Psalmul 51:10)*

Vedem în altă parte Duhul revărsat sub forma abilității și a iscusinței:

*L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de
înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări.
(Exod 31:3)*

Iată apoi un pasaj în care revărsarea Duhului Sfânt are de-a face cu inima:

*Le voi da o altă inimă și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din
trupul lor inima de piatră și le voi da o inimă de carne.
(Ezechiel 11:19)*

A doua definiție a cuvântului *duh* se regăsește sub umbrela celui de *suflet*, care se referă la *sinele lăuntric*, *forța vieții* și *esența ființei umane*.

*Duhul omului îl sprijină la boală;
dar duhul doborât de întristare cine-l va ridica? (Proverbe
18:14)*

*O inimă veselă înseninează fața;
dar când inima este tristă, duhul este mâhnit. (Proverbe 15:13)*

Următoarea definiție a termenului *duh* sau *spirit* se referă la o fantomă, o nălucă, un strigoi sau o fantasmă. (Sunt destul de sigură că nu este cazul să cercetăm mai departe sensul acesta.)

În ultimul rând, cuvântul *duh* sau *spirit* este definit ca „un simțământ general, atitudine, dispoziție, tendință și atmosferă”. Poate ați auzit oameni spunând că, într-un loc, e un spirit plăcut. Ei nu se referă la vreo stafie sau la un porumbel, ci la o atmosferă sau la o stare de anticipare. Mai mult decât probabil, în odaia de sus, înainte de prima revărsare a Duhului, când oamenii erau strânși laolaltă într-un gând, exista o atmosferă, o stare sau un spirit care a întâmpinat cu brațele deschise și a onorat tot ceea ce dorea Dumnezeu să facă.

*Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.
(2 Corinteni 3:17)*

Vedem aici că Duhul Sfânt favorizează crearea unei atmosfere în care domnește libertatea de a primi ceea ce vrea Dumnezeu să dăruiască.

Ați observat, probabil, că nu am definit *duhul* ca pe darul vorbirii în limbi. Vorbirea în limbi nu este decât una dintre manifestările sau dovezile prezenței Duhului Sfânt, însă ea nu constituie exprimarea deplină a Duhului.

De-a lungul Scripturii am văzut Duhul Sfânt manifestându-se în multe dintre modurile amintite deja. Duhul l-a înzestrat pe Samson cu o putere supraomenească, așa încât a putut dărâma un templu al filistenilor. Ilie a întrecut în fugă carul împăratului. Curajul Domnului a venit peste Ghedeon, iar acesta a strâns o oștire fără arme, cu care

și-a învins dușmanii. Prin puterea Duhului, Debora, o femeie singură din pustie, a adunat o oaste de care vrăjmașii lui Israel au fost siliți să țină seama. Prin puterea Duhului Sfânt, Isus a manifestat caracterul lui Dumnezeu pretutindeni unde a mers și în fața tuturor celor pe care i-a întâlnit.

Iată-ne ajunși acum la noi. Biblia spune că, în zilele noastre, inima oamenilor se va topi de groază. Cum va putea fi biruită frica aceasta chinuitoare? Poate că răspunsul stă în revărsarea unui curaj de obârșie divină.

Fiindcă trăim într-o perioadă a restaurării profetice, uneori oamenii văd ce se zărește la orizont, însă li se pare că, dacă spun și altora ceea ce percep, cuvintele lor vor suna forțat ori vor semăna cu o născocire. Poate că unele dintre voi ați dat peste mișcări profetice din trecut care vi s-au părut oarecum ciudate sau deplasate de-a binelea.

Ei bine, haideți să lămurim lucrurile. Dumnezeu dorește mai mult decât o poziție în trupul Lui ori un grup de oameni cu titluri. El caută credincioși după inima Sa. Noi avem de-a face cu dimensiunea profetică prin simplul fapt că ne-am născut în vremea aceasta; nu fiindcă am mers la seminar, ci pentru că, asemeni lui Samuel, am mers în prezența Domnului. Nu e nimic greșit în a merge la seminar, doar că nu totul se rezumă la atât.

Dumnezeu nu a dorit niciodată ca legătura cu dimensiunea profetică să fie exclusivistă, elitistă sau limitată. Dimpotrivă, El a menit creația, imaginile și cuvintele profetice să ne deschidă ochii să vedem, urechile să auzim, gura să vorbim și inima să înțelegem.

Cu riscul de a simplifica prea mult dimensiunea profetică, aș vrea să vă ofer câteva linii călăuzitoare pe care le-am spicuit studiind cartea profetului meu preferat, Isaia. De la începutul scrierilor sale inspirate și profetice, aflăm următoarele:

El ne va arăta modul în care lucrează, ca să putem trăi potrivit felului cum suntem creați. (Isaia 2:3, traducerea The Message)

Îmi place ideea aceasta: felul în care lucrează Dumnezeu ne este făcut cunoscut ca să putem trăi potrivit modului cum am fost creați să trăim. Am fost făcuți să trăim sincronizându-ne cu Dumnezeu. El vrea să ne descopere căile și lucrările Lui. În lumina acestui adevăr, am

găsit câteva îndrumări elementare în Isaia 49, citate și de către Pavel în Romani 9.

- Priviți în sus.
- Priviți în jur.
- Priviți cu luare-aminte.
- Priviți înainte.
- Spuneți adevărul.

Mai întâi, *priviți în sus*. Dacă vă întrebați cum să vă ridicați ochii spre cer, nu trebuie decât să căutați în cartea Apocalipsa pentru a vedea perspectiva cerească. Nu vă gândiți la cartea aceasta ca la un manual profetic înspăimântător, despre vremurile sfârșitului. Ea constituie o colecție a revelațiilor privitoare la ceea ce a fost, la ceea ce este și la ce urmează să vină. Dumnezeu Se situează în afara timpului, nu este afectat de El și ne vorbește adesea de pe această poziție. Când eram la colegiu, am făcut un curs de un semestru întreg despre Apocalipsa și sunt încă uimită de încercările oamenilor de a o vârl cu de-a sila înăuntrul granițelor noastre temporale. Mă îndoiesc de faptul că Ioan însuși, cel care a scris cartea, a înțeles-o întru totul. Uneori este de preferat să nu cunoaștem totul, dar să credem pur și simplu că există un scenariu mult mai amplu decât ne putem închipui și că acesta se desfășoară în spatele scenei.

Nevoia de a ne ridica privirea în sus este stringentă. Noi încă predicăm despre Isus care a pășit pe țărmurile Mării Galileei, în tovărășia ucenicilor, dezbrăcat de natura Sa divină și umblând pe Pământ ca Fiu al omului. Cum rămâne însă cu Isus care S-a descoperit lui Ioan? Închipuiți-vă, dacă puteți, imaginea aceasta:

Fiul omului

*[era] îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare
și încins la piept cu un brâu de aur.*

*Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada;
ochii Lui erau ca para focului;*

*picioarele Lui erau ca arama aprinsă
și arsă într-un cuptor;*

*și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari.
În mâna dreaptă ținea șapte stele.*

Trezirea leoaicei

*Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri
și fața Lui era ca soarele,
când strălucește în toată puterea lui.*

*Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a
pus mâna dreaptă peste mine și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel
dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu
în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților. Scrie
dar lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au
să fie după ele.*

(Apocalipsa 1:13-19)

Să ne gândim acum logic: se prea poate ca Ioan să fi fost cel mai stabil dintre ucenici. Se pare că s-a numărat printre favoriții lui Isus. La urma urmelor, el este cel căruia I-a arătat Isus încredere la Cina cea de taină. Ioan L-a văzut pe Isus revelat în ceruri ca Fiul al lui Dumnezeu și a căzut ca mort la picioarele Lui! Imaginea aceasta este ceva mai mult decât cea a lui Isus care poartă un miel pe umeri sau prăjește niște pește. Este vorba despre Fiul Celui Preaînalt, descoperit ca un împărat războinic, înarmat, îmbrăcat în măreție, care ține stelele în mână. Cum ar fi dacă am începe să predicăm această revelație aprigă a lui Isus? Uitați-vă numai la începutul cărții Apocalipsa:

Descoperirea lui Isus Cristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând pe îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Cristos, și a spus tot ce a văzut.

*Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii, și
păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!*

(Apocalipsa 1:1-3)

Cartea aceasta este înainte de toate o dezvăluire a lui Isus. Binecuvântarea este rostită peste cei care citesc, ascultă și păstrează această revelație, ceea ce îmi spune că ar trebui să fie demnă de atenția noastră. De ce să fie necesară această revelare a lui Cristos? Nu avem consemnarea modului în care a trăit și a umblat El pe Pământ?

Cred că pe paginile acestei cărți zărim un crâmpel a ceea ce este cu adevărat Isus cel triumfător, Mesia al nostru. El s-a dezbrăcat de Sine și a devenit ca noi, pentru ca, la rândul-ne, să ne dezbrăcăm de noi înșine și să devenim asemeni Lui. El este măreț, sfânt, glorios... Prin urmare, *priviți în sus*.

Apoi, suntem chemate să *privim în jur*. Odată ce am întrezărit perspectiva cerului, începem să ne vedem pe noi însene, ceea ce ne înconjoară și pe locuitorii Pământului cu alți ochi sau cu unii care au avut parte de iluminare. Isaia a avut experiența aceasta când a fost copleșit de revelația lui Dumnezeu din Isaia 6. Mai întâi, cuvintele lui i s-au părut întinate. Apoi s-a gândit la oamenii în mijlocul cărora trăia și care erau tot întinați. Cu un cărbune aprins i-au fost îndepărtate vinovăția și păcatul, iar Isaia a răspuns: „Trimite-mă”. A fost curățit și apoi pregătit să meargă la un popor despre care Dumnezeu îi spusese dinainte că nu avea să-l asculte.

Imaginile contrastante, aflate parcă în conflict, ale Dumnezeului nostru sfânt, neprihănit și a ceea ce vedem când luăm pulsul nostru și al lumii care ne înconjoară ar trebui să ne frângă inima. Priviți în jurul vostru. Urmăriți știrile sau chiar un serial de comedie. Ce vedeți? Eu văd păcat și nedreptate, dar mai văd și copiii luminii care încep să iasă din ascunziș, pentru a da piept cu întunericul greu care s-a strâns buluc în timp ce ei se doseau în lumină.

În al treilea rând, trebuie să *privim cu luare-aminte*. Cred că aceasta înseamnă să căutăm moduri de a face ceea ce e bine sau de a îndrepta ce nu e sănătos și corect în lumea noastră. De aceea, trebuie să răspândim lumina, ca să dăm în vileag locurile unde stăpânește întunericul, aducând astfel speranță celor deznădăjduiți de pretutindeni, întorcând spatele răului săvârșit de noi și făcând ce este bine. Luptați pentru a restabili sănătatea și tăria acolo unde este boală sau compromis. Aceasta poate include soluții în domeniul economic, educațional și chiar îndreptarea unor deficiențe în domeniul relațiilor.

Pretutindeni în jurul nostru există căsnicii și familii care au nevoie de o restaurare a stării lor de sănătate. Sunt oameni care au disperată nevoie de tratamente medicale, de apă potabilă și de hrană. Sunt oameni singuri, care au nevoie de o familie, orfani care trebuie adoptați și prizonieri care trebuie salvați. Există oameni apăsăți și marginalizați care au nevoie să fie ridicați. *Priviți cu luare-aminte*.

Apoi, pentru a *privi înainte* trebuie să ne dăm seama de faptul că alegerile noastre de astăzi vor dăinui, astfel că ele necesită nu doar discernământul de a privi cu luare-aminte, ci și anticiparea a ceea ce ne stă în față. Trebuie să trăim mânați de hotărârea deliberată de a privi în viitor, atunci când ne apropiem de momentele de cotitură ale vieții.

Eu am o motocicletă Ninja. Probabil că, dintre bunurile pe care le dețin, nu e cel a cărui folosință mă face să fiu în cea mai deplină siguranță, astfel că, pentru ca soțul meu să nu fie neliniștit când conduc un vehicul atât de periculos, am mers la un curs destinat siguranței motocicliștilor (am fost singura femeie între toți participanții). Acolo am învățat că majoritatea accidentelor au loc în intersecții, nu pentru că motociclistul ar conduce periculos, ci pentru simplul motiv că șoferii mașinilor nu îl văd. Ca să evităm accidente, am memorat un cuvânt menit să ne aducă aminte că trebuia să fim proactivi: SEE (joc de cuvinte în limba engleză, în care verbul „a vedea” e folosit ca acronim pentru alte trei verbe, *n. trad.*), format din inițialele cuvintelor a cerceta, a evalua și a executa.

Când mă apropii de o intersecție în timp ce-mi conduc motocicleta, sunt mult mai conștientă de prezența mașinilor decât sunt șoferii de a mea. În urma combinației dintre atenția mea mărită și lipsa lor de atenție, încep să cercetez situația. Îmi trec privirea peste mașinile din jur și observ ce șofer vorbește la telefon, care urmează să vireze, care m-a observat și care nu, după care sesizez condițiile de trafic. Nu mă împac bine cu pietricelele și cu nisipul de pe șosele. Cercetez fiecare intersecție, în căutarea unor potențiale probleme și a unui culoar spre cealaltă parte.

Odată cercetarea mea încheiată, evaluez condițiile cu care mă confrunt și stabilesc abordarea cea mai potrivită. Uneori, când sunt împreună cu John, pornește el primul, fiindcă motocicleta lui e mult mai zgomotoasă decât a mea, iar șoferii îl pot auzi când se apropie. Însă, dacă nu avem mașini în față, ci doar în urmă, el preferă să merg eu prima, ca să-mi acopere spatele.

Apoi, odată planul stabilit, îl punem în aplicare. Nu îi inducem în eroare pe ceilalți participanți la trafic; nu semnalizez un viraj la stânga, pentru ca apoi să merg drept înainte. Ne asigurăm că intențiile ne sunt foarte clare și apoi le transmitem celor din jur.

Când merg cu motocicleta, țin cont de altă lecție pe care am învățat-o folosind-o: dacă privesc în jos, mă paște pericolul să ajung pe jos. Ca și în viață, când sunt pe motocicletă trebuie să privesc în față și înspre virajele pe care urmează să le fac. Voi lua bine curba dacă îmi țin privirea ațintită spre locul către care mă îndrept (dacă privesc înainte), nu dacă mă uit spre cel în care am fost ori la cel unde sunt. Trebuie să privesc spre destinație.

Locul unde ne aflăm acum nu e cel spre care mergem. În față ne stau încă multe: multă bucurie, multe primejdii, mai mult din Dumnezeu, mai multe rele, mai multă nedreptate, libertate, putere, lumină și speranță.

Noi constituim intersecția felului în care sunt lucrurile și al celui în care vor fi sau ar trebui să fie. Aceasta înseamnă că vom întâlni mulți șoferi neatenți, care trec prin viață pe lângă noi. Nu este sarcina lor să aibă grijă de noi, ci a noastră să fim cu băgare de seamă la ei.

Ultimul îndemn este acela de *a spune adevărul*. Pavel afirma că Isaia a privit înainte și a spus adevărul. În timpul vieții profetului, cuvintele lui nu au fost primite întotdeauna ca unele adevărate. Potrivit unor istorici, a fost tăiat în două cu ferăstrăul pentru că a spus adevărul. Acesta din urmă nu a fost bine primit sau plăcut la auz, însă profetul nu doar că l-a spus, ci a și trăit adevărul pe care l-a proclamat pentru vremurile viitoare.

Ceea ce are însemnătate înaintea lui Dumnezeu este cine sunteți și cum trăiți. Închinarea voastră trebuie să vă angreneze duhul în căutarea adevărului. Iată ce fel de oameni caută Dumnezeu: unii care, cu simplitate și sinceritate, sunt ei înșiși înaintea Lui, în închinare. (Ioan 4:23, traducerea The Message)

Priviți în ce fel S-a rugat Isus pentru noi:

Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. (Ioan 17:17-19)

Dacă nu știm care este adevărul, avem Cuvântul lui Dumnezeu să ne lumineze calea spre Isus, adevărul întrupat.

Unii au privit în sus, dar nu și în jur, așa că s-au ascuns. Alții au privit numai în jur, dar s-au simțit copleșiți, fiindcă nu au privit și în sus, iar ca urmare nu au făcut nimic. Altă categorie de oameni au privit înainte, însă nu au spus adevărul, așa că au trăit o minciună. Mai sunt apoi cei care au spus adevărul, dar nu au privit niciodată în jur, astfel că adevărul nu a adus însănătoșire altora.

În concordanță cu încercarea mea de a ridica ștacheta în capitolul următor, scopul meu este acela de a contura stângaci minunăția divină nestăvilită, ca să putem regăsi unele aspecte ale tăriei pierdute, nu în urma revărsării ei, ci grație abilității de a vedea dincolo de tărâmul pământesc.

Nu vă gândiți că ceea ce vă împărtășesc pe aceste pagini e un soi de născocire. Gândurile acestea mi-au fost descoperite în urma unei revelații a minunăției divine, iar rândurile care urmează nu sunt decât o încercare omenească de a vă împărtăși o revelație mai măreață decât pot cuprinde eu în cuvinte.

Într-o lume întunecată de nerozie, este esențial să avem o înțelegere care să aibă parte de iluminarea divină. Este adevărat că devenim ceea ce privim. Trebuie să îngăduim vederii și imaginii lăuntrice a luminii să acopere ceea ce ne înconjoară. A venit vremea să privim dincolo de ce se vede în mod lămurit și să întrezărim ce face Dumnezeu în mijlocul lumii noastre deznădăjduite.

Chiar dacă în fața ochilor noștri se întinde întunericul, noi trebuie să declarăm lumina.

Cu ochii luminați de o înțelegere divină, vom redescoperi minunăția măreției Dumnezeului nostru. Doamne, dă-ne ochi să vedem!

Odată cu sporirea luminii, cred că va avea loc o trezire profetică divină. Dumnezeu ne va da ochi să vedem ce face El, urechi să auzim ce spune și îndrăzneală să rostim Cuvântul Lui cu autoritate. Odată ce trezirea aceasta are loc, piedicile din inima oamenilor se vor năru.

Așteptați ca Dumnezeu să vă descopere minunăția Lui în adâncul ființei voastre și îngăduiți-I să o facă. Abilitatea profetică de a zări un crâmpoi al felului în care vede El stă în contemplarea minunăției Sale

și în dobândirea unei perspective divine. În absența acesteia, viața nu este mai mult decât un mers poticnit prin întuneric.

*Dacă oamenii nu pot vedea ce face Dumnezeu,
se împiedică mereu; însă,
când iau seama la ce le descoperă El,
sunt binecuvântați. (Proverbe 29:18, traducerea The Message)*

Isus nu a fost niciodată un om ciudat, însă pretutindeni unde a mers a arătat oamenilor minunăția lui Dumnezeu. De ce? Pentru că făcea doar ce Îl vedea pe Tatăl făcând. El vedea în același timp omenirea suferindă și răspunsul sfântului Său Tată față de starea ei. Isus a adus cu Sine lumina și adevărul, pentru a risipi bezna și minciunile religiei care întunecaseră ochii copiilor lui Israel, îndepărtându-i de Dumnezeul cel viu.

Un alt termen pentru *profet* este cel de *văzător*. Isus a văzut ceea ce a scăpat privirii altora. A luat aminte la oamenii suferinzi și marginalizați, și i-a atins pe cei necurați. El nu a văzut în fața ochilor doar mulțimi, ci oameni. A văzut mai mult decât bărbați și femei; a văzut indivizi și inimi. Isus a zărit lumina în mijlocul întunericului și a dat în vileag bezna care se pretindea a fi lumină. El era lumina lumii, iar acum noi suntem chemate să fim purtătoarele acestei lumini.

*Să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină,
în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște
lumini în lume. (Filipeni 2:15)*

Găsim aici, preaiubitelor, o descriere a umblării noastre prin întuneric. Noi trăim lumina divină în bezna care ne înconjoară. Îi lăsăm pe cei pierduți și suferinzi să vadă viața noastră transformată. Nu ne ascundem de întuneric, ci îl risipim. Bezna fuge din prezența noastră. Când lumina se apropie de tărâmul umbrei, descoperim că întunecimea a rămas în urmă. Sunt mulți cei ascunși în locuri întunecoase, așteptând lumina eliberării.

A sosit vremea să pornim la drum și să-i salvăm pe toți cei încă înlănțuiți, care au disperată nevoie de un mesaj al speranței.

La vânatoare prin întuneric

Am avut de curând ocazia să particip la o vânatoare prin beznă, în timp ce pășeam prin mahalalele mohorâte ale Indiei.

M-a luat prin surprindere ce am descoperit în întunericul de acolo. Am mers la Mumbai ca invitată a organizației Life Outreach. Aceasta colaborează cu alte organizații locale care lucrează pentru eliberarea femeilor și a copiilor prinși în capcana bordelurilor mizerabile și sordide cu care sunt presărate mahalalele.

Poporul indian are o frumusețe aparte, iar cultura lui are laturi care emană deopotrivă grația și bunătatea, însă condițiile din mahalale sunt de-a dreptul deplorabile. Ceea ce mi-au văzut ochii acolo făcea ca imaginile surprinse în filmul *Slumdog Millionaire* să pară curate. Șobolani de mărimea unor pisici mai mici se strecurau printre excrementele de oameni și de animale care umpleau ulițele și străzile.

Când am ieșit din mașina cu aer condiționat cu care străbătuserăm în siguranță traficul nebunesc din Mumbai, m-am trezit într-o lume cu totul străină. Nu o numesc astfel pentru că mă găseam într-un loc exotic, ci fiindcă acolo m-a întâmpinat o lume de sine stătătoare, o subcultură care purta amprenta inumanului.

Era anotimpul musonului, iar umiditatea și căldura făceau sufocant aerul stătut. Am fost învăluită îndată de miasmele mahalalei. Mirosul ascuțit de excremente și urină se amesteca acolo cu cel de mâncare stricăță, condiții mizere de viață și oameni murdari. Aerul era apăsător, trădând domnia unui spirit întunecat.

Am perceput prezența a două entități implicate în joc: frumosul popor indian și duhul plin de cruzime care-l ținea captiv. În mahala, efectele sau atributele acestuia din urmă nu puteau fi ascunse. Bărbații și femeile de acolo se clătinău sub greutatea lui, apăsați cu toții de sărăcia, corupția și depravarea aduse de el.

În încercarea de a trece neobservați, membrii echipei noastre s-au îmbrăcat în portul indian. Însă orice iluzie că ne-am putea strecura astfel fără să fim băgați în seamă s-a spulberat când ochii tuturor celor întâlniți s-au oprit asupra noastră.

Păstorul și însoțitorii noștri ne-au zorit să intrăm în clinica lor. Aceasta câștigase încrederea localnicilor și avea reputația unui loc în care oamenilor li se arăta dragoste și unde aveau parte de slujire.

Am intrat în anticamera modestă, unde pacienții așteptau în tăcere să le vină rândul. O echipă de lucrători alcătuită din foste dame de companie aștepta să sosim. Am pășit apoi într-o încăpere alăturată, unde mi s-a spus că mă aflu acolo doar pentru „a binecuvânta” femeile din bordeluri.

Mi-am dat seama de îndată că predica din geanta mea avea să fie inutilă. Mă vedeam depășită de situație și eram pe deplin conștientă că autoarea și vorbitoarea Lisa nu avea să impresioneze acolo. Fiindcă lucram sub acoperire, nu îmi puteam folosi Biblia. Traducătoarea mea nu vorbea foarte bine engleza, iar eu nu știam o boabă de hindi. Numai prin Duhul lui Dumnezeu puteam ajunge la inima acestor oameni.

Pentru a păstra ce puteam din mărturiile lor, am pus un microfon înăuntru tunicii mele și am trecut firul de legătură în jurul mijlocului meu, prinzându-l de reportofonul lipit de elasticul pantalonilor mei. O cameră ascunsă era mascată de eșarfa neagră înfășurată în jurul gâtului altei femei. Ne-am rugat ținându-ne de mâini și am ieșit apoi afară, pe străzile zgomotoase.

Am avut îndată senzația că sunt urmărită, însă nu de o privire dușmănoasă, ci de una stăruitoare. Mi-am ridicat ochii și, peste drum, la o fereastră de la etajul unei clădiri am zărit chipul unei frumoase fete asiatice. Nu i-aș fi dat mai mult de cincisprezece ani. Pe chipul ei se oglindea un amestec de durere și deznădejde. Abia atunci mi-am dat seama că se găsea îndărătul gratiilor, încuiată într-un bordel.

Cum poți răspunde unei asemenea priviri?

Nu cu un zâmbet, căci acesta nu poate fi împărtășit. Nu puteam clătina din cap, ca nu cumva tânăra aceea să creadă că o judecam sau că o priveam cu dezgust *pe ea*. Am privit-o la rândul meu, până când ea și-a întors ochii. Când m-am uitat în jos, am văzut o scară la baza căreia ședea un grup de bărbați furioși. M-au privit cu dispreț fățiș, părând a-mi spune: „Cine te crezi? Pleacă! Nu ai ce căuta aici!”

Fără îndoială că nu aveam. Nicio făptură omenească plămădită după chipul lui Dumnezeu nu avea ce căuta într-un loc atât de îngrozitor, din care nu-ți puteai dori decât să scapi.

Una dintre femei mi-a simțit neliniștea și și-a petrecut brațul pe după mijlocul meu, zicând: „Vino! Te ajut eu să treci strada!” M-a tras

după ea printre oameni, biciclete și mașini care mergeau pe străzile noroioase fără să respecte vreo regulă ori benzile de circulație.

După o zi petrecută în mahalaua aceea, am învățat că singura regulă de care trebuia să țină seama pietonii era aceasta: nu te opri odată ce ai început să traversezi. Trebuie să mergi înainte fără teamă, oricâte biciclete, motociclete și mașini ar veni spre tine. O dată am ezitat în mijlocul străzii, iar două foste dame de companie m-au flancat îndată și m-au împins spre cealaltă parte, clătinând din cap în timp ce-mi spuneau: „Nu te oprești! Te protejăm noi!” Și așa au făcut.

Primul bordel la care am ajuns avea o încăpere comună care nu măsura mai mult de un metru și jumătate pe doi și jumătate. Era spațiul în care așteptau clienții să fie serviți de fete și locul în care se strâneau femeile să gătească, să stea de vorbă și să-și îngrijească pruncii. Din încăperea întunecată se putea vedea mizeria din stradă. În această cămăruță se adunase un grupuleț de femei dornice să audă despre dragostea lui Dumnezeu.

Am intrat și nu am putut să nu văd o altă ușă acoperită în parte cu o pânză, care dădea spre un culoar îngust; de-a lungul acestuia se înșirau ceea ce păreau a fi niște cabine de baie. Am aflat mai târziu că erau locurile în care dormeau fetele și în care își serveau clienții. Privind spre holul acela, am băgat de seamă că vreo câteva uși erau închise, ceea ce putea însemna că fetele se odihneau sau că erau ocupate.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre femeile aflate în fața mea. Acestea acoperiseră dușumeaua și locurile pe care ședeam, care semănau cu niște bănci înșiruite de o parte și de alta a încăperii. Femeile stăteau înghesuite una lângă alta, acoperite de văluri, și ne priveau nesigure în timp ce ocupam câte un loc.

Translatoarea le-a salutat în limba hindi. Au ascultat-o cu atenție și respect, încuviințând după obiceiul indian.

Nu a trecut mult până mi-am auzit numele în amestecul de cuvinte rostite în hindi. Capetele celor din încăpere s-au întors spre mine. Am aruncat spre păstor o privire în care se oglindea disperarea. Acesta mi-a răspuns făcându-mi semn să mă ridic și repetându-mi sfatul dat mai devreme: „Fii o binecuvântare pentru ele... Te-au așteptat aici de două ceasuri!”

M-am prezentat și le-am spus de unde sunt. Le-am povestit că aveam patru fii și un nepot pe drum. Cuvintele păreau goale chiar și în auzul propriilor urechi. Ce putea însemna pentru femeile acestea sistemul meu de coordonate? Experiența lor era departe de ceea ce eu, o americană, defineam „normalul”. Însă au rămas politicoase și am încuviințat ușor.

Le-am împărtășit cum străbătuserăm cale lungă pentru a veni să le spunem că nu sunt singure. Femei din lumea întreagă le purtau în inimă și plângeau pentru suferința lor.

Oare ce le auzeau urechile? Nu erau singure? Vestea despre disperarea lor depășise granițele mahalalei? Existau alți oameni care plângeau din pricina pierderii suferite de ele? Le-am spus că multe femei duceau cauza acestor fiice ascunse ale Indiei înaintea tronului divin, în rugăciune. Chipurile lor au început să strălucească, brăzdate de lacrimi tăcute.

Uneori mă întreb dacă înțelegem cu adevărat puterea pe care o are stabilirea unei legături de la inimă la inimă. Noi nu suntem singure în necazurile noastre. Nu suntem singure nici în ce privește speranțele care ne animă. Isus a promis că va fi întotdeauna alături de noi.

Am mărturisit apoi regretul pe care îl purtam eu în inima mea, spunându-le cum, în anii tinereții, îmi irosisem puritatea sexuală și demnitatea care lor le fuseseră răpite cu de-a sila. Alesesem promiscuitatea, însă mai târziu am deschis ușa care dădea spre Dumnezeu, iar dragostea Lui mi-a inundat viața și m-a scăpat de la ruină. Femeile s-au aplecat spre mine, ascultând cu băgare de seamă.

Am simțit prezența Duhului Sfânt, care evidenția fiecare persoană în parte. Nu aveam în față un grup amorf de femei, ci niște fiice ale cerului. Am trecut pe lângă fiecare dintre ele, crezând că Dumnezeu Își va întinde la fel mâna și va însoți cuvintele mele omenești prin puterea Duhului Său. Uitându-mă în ochii lor, le-am spus cu blândețe: „Dumnezeu are un plan pentru viața voastră.”

Lacrimile au început să li se prelingă pe obraji când m-au auzit vorbind despre un Dumnezeu care le-a căutat și a venit la ele, în întunecimea care le robea. Ele știau prea bine ce însemna să trăiască sub apăsarea cuiva, ca victime ale planurilor făurite de alții. Fiecare fată trăia un coșmar pe care altcineva îl pusese la cale pentru viața ei. Toate femeile pe care le-am intervievat fuseseră răpite sau trase pe

sfoară și astfel ajunseseră pradă vieții sclaviei sexuale. Fuseseră înrobite prin promisiunea a ceea ce le ofeream eu acum: speranța.

Fiecare dintre ele îndrăznise să spere la ceva mai mult: o slujbă sau o educație mai bună, ori pur și simplu dragostea cuiva. Unele nădăjduiseră că vor scăpa de sărăcia cumplită din satele în care trăiau. Fuseseră mințite de bărbați și de femei în care avuseseră cândva încredere. Am auzit relatări despre situații în care unchi, soți, frați, veri, mătuși sau chiar prieteni le vânduseră. Visul lor după o viață mai bună a fost folosit pentru a le atrage în plasa trădării. Le-am îndemnat să spere din nou și să-și pună încrederea în Isus, Fiul lui Dumnezeu, care nu putea să mintă.

Le-am mai spus și alte lucruri pe care acum le-am uitat, fraze și cuvinte care, dacă ar fi repetate pe aceste pagini, ar putea suna copilăresc pentru societatea noastră apuseană. Însă, în momentele acelea, au fost inspirate de sus.

Fără nicio fanfaronadă, aș putea spune că peste încăperea aceea ticsită s-a coborât o atmosferă cerească. Între noi s-a înfiripat o legătură atunci când au răspuns Dumnezeului celui viu, care oferea speranță fiecăreia în parte.

Percepând schimbarea petrecută și conștientă de inabilitatea mea de a comunica direct cu ele, m-am întors spre păstor. Acesta s-a rugat cu și pentru femeile de acolo. În timp ce el a invocat prezența divină, femeile din grupul nostru s-au apropiat de acele fiice prețioase ale Tatălui și le-am îmbrățișat pe toate, învăluindu-le totodată în rugăciune. În momentele acelea, părea că zidurile s-au dărâmat.

Am observat un client care a ieșit dintr-o cămăruță, și-a închis fermoarul pantalonilor și ne-a aruncat peste umăr o privire dezgustată, în timp ce se îndrepta spre ieșire. Pentru el, eram niște vizitatori neobișnuiți.

Concentrate și aprige

Gândiți-vă la versetele următoare:

*Dar Tu vezi; căci Tu privești necazul și suferința,
ca să iei în mână pricina lor.*

*În nădejdea Ta se lasă cel nenorocit
și Tu vii în ajutorul orfanului.
Zdrobește brațul celui rău, pedepsește-i fărădelegile,
ca să piară din ochii Tăi!
Domnul este Împărat în veci de veci;
neamurile sunt nimicite din țara Lui.
Tu auzi rugăciunile celor ce sufăr, Doamne!
Le întărești inima, Îți pleci urechea spre ei,
ca să faci dreptate orfanului
și celui asuprit și ca să nu mai insuflă groaza
omul cel luat din pământ. (Psalmul 10:14-18)*

Auziți cu adevărat cuvintele acestea? Ele includ toate elementele de care avem nevoie pentru vânătoarea noastră pe tărâmul întunericului: credința, dreptatea, triumful, vindecarea, speranța, înfierea, restaurarea, neprihănirea, un sfârșit și un nou început! A venit vremea să ne rugăm folosind cuvintele acestea, iar dacă noi întrebuițăm ca armă Cuvântul lui Dumnezeu, El va veghea să se îplinească.

Este o rugăciune extremă, „de tip mafiot”. În ce mă privește, am obosit să tot aud rugăciuni plăcute, care nu implică niciun fel de riscuri. „Zdrobește brațul celui rău, pedepsește-i fărădelegile, ca să piară” este o rugăciune periculoasă, o cerere stăruitoare. Nu-mi închipui cum am putea rosti o asemenea rugăciune în liniște sau cu o atitudine pasivă. Psalmul 10 reprezintă, de fapt, promisiunea lui Dumnezeu pe care am luat-o cu mine ca pe o sabie când am călătorit de curând prin sud-estul Asiei. De câte ori am întâlnit nedreptatea, am întrebuițat rugăciunea aceasta ca pe o armă.

Fiți concentrate și aprige când vine vorba despre rugăciune. Închideți-vă ochii față de ceea ce este vădit și deschideți-i pentru a vedea imaginea restaurării și a dreptății, cea pe care Dumnezeu dorește să o aducă pe Pământ. Există oameni care au nevoie să-ți închizi ochii și să-i vezi pe ei când te rogi. Mă refer la acele rugăciuni stăruitoare care se înalță până la cer și care vă sperie când vă ies de pe buze.

O Biserică pasivă nu va dăinui. Speranța Bisericii este ca noi să pornim la vânătoare prin întuneric, până când Se întoarce Prințul păcii, pentru a pune capăt domniei groazei. Ca să se întâmple aceasta,

atât individual, cât și colectiv trebuie să căutăm și să salvăm ce este acum ascuns.

Credeți-mă, nu este nevoie să călătoriți până în India ca să găsiți oameni prinși în capcana întunericului. Există asemenea bărbați, femei și copii pretutindeni. Ei așteaptă să pășim înspre ei, să le deschidem ușa libertății și să ne îndepărtăm noi însene de orice întuneric din viața noastră, ca să îi putem ajuta pe ei să pășească pe tărâmul luminii.

Când suntem plini de lumina lui Dumnezeu, îi vom smulge cu adevărat pe cei pierduți din întuneric. Nu e acum vremea să ne certăm din pricina disputelor doctrinare sau să ne luăm la întrecere, să vedem cine are lucrarea cea mai extinsă ori bisericile cu cel mai impresionant statut. Ar trebui să slujim, nu să ne luptăm pentru putere și să ne comparăm unii cu alții.

Treziți-vă! Orfanii așteaptă să fie înfiați și au nevoie de îngrijire în toate privințele. Mii de oameni stingheri și izolați se roagă ca, în ciuda aparențelor, să nu fie cu adevărat singuri.

Am conturat conceptul „vânătorii în întuneric” la scară internațională, împărțînd în paginile acestea povestea suferinței și a traficului de persoane din India, însă el este menit să ne schimbe perspectiva. După ce v-am arătat imaginea aceasta, nu vă închipuți că durerea voastră sau a celor de lângă voi e lipsită de însemnătate. Dumnezeu este aproape de toți cei suferinzi. Agonia captivității, a izolării, a trădării, a siluirii, a abuzului și a deznădejdiei îi învăluie pe oamenii din orice popor. Ei au aceleași nevoi, oriunde s-ar afla, însă nu toți au parte de aceleași resurse.

Să ne dovedim administratori credincioși și să multiplicăm ceea ce avem. Sunteți binecuvântate pentru a-i binecuvânta pe alții. Nenumărate locuri au nevoie de binecuvântarea pe care o puteți voi aduce. Nu e nevoie să mergeți prea departe ca să aveți cui dăruți. Deznădejdea se poate găsi la locul vostru de muncă sau în magazinul în care vă faceți cumpărăturile. Abuzul se poate să se fi strecurat în căsnicia unei prietene. E posibil ca izolarea să-și fi întins lungile mreje peste oamenii alături de care vă închinați. Se poate ca odraslele voastre să se simtă trădate de cineva de la școală.

Deseori, simplul fapt că sădim sămânța speranței pentru alții se dovedește a fi propriul nostru balsam. Oamenii de pretutindeni au nevoie de dragostea și de valoarea pe care o dă Cristos sufletului lor.

Fie că stai ghemuiți în cotloanele unei lumi de o sărăcie lucie, fie că șed în turnuri de fildeș ori că se odihnesc temători într-un castel de cărți de joc, provocările sunt aceleași. În față le stai de o parte viața, iar de alta moartea și ruina, speranța și disperarea, lumina și întunericul. Cele două tărâmurii nu s-au văzut niciodată mai limpede, iar miza nu a fost nicicând mai mare.

Leoaicele trăiesc la lumină și vânează în întuneric. Nu-mi pot închipui un exemplu mai bun al felului în care sunteți chemate să vă purtați voi, fiice curajoase. Cred că țineți în mâini cartea aceasta pentru că sunteți niște fiice ale promisiunii divine. Ați deschis larg ușa. Acum deprindeți-vă să trăiți și să vă odihniți în lumina Lui glorioasă. Haideți să învățăm, deopotrivă, să trăim cu ușurință împreună; nu îngăduiți grijilor să vă izoleze sau să vă copleșească.

Să ne deschidem larg ochii și să ne deprindem să vedem în întuneric, pentru a privi dincolo de orizontul obișnuit și a vedea inimile și lucrurile ascunse. Să pornim împreună la vânătoare, în bezna lumii, și să-i ajutăm pe alții să pășească în lumina divină. Aidoma leoaicei, haideți să găsim echilibrul dintre starea destinsă și atitudinea aprigă. Odihniți-vă în El, relaxați-vă una în prezența altelei și luptați împreună, cu înverșunare, împotriva întunericului.

PĂȘIND ALĂTURI DE UN LEU

Nu plânge: iată că Leul din
seminția lui Iuda, Rădăcina lui
David, a biruit.

APOCALIPSA 5:5

Se întâmplă deseori să simțim că trecem singuri prin situații dificile. Însă, în realitate, cineva ascuns, dar plin de putere, pășește înaintea noastră, deschizându-ne calea. Pe măsură ce citiți mai departe, s-ar putea să vă dați seama că, fără să știți, ați pășit alături de Leul nostru, Isus Cristos.

Uneori, ideea de a merge pe urmele cuiva ne poate stârni teama. Provocarea nu stă neapărat în a înțelege ce ne spune Dumnezeu să facem, ci în a ști cum anume. Cei mai mulți oameni își doresc cu disperare să se împace cu Dumnezeu, însă nu au idee cum.

Isus ne-a dat o poruncă simplă, la prima vedere. Citiți aceste versiuni diferite ale pasajului din Matei 16:24.

Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.

Ca să înțelegem mai bine, iată și versiunea *The Message*:

Oricine vrea să vină cu Mine trebuie să Mă lase pe Mine să-l conduc. Nu voi stați pe scaunul șoferului, ci Eu. Nu fugiți de

suferință, ci întâmpinați-o cu bucurie. Urmăți-Mă și Eu vă voi arăta cum.

Porunca este clară: lepădați-vă de voi însevă, luați-vă crucea și urmați-L. Însă marea provocare este pusă de întrebarea: „Cum?”

- Cum ne lepădăm de noi însene?
- Ce înseamnă să ne luăm crucea?
- Cum mergem pe urmele unei persoane pe care nu o putem vedea?

Răspunsul este simplu: Isus ne conduce... iar noi Îl urmăm.

Umblând prin credință

Am deseori ocazia să vorbesc în fața unor grupuri de tinere, în întâlniri concepute sub forma întrebărilor și a răspunsurilor. Mă surprinde să văd de câte ori răspund la o întrebare, doar pentru ca aceasta să fie urmată de alta: „Dar cum?”

Cum știi când Dumnezeu îți vorbește? Cum îmi pot ierta tatăl? Cum scapi de o tulburare de alimentație? Cum știi când un tânăr întâlnit e cel potrivit pentru tine? Cum îți poți depăși sentimentele de frică, rușine și vinovăție?

Când am avut și eu de dus luptele cu privire la care m-au întrebat aceste tinere, am crezut pur și simplu că Scriptura era adevărată și apoi i-am urmat învățătura, oriunde m-a îndrumat aceasta. Isus este Cuvântul întrupat. Când citim Cuvântul lui Dumnezeu, vedem cum a umblat El pe Pământ și încotro ne conduce. Mulți oameni care au fost călăuziți de El să parcurgă drumuri dificile, la început nu s-au văzut în stare de așa ceva. Dar și-au adunat tot curajul și L-au urmat pe Isus prin credință.

Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe. (Evrei 11:33)

Fiindcă oamenii amintiți au acționat prin credință, împărățiile decăzute au fost răsturnate, fărădelegile au fost aduse în fața dreptății, iar promisiunile lui Dumnezeu au devenit realitate. Noi ne bucurăm

prin credință de planul și de promisiunile lui Dumnezeu pentru viața noastră. Este nevoie de credință pentru a merge oriunde ne conduce Leul nostru.

Credința depășește îndoiala. Noi Îl întrebăm pe Dumnezeu: „Ești lângă mine? Nu Te simt.” Prin credință Îl auzim pe Leul nostru răspunzând: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5).

Credința ne stârnește așteptările atunci când ne rugăm. Rugăciunea făcută cu credință îi va vindeca pe bolnavi, iar Domnul vă va însănătoși. Dacă ați săvârșit vreun păcat, el vă va fi iertat (vedeți Iacov 5:14).

Ce este o faptă săvârșită prin credință?

În cazul lui Avraam, părintele credinței noastre, o asemenea faptă a însemnat să Îl urmeze pe Dumnezeu într-o călătorie prin pustie, fără să știe unde anume va ajunge. Când am citit povestea drumului străbătut de Avraam și de Sara, am observat că Dumnezeu le-a dat atât pământul pe care au călcat, cât și cel care li se întindea în fața ochilor.

Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce. (Evrei 11:8)

Dacă Avraam și Sara ar fi rămas în Ur, oraș în care erau înconjurați de tot confortul și unde totul le era familiar, nu ar fi moștenit promisiunea lui Dumnezeu.

O, cât de greu ne este nouă să pășim prin credință! Noi vrem o hartă, iar Dumnezeu ne așterne în cale o taină.

Această peregrinare a credinței dezvoltă curajul din viața noastră. Înaintea fiecăreia dintre noi se întinde o cursă cu obstacole plină de evenimente aventuroase și siguranța că Leul nostru nu ne va conduce pe o cărare pe care El nu a călcat înaintea noastră. Ori de câte ori Dumnezeu ne cheamă la ceva ce nu am mai văzut sau făcut până atunci, ne apasă descurajarea. Uneori, Dumnezeu ne îndeamnă să urmăm o înclinație sau o direcție la care nu s-a mai gândit nimeni înainte. În fața noastră nu se găsește decât o provocare și invitația Lui: „Fiică, Mă vei urma... chiar dacă ți-e teamă?”

Nu cu mult timp în urmă, m-a sunat o prietenă și mi-a povestit că fusese invitată să facă ceva ce i se părea deopotrivă înspăimântător și de o importanță strategică. I se ceruse să participe la o masă rotundă, unde aveau să fie numai bărbați; evenimentul urma să se adreseze unei audiențe numeroase, alcătuite din lideri deosebit de influenți, toți bărbați. Chiar și soțul ei i-a pus sub semnul întrebării implicarea în acel eveniment, neînțelegând de ce fusese invitată ea să participe.

Prietena mea m-a sunat fiindcă tocmai primise broșura conferinței și, după ce și-a văzut chipul în ea, singurul chip de femeie, s-a simțit copleșită de teama că va fi depășită de situație.

Înainte să mă gândesc la ce spuneam, m-am trezit că mi-au ieșit de pe buze cuvintele: „Te-ai pregătit toată viața pentru momentul acesta. Ești cât se poate de capabilă să-i faci față și încă foarte bine. O vei face într-un mod plăcut, evlavios și de o înțelepciune irezistibilă.”

Am auzit-o expirând încetișor și mi-am dat seama că încuviința și ea. Știam că nu avea să înfrunte singură provocarea aceea. Alături de ea urma să stea un Leu. Ea avea să Îl urmeze și să meargă înainte, poate tremurând, însă convinsă că nu era singură.

Cei care Îl urmează pe Isus se găsesc în tovărășia unui Leu. Isus este Mielul nostru care a fost junghiat și care a înviat apoi ca Leul din Iuda.

*Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit.
(Apocalipsa 5:5).*

Nu dați înapoi

Pentru ca devoțiunea voastră creștină să nu fie lipsită de frică și cutremur, aș vrea să vă închipuiți cum ar fi să umblați alături de un leu. Cine știe? Poate că Dumnezeu vă va cere să faceți ceva înfricoșător.

Vedeți voi, imaginea lui Isus, așa cum era când a pășit pe drumurile Galileei și când a dat învățătură oamenilor pe munte, nu este îndeajuns de amplă pentru a surprinde cine este El acum. Fiul lui Dumnezeu a coborât pe Pământul acesta ca om și S-a dezbrăcat de privilegiile Sale divine. Însă El nu mai umblă acum pe Pământ, în trup de om, decât sub forma fiilor și a ficelor Lui. El șade în locurile preaînalte, luând

parte la o sărbătoare cerească măreață și extravagantă, fiind El Însuși întruchiparea tăriei și a splendorii.

Ridicați-vă acum ochii și vedeți-L ca pe Leul din Iuda, radiind maiestatea și puterea. El vrea să trăiți o viață care să poarte amprenta uimirii, nu a regulilor și a îndatoririlor. Lăsați-i glasul să stârnească în voi latura neîmblânzită și sălbatică din adâncul ființei voastre! Promisiunile făcute de Dumnezeu tânărului Ieremia sunt valabile și pentru voi, ficele Lui neînfricate, pregătite să îmbrățișeze universul profetic:

*„Mai înainte ca să te fi întocmit în pânțele mamei tale,
te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pânțele ei,
Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.”*

Eu am răspuns:

*„Ah! Doamne, Dumnezeule, vezi că eu nu știu să vorbesc,
căci sunt un copil.”*

Dar Domnul mi-a zis:

*„Nu zice: «Sunt un copil»,
căci te vei duce la toți aceia la care te vei trimite
și vei spune tot ce-ți voi porunci.*

Nu te teme de ei;

căci Eu sunt cu tine ca să te scap.” (Ieremia 1:5-9)

Asemeni lui Ieremia, pentru a fi eficiente, trebuie să deveniți convinse de realitatea faptului că Dumnezeu este alături de voi. Astfel, nu veți mai fi copleșite de teamă, indiferent ce ar spune sau ar face alții.

Călătoria voastră prin viață este însoțită de multe glasuri și influențe. Unele vă întăresc și vă sprijină să înaintați în aceeași direcție, pe când altele caută să vă îndepărteze de pe cale. Unele glasuri vă îndeamnă să mergeți înainte, iar altele vă trag înapoi. Auziți în urechi voci din trecutul vostru, unele ale membrilor familiei, care vă strecoară în inimă dezamăgirea și teama, șoptindu-vă sau strigându-vă: „Cotește! Întoarce-te! S-ar putea să dai greș ori să ajungi să suferi.” Glasurile acestea vă îndeamnă să vă protejați.

În mijlocul acestor voci negative, care vă secătuiesc de vlagă, se aude chemarea unora dătătoare de viață. Acestea sunt întotdeauna

prezente, însă, dacă alegeți să nu le ascultați, s-ar putea să treacă pe lângă voi neobservate. Vocile oștirii cerești, alcătuite din sfinții care au trăit înaintea noastră, strigă cu glasul Scripturii, încurajându-vă să mergeți înainte: „Nu da ascultare fricii sau groazei pe care vor să ți le insuflă cei din jurul tău. Nu pleca urechea la minciunile vrăjmașului, care este condamnat și chinuit. Nu te lăsa distrasă. Noi avem nevoie de tine! Rămâi pe cale și du-ți alergarea până la capăt!”

Nu uitați, în prezența unui leu, toate celelalte animale mai mici tremură. Deși ni se spune despre Satana că este *ca* un leu care răcnește și caută pe cine să înghită (1 Petru 5:8), el *nu* este un leu, ci doar imită unul. El nu e un adversar pe măsura adevăratului Leu. Stăpânul cel întunecat și cohortele lui se prefac a fi asemeni oștirii divine, dar el și însoțitorii lui sunt doar niște umbre silite să împrumute lumina și geniul creator al lui Dumnezeu.

Ai încredere în întâlnirile tale cu Leul

În copilărie, am primit de Crăciun întreg setul *Cronicile Narniei*. Fiecare titlu părea o comoară ascunsă. Când am terminat de citit toate volumele, am plâns, dar nu fiindcă se sfârșise povestea, ci pentru că îmi pierdusem legătura cu un loc minunat, desprins din altă lume. Am înțeles că Aslan Îl reprezenta pe Isus, însă nu vedeam cum Se împăca Isus, cel care-mi fusese prezentat mie, cu leul sălbatic, neîmblânzit, dar care putea fi totuși atins și pe care ajunsesem să-l iubesc, din *Cronicile citite*.

Aslan pășea printre copiii lui, iar eu nu vroiam să mă întorc la icoanele tăcute, cu aureolă, și la apa sfințită cea rece. Îl vroiam înapoi pe leul cel viu, care avea suflare. Doream să-L întâlnesc pe Dumnezeul acela care era atât de profund, de cald și de viu, încât existența Lui tangibilă era de netăgăduit. Vroiam o iubire atât de puternică încât să o găsesc înfricoșătoare. Doream o dreptate atât de pură, încât să mă lase cu răsuflarea tăiată.

Aș fi vrut să fiu Lucy, într-o lume în care animalele și copacii vorbeau, în care virtutea și adevărul erau răsplătite, în care greșelile erau iertate fără penitențe.

Dumnezeu ne invită să venim înaintea Lui cu acea inocență copilărească a ochilor larg deschiși, ca să întâmpinăm cu brațele

deschise minunea iubirii și a răscumpărării Sale. Însă rânduilele religioase și trecerea timpului ne-au făcut pe multe dintre noi să ne abatem din drum și să-L pierdem din ochi pe Leul tinereții noastre.

Păstrând în minte conceptul acesta, haideți să o vizităm pe Lucy, coborând pe filele celui de-al patrulea volum al seriei Narnia, *Printul Caspian*. Când îi ajungem din urmă, copiii sunt istoviți, răătăciți și gata să cotească din nou în direcția greșită, când Lucy îl vede pe Aslan, Leul ei.

- Uitați-vă! Uitați-vă! Uitați-vă! strigă Lucy.

- Ce e? Unde? o întrebă toți.

- Leul, spuse Lucy. Aslan în persoană. Nu l-ați văzut?

Era total transfigurată, iar ochii îi străluceau.

- Chiar...? începu Peter.

- Unde și s-a părut că l-ai văzut? o întrebă Susan.

- Nu vorbi ca oamenii mari, spuse Lucy, bătând din picior. Nu *mi s-a părut* că l-am văzut. Chiar l-am văzut.

- Unde, Lu? o întrebă Peter.

- Acolo, între frasinii aceia de munte. Nu, pe partea asta a defileului. Era sus, nu în defileu. În direcția opusă celei în care vrei tu să mergi. Și voia să mergem acolo unde era el.

- De unde știi că asta voia? o întrebă Edmund.

- A... Știu, pur și simplu știu, spuse Lucy, am văzut pe fața lui.

Toți ceilalți se priviră tăcuți și nedumeriți.¹³

Atunci când apare Leul, sosirea Lui se reflectă pe chipul nostru. Odată cu vederea Lui vine și cunoașterea voii Sale.

Țin minte că am văzut această *privire cunoscătoare* pe chipul lui Addison, când mi-a mărturisit convingerea lui că Julianna era viitoarea lui soție. Tocmai mă întorsesem acasă după o conferință pentru femei organizată în Kiev și, în scurtul răstimp de șase zile în care fusesem plecată, fiul meu își întâlnise iubirea vieții lui. Dorea să merg să luăm prânzul împreună chiar în ziua aceea. Ne-am așezat pe terasă și l-am ascultat în timp ce mi-a spus că știa că ea era „aleasa” inimii lui.

Când l-am întrebat de unde știe, m-a privit în ochi și mi-a răspuns: „Pur și simplu *știu*.” În clipa aceea am fost convinsă și eu că avea dreptate. Mi-am dat seama că fiul meu văzuse în tânăra aceea

ceva mai mult, ceva ce îi dăduse puterea să pășească pe un drum pe care nu îl putea explica. Ca mamă a lui, aveam de gând să îl susțin în călătoria aceasta. Chiar înainte să petrec timp cu Julianna, am crezut că ea era tânăra potrivită pentru fiul meu, chiar dacă nu înțelegeam încă de ce.

Când avem parte de asemenea întâlniri cu Leul, ar trebui să ne punem încrederea în această cunoaștere, chiar dacă altora le scapă ceea ce nouă ni se pare evident. În ciuda scepticismului celorlalți copii, Lucy a crezut în ceea ce văzuse, știind că era adevărat.

După ce le-a spus celorlalți în ce direcție vroia Aslan să apuce, copiii i-au pus la îndoială cuvintele. Au început să se întrebe nu doar dacă Lucy îl văzuse cu adevărat, dar și de ce i s-ar fi arătat ei. Au supus la vot hotărârea de a o urma pe Lucy și pe Leul văzut de ea sau de a urma un drum care-i ducea la țintă fără ocolișuri. Lucy a pierdut, iar copiii s-au întors și au apucat pe alt drum. Ea i-a urmat, plângând în timp ce mergeau cu toții în direcția opusă.

Cred că știm și noi cum s-a simțit.

Când vedeți un leu sau un semn venit din partea lui Dumnezeu, pe care alții nu îl zăresc, se vor ridica unele întrebări. Ceilalți vor dori să știe de ce v-a fost arătat vouă ceva ce lor le-a scăpat. Eu am învățat că numai Dumnezeu poate răspunde la această întrebare. El poate face orice dorește. Se descoperă pe Sine în moduri diferite la diferiți oameni. Dinamica aceasta ar trebui să dea naștere unei anumite interdependențe în trupul lui Cristos, nu întrebărilor. Dacă fiecare dintre noi are partea lui, atunci liderii trebuie să se întărească și să se susțină unii pe alții. Este îngrozitor să fii greșit înțeleasă și apoi condusă într-o direcție greșită. Este cumplit simțământul trăit când cei din jur nu prețuiesc descoperirea primită de voi din partea lui Dumnezeu. Nu uitați, chiar și în asemenea situații, Domnul lucrează în vederea atingerii unui țel mai înalt. Nu lăsați ca respingerea și lipsa înțelegerii corecte din partea celorlalți să vă strecoare în suflet dorința de a-i judeca sau amărăciunea. Stați și cântăriți situația.

Revenind la *Prințul Caspian*, după o zi plină de cotituri greșite și după o întâlnire care era cât pe ce să le pună capăt zilelor, copiii au sfârșit acolo de unde porniseră. Răniți și istoviți, s-au prăbușit în iarbă, să se odihnească. Știind că Lucy suferea și ca să împiedice înrăutățirea situației, Aslan i s-a arătat din nou.

Din umbrele care le înconjurau tabăra, Aslan a strigat-o pe fata care era ciudat de trează după o zi atât de obositoare. În timp ce-i povestea cum le-a decurs ziua, Lucy și-a criticat frații și sora, care nu voiseră să-i urmeze sfatul. De undeva, din adâncul lui Aslan s-a auzit un fel de mârâit. Surprinsă, Lucy l-a întrebat dacă greșise cu ceva.

- Dar, oricum, n-a fost vina mea, nu-i așa?

Leul o privi drept în ochi.

- O, Aslan, spuse Lucy... Cum aș fi putut... nu puteam să mă despart de ceilalți și să vin singură la tine. Cum aș fi putut face asta?...

Aslan nu-i răspunse.¹⁴

„Leul o privi drept în ochi.” Cum se face că prezența lui Dumnezeu aduce atâta limpezime vederii noastre omenești deformată? Am intrat deseori în prezența Lui, spunându-mi că sunt o victimă greșit înțeleasă ori că am fost vorbită de rău, doar pentru a-mi da seama că anumite alegeri mi-au aparținut mie. Cu toate acestea, în prezența Leului nostru nu mă simt rușinată, ci împluternicită de El, întărită și pregătită să merg înainte.

Mai devreme sau mai târziu, trecem cu toții prin asemenea momente dificile, în care Dumnezeu ne-a îndemnat să mergem într-o direcție, însă cei din jur sau familia ne-au presat să urmăm altă cale. Poate că ați fost la un moment dat tentate să vă compromiteți credința sau convingerile morale, mergând în pas cu ceilalți și păstrând tăcerea. Oricare ar fi fost presiunea căreia am fost supuse, ați observat că, atunci când mergem înaintea Leului, justificările nu au trecut, ci sunt întâmpinate cu tăcere. Am auzit adesea zicala: „Dacă Dumnezeu păstrează tăcerea, întoarce-te la ultimul lucru pe care ți-a spus să-l faci.” L-ați acceptat, l-ați făcut, l-ați spus sau l-ați dat? În caz contrar, El așteaptă încă răspunsul vostru.

„Acum ești o leoaică...”

Dumnezeu nu schimbă dispozițiile date doar pentru că oamenii le supun la vot sau nu le agreează. El nici nu acceptă jocul învinovățirii altora, ci așteaptă și ascultă până când lăsăm în urmă acuzațiile și alegem sinceritatea. Această atitudine smerită ne dă puterea de a ne ridica și de a porni pe urmele Lui în lumea largă.

C.S. Lewis a surprins foarte bine acest adevăr profund în interacțiunea dintre Lucy și Aslan. Fetița și-a dat seama că ar fi trebuit să îl urmeze pe Aslan, chiar dacă ceilalți nu i se alăturau. Descoperirea aceasta a fost însoțită de o nouă responsabilitate. Aslan i-a dat încă o șansă și i-a cerut să-și trezească din somn frații și sora, să le spună că l-a văzut din nou și că era vremea să îl urmeze.

- Bine, dar n-au să mă creadă, spuse Lucy.

- N-are importanță, zise Aslan.

- Of, Doamne! Of, Doamne! făcu Lucy. Și eu care mă bucurasem atât de mult că te-am găsit iar... Credeam c-ai să apari și-ai să-i sperii pe toți dușmanii, ca data trecută. Iar acum totul va fi îngrozitor.

- Știu că ți-e greu, micuța mea, spuse Aslan. Dar nimic nu se întâmplă la fel de două ori.

Să ne oprim o clipă. Îmi place imaginea aceasta a răspunsului omenesc în fața unei dispoziții date de Dumnezeu. El ne pregătește în față o aventură, iar noi ne închipuim că vom avea parte de un eșec „îngrozitor”. Lucy a trecut de la speranță la nevoia de a se ascunde.

Să citim mai departe:

Lucy își ascunse capul în coama lui. Dar probabil că era ceva magic în coamă, fiindcă simți cum crește în ea o forță ca de leu. Se ridică repede.

- Îmi pare rău, Aslan, spuse. Acum sunt gata.

- Acum ești o leoaică, îi spuse Aslan. Narnia întreagă se va întoarce la viață.¹⁵

Când am citit cuvintele acestea, am fost copleșită. „Acum ești o leoaică...” Cred că Dumnezeu vrea să facă aceeași declarație cu privire la fiecare dintre ficele Lui, în timp ce noi ne ridicăm, încetăm să mai plângem și suntem gata să-L urmăm. Apoi Dumnezeu poate afirma: „Acum ești curajoasă și ți-ai însușit perspectiva Mea. Îți dai seama care îți sunt punctele tari și ești pregătită pentru luptă.” Nu uitați, voi faceți parte dintr-o oștire angajată într-o luptă pe viață și pe moarte.

Curajul de a aduce o schimbare

Ce putem spune despre bătălia aceasta? Întinericul pare să sporească, în timp ce lumina noastră pâlpâie, în primejdie să se stingă.

A sosit vremea să dăm de știre tuturor că în mijlocul nostru se găsește un leu. Poate că nu i-am observat prezența, fiindcă ne ciorovăiam cu privire la lucruri mărunte. În rândurile oștirii noastre s-a strecurat dezbinarea, iar atenția noastră a fost abătută în altă parte, în timp ce puterile întunericului au făcut prăpăd pe Pământul lăsat în grija noastră.

*A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin.
Porunca pe care ți-o dau, fiule Timotei, după prorociile făcute mai dinainte despre tine, este ca, prin ele, să te lupți lupta cea bună și să păstrezi credința și un cuget curat, pe care unii le-au pierdut și au căzut din credință. (1 Timotei 1:17-19)*

Dumnezeu ne face promisiuni care privesc viitorul. Noi purtăm lupta cu armele luminii și ale speranței. El nu trebuie să mai înfrângă o dată moartea, fiindcă a câștigat deja victoria. A venit însă vremea ca noi să pășim înainte, însușindu-ne triumful Lui și îndemnându-i pe alții să ne urmeze.

Națiunea noastră se găsește chiar acum pe marginea colapsului moral, economic și spiritual. Suntem împresurați de dușmani și teroriști înăuntrul și în afara granițelor noastre. Teamă și trădarea seamănă discordia pretutindeni, iar unii dintre cei aflați printre noi își închipuie că nu putem gândi singuri.

În opinia mea, situația actuală din țara noastră seamănă cu cea întâlnită în Anglia cu câteva sute de ani în urmă. Dintr-o țară fărâmițată și frământată s-a născut un imperiu, iar poporul Marii Britanii a cunoscut o epocă a înnoirii când o tânără femeie s-a ridicat asemeni unei leoaice.

La douăzeci și cinci de ani, regina Elisabeta I a urcat pe tronul unei țări care se cufundase în ruină financiară și morală. Anglia era amenințată din toate părțile de națiuni mai puternice, unite sub stindardul catolicismului. Spre deosebire de ele, Anglia era divizată din pricina războaielor religioase dezlănțuite cu furie înăuntrul granițelor ei. Marea Britanie se clătina în urma domniei tumultuoase a regelui Henric al VIII-lea și a reginei Maria.

Cu toate acestea, ascultați discursul rostit de regina Elisabeta cu ocazia încoronării: „Povara care a căzut pe umerii mei mă uimește.”¹⁶ Acum, după sute de ani de la eveniment, cuvintele ei mi se par mai potrivite și mai provocatoare ca niciodată. Ce fel de femeie alege să fie uimită de o povară uriașă?

Mă bucur că regina aceasta nu și-a căutat justificări, invocând faptul că era prea tânără, prea plăpândă ori că, fiind femeie, nu era potrivită pentru slujba aceasta. Dreptul la tron i-a fost contestat în repetate rânduri. Însă, chiar și atunci când a fost etichetată drept fica bastardă a regelui Henric al VIII-lea, ea nu a dat înapoi, ci a ales să fie uimită de complexitatea sarcinii care-i stătea în față. Aceasta a făcut-o să pășească pe cărările evlaviei și al dependenței de Dumnezeu.

Elisabeta a învățat devreme să își aleagă vorbele cu băgare de seamă. Altminteri, nu ar fi ajuns să împlinească douăzeci și cinci de ani. Din prima ei zi de viață până în ultima a fost înconjurată de oameni care i-au dorit răul. La curtea regală și în țară trăiau trădători și uzurpatori cărora le-ar fi plăcut să o prindă în capcană cu ajutorul cuvintelor rostite de ea însăși. Sora ei vitregă, Maria, care a fost regină înaintea ei, și-a câștigat titlul de „Maria cea Sângeroasă” din pricina numărului mare de execuții din timpul domniei ei. Maria a căutat ocaziile potrivite pentru a pune capăt vieții surorii sale, mergând până acolo încât a întemnițat-o în Turnul Londrei, unde mama Elisabetei, Anne Boleyn, fusese închisă înainte de a fi decapitată. Atacurile și comploturile puse la cale de regina Maria împotriva Elisabetei nu au avut drept final decât moartea celei dintâi.

La scurt timp după ce Elisabeta a devenit regină, verișoara ei, Maria, regina Scoției, care era susținută de Biserica Catolică, s-a întors în Marea Britanie și a încercat în repetate rânduri să pună mâna pe tronul Angliei. În cele din urmă, Elisabeta a condamnat-o la moarte, după ce s-a descoperit că Maria pusese la cale o tentativă de asasinat a cărei țintă era Elisabeta. În cursul vieții ei, aceasta din urmă a fost trădată, respinsă și privită cu neîncredere, însă a îngăduit tuturor acestor greutăți să o formeze și să facă din ea cel mai bun monarh pe care l-a avut Anglia vreodată.

În loc să se căsătorească și să aducă pe lume un moștenitor la tron, regina Elisabeta I s-a legat să fie deopotrivă mireasă și mamă pentru patria ei. Dedicarea ei fără margini a ajutat-o să-și canalizeze toată atenția asupra strategiilor menite să-i întărească regatul. Pe

lângă eforturile neconținute de a-și continua educația și pregătirea, s-a înconjurat cu sfetnici înțelepți și a urmărit cu atenție pulsul și bunăstarea supușilor ei.

Sub domnia reginei Elisabeta,

- fracțiunile politice s-au unit în cadrul Bisericii Angliei;
- economia țării a ieșit din izolare și dependență, devenind diversificată și independentă;
- știința și artele au propășit;
- Anglia a devenit o forță navală;
- colonizarea și explorarea Americii au înflorit.

Regina Elisabeta și-a condus țara spre o Epocă de Aur și a transformat o mică monarhie într-un imperiu.

Nu e de mirare că a fost numită leoaică. În ciuda tuturor acestor realizări, rolul de regină nu a încetat niciodată să constituie pentru ea o povară. Iată ce a spus ea:

Pentru cei ce privesc un monarh cu o coroană pe cap, starea lui pare una glorioasă, dar pentru cel ce poartă coroana, nu e tocmai plăcută.¹⁷

După cum ne arată cărțile de istorie, Elisabeta a făcut mai mult decât să poarte o coroană; a fost o deschizătoare de drumuri în domeniul inovațiilor, al comerțului și al explorării. A înțeles forța ascunsă în spatele loialității neîmpărțite a supușilor ei și a încurajat dezvoltarea națiunii chiar în momente în care liniștea unor țări precum Franța era amenințată de tulburarea revoluțiilor.

Elisabeta a fost neînfricăată pe câmpul de bătaie. Iată un fragment din discursul rostit de ea când să pregătea să plece la luptă alături de oștile sale:

Să se teamă tiranii, căci eu am m-am purtat așa încât mi-am găsit întotdeauna tăria și apărarea la umbra aripilor lui Dumnezeu, în inima loială și în bunăvoința supușilor mei. De aceea, am venit printre voi, așa cum mă vedeți, nu pentru amuzamentul sau pentru destinderea mea, ci hotărâtă să trăiesc sau să mor alături de voi, în focul luptei. Am venit aici ca să-mi jertfesc onoarea și sângele pentru Dumnezeu, pentru regatul și pentru poporul meu,

chiar de-ar fi să mă prăbușesc în țărână...

Știu că am trupul unei femei slabe și plăpânde, însă am o inimă de rege, și încă a unui rege al Angliei, astfel că privesc cu nespus dispreț încercarea Parmei și a Spaniei sau a oricărui prinț al Europei de a da năvală peste granițele țărâmului meu; decât să cadă acesta pradă necinstirii lor, mai bine pun eu însămi mâna pe arme... Vom câștiga în curând o victorie vestită asupra acestor vrăjmași ai lui Dumnezeu, ai regatului și ai poporului meu.¹⁸

Și așa a fost.

Vedeți ce s-a întâmplat când o femeie a ales uimirea în locul spaimei? Elisabeta L-a urmat neînfrică pe Dumnezeu, atentă la destinul ei. Nu a fost delăsătoare când a venit vorba despre urmarea de către ea a sfatului divin și a ținut jurnale de rugăciune în trei limbi. Rezultatele sunt de-a dreptul uimitoare. Poate simțiți că Dumnezeu vă cheamă să înfăptuiți ceva extraordinar sau înspăimântător. În cazul acesta, lăsați exemplul lui Lucy și cel al Elisabetei I să vă încurajeze să mergeți înainte.

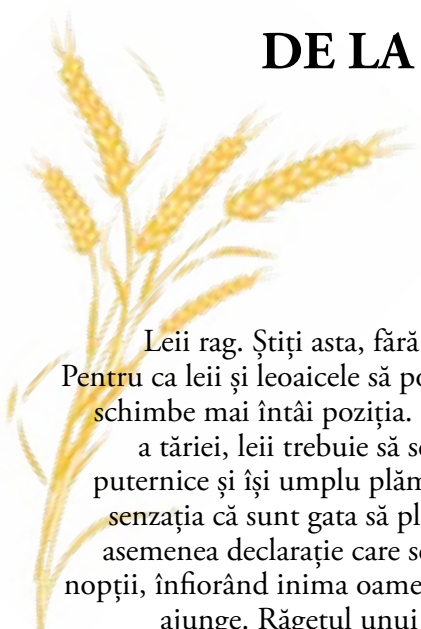
Nu are importanță ce văd alții în dreptul vostru. Dacă Dumnezeu v-a vorbit, credeți-L. Mergeți acolo unde vă spune El să mergeți; dați ascultare cuvintelor pe care vi le-a șoptit El. Urmați-L pe Leu oriunde vă conduce și încredeți-vă în convingerea sădită de El în voi, chiar și atunci când alții s-ar putea să nu o înțeleagă.

Sunteți gata să vă lăsați cuprinse de uimire?

DE LA ȘOAPTĂ LA RĂGET

Nu eram eu leul, însă mi-a
revenit mie sarcina de a scoate răgetul
lui.

WINSTON CHURCHILL

Leii rag. Știți asta, fără îndoială. Dar știți că și leoaicele rag? Pentru ca leii și leoaicele să poată rage cum se cuvine, trebuie să își schimbe mai întâi poziția. Pentru o asemenea declarație guturală a tăriei, leii trebuie să se aplece înainte. Își lasă în jos capetele puternice și își umplu plămânii cu aer. Mă întreb dacă au cumva senzația că sunt gata să pleznească în timp ce le iese din gâtlee o asemenea declarație care se aude cale de opt kilometri în tăcerea nopții, înfiorând inima oamenilor și a animalelor la urechile cărora ajunge. Răgetul unui leu vă poate înconjura și opri locului, făcându-vă să vă temeți și să vă minunați totodată.

Tot astfel, dacă noi, leoaicele lui Dumnezeu, vrem să scoatem vreodată un sunet de o asemenea anvergură, va fi nevoie să ne schimbăm poziția actuală. Ca să fim în stare să răgem, trebuie să ne plecăm capetele pe care le ținem atât de sus și să ne plecăm. Această postură a smereniei și a rugăciunii ne va ajuta să primim o umplere proaspătă a suflării Duhului Sfânt. Cred că răgetul acesta se va auzi atunci când vom fi atât de pline de Duhul Domnului, încât plinătatea aceasta se va revărsa în afară. Când nu mai putem ține doar în noi adevărul, dragostea, iubirea și bunătatea Lui, va izbucni din noi o declarație tulburătoare, care va vesti lumii tot ce este Dumnezeu.

Dar, spre deosebire de răgetul leoaicei, răgetul nostru nu va fi un simplu sunet. Declarația noastră va îmbina cuvinte, pași și fapte ale credinței izbitoare, reunite într-un amestec divin. Când toate elementele intangibile ale credinței, speranței și dragostei devin tangibile în viața credincioșilor, ca indivizi, și exprimate prin răspunsul nostru reunit față de nevoile lumii și de dragostea lui Dumnezeu, răgetul nostru se va face auzit. Când Îl vom arăta pe Leul nostru prin felul în care trăim, lumea Îi va auzi răgetul. Atunci, toți ceilalți cârmuitori mai mărunți și toate celelalte zgomote mai puțin însemnate vor fi reduse la tăcere și se va auzi un singur strigăt: „Închinați-vă doar înaintea Domnului!”

Lumea noastră este plină de răgete sau de mugete puternice. Când am căutat să aflăm mai multe despre conceptul de răget, am descoperit că el poate proveni din felurite surse. Oceanele mugesc cu putere, ca și vânturile năprasnice care se dezlănțuie cu furie. Căderea apei cascadelor pare că rage în timp ce se prăvălește la vale de la mari înălțimi. Mulțimea plină de entuziasm a fanilor adunați pe un stadion mugește la rândul ei.

Cele patru făpturi vii dinaintea tronului divin strigă și ele cu un glas răsunător, ca un răget: „Sfânt, sfânt, sfânt”, iar vocea lor puternică zguduie până și ușorii ușii din locurile preaînalte (Isaia 6:4). Pe Pământ, noi repetăm cuvintele lor în versurile cântecelor, însă această declarație despre Dumnezeu cel sfânt a izvorât mai întâi ca un răget din gura celor patru făpturi vii.

Dumnezeul nostru cel Preaînalt, care este Domn peste toate... tună și El cu un glas ca un răget.

*Domnul va răcni de sus; din locașul Lui cel sfânt va face să-I
răsune glasul. (Ieremia 25:30)*

*Eu sunt Sfântul în mijlocul tău
și nu voi veni să prăpădesc.
Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni;
căci El Însuși va răcni
și copiii vor alerga tremurând de la apus. (Osea 11:9-10)*

Ce anume amplifică un glas, făcându-l să fie mai mult decât o șoaptă, un mormăit, un strigăt sau un țipăt? Să fie doar volumul cel care îl transformă într-un răget adevărat, care stârnește uimirea și teama cu puterea lui?

Totul începe cu o șoaptă

Pentru a răspunde la întrebarea de mai sus, haideți să vedem întâi care este dinamica unei șoapte.

Psalmistul scria:

Am auzit șoapta cea mai blândă din partea Unuia la care nu mă așteptam defel să-mi vorbească.

(Psalmul 81:5, traducerea The Message)

Psalmistul descrie aici uimirea de care a avut parte la auzul șoaptei lui Dumnezeu. Oare nu își declarase el cu ajutorul condeiului și al cântecelor credințioșia față de Domnul? Poate că în psalmul acesta re trăia uimirea de care avusese parte la începutul comuniunii lui cu Dumnezeu. Nu putem recunoaște ce nu am mai auzit înainte. David a auzit șoapta divină întâia oară pe când era un tânăr păstor, iar mai apoi a auzit glasul Domnului pretutindeni. Vocea lui Dumnezeu este descrisă mai sus ca „șoapta cea mai blândă”. Dumnezeu cel magnific vorbește cu blândețe, fapt care subliniază mai mult realitatea aspră a vieții noastre omenești.

De aici decurge și invitația la tăcere care ne este adresată: „Opriți-vă [tăceți] și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmul 46:10).

Sunt convins că Dumnezeu Preaînalt și Creatorul întregului univers a știut că odraslele Sale vor fi captivate și potolite de auzul șoaptei Lui.

Găsesc mai surprinzătoare ideea unui Dumnezeu care șoptește decât a unuia care strigă. De la un Dumnezeu atât de măreț, ne-am aștepta la un glas tunător, însă șoapta Lui este neașteptată. Ecoul acesta blând al glasului divin are abilitatea de a limpezi lucrurile. După cum adâncul cheamă adâncul, șoapta lui Dumnezeu este ecoul apropierii Creatorului de copiii Săi, de cei plămădiți de El.

Ilie L-a căutat pe Dumnezeu în vântul, în cutremurul și în focul pe care le-a văzut, însă L-a auzit într-o șoaptă (vedeți 1 Împărați 19:12). Când Ilie a auzit glasul acela liniștit, ca un susur, a ieșit din peșteră și a ascultat ce i-a spus Dumnezeu.

Cuvintele rostite în șoaptă pot transmite un mesaj profund și intim pentru cei care pot face suficientă liniște înăuntrul lor ca să le audă. În tăcerea aceasta, duhul nostru percepe șoapta Tatălui. Fiecare dintre noi tânjește să audă șoapta lui Dumnezeu. Voi ați fost create pentru a vă auzi Creatorul. Îngăduiți-I să vorbească adâncului sufletului vostru și să îi potolească setea.

Cred că, atunci când Dumnezeu vorbește, El începe întotdeauna cu o șoaptă. Tot ce ajunge mai apoi să răsună cu putere izvorăște dintr-o șoaptă. Când eram însărcinată și simțeam viața din mine înghiontindu-mă, era șoapta venită din partea copilașului care urma să se nască. Un strigăt începe mai întâi cu o șoaptă venită dinăuntru. Poate că ați auzit la început o șoaptă a Domnului ca răspuns la strigătul izvorât din adâncul sufletului vostru. „Doamne, sunt însetată, speriată și singură.”

El v-a șoptit ca răspuns: „Nu te teme. Eu sunt aici, copila Mea.”

Uneori, îmi închipui femeile sub forma unor șoapte. O mamă care își leagă copilașul înspăimântat nu strigă, ci șoptește. Ani la rândul le-am auzit pe ficele lui Dumnezeu șoptindu-și unele altora ce anume le tulbură. De aproape trei decenii am vorbit în șoaptă soțului meu, în timp ce stăteam în pat alături de el. Vorbitul cu glas tare pare nelalocul lui sub învelitoarea nopții, când stăm cuibăriți în patul nostru cald, care e un loc al șoaptelor, al odihnei și al intimității.

Au fost situații când am vorbit în șoaptă în timpul unui serviciu de închinare, în timp ce familia noastră stătea în biserică laolaltă. Am vorbit în șoaptă când am auzit ceva neadevărat ori rostit cu prea multă asprime. „Nu e corect”, șopteam eu. John și fiii noștri încuviințau în tăcere și uneori îmi atingeau ușor mâna, căutând parcă să-mi spună: „Înțelegem de ce ești tulburată. Nu e nevoie să spui mai tare. Noi te auzim.”

Mă simt constrânsă parcă să spun ceva în șoaptă. Mi se pare greșit să păstrez tăcerea și să nu iau atitudine față de ceea ce este prea îngust, prea exclusivist, distorsionat sau pur și simplu greșit. Poate că acesta este rolul meu, dar simt că trebuie să murmur adevărul, ca să împrăștii

semințele acelea înainte să prindă rădăcină. Șoapta mea combate ceea ce se spune cu glas tare.

Vorbesc în șoaptă atunci când ceea ce aud rostindu-se nu este ce mi-a șoptit mie Dumnezeu și ce mi-a arătat în viața mea. Fără îndoială că există momente când simțiți și voi la fel. Dacă ați auzit o șoaptă venită din partea Domnului, atunci știți că mesajul ei este sacru și vrednic de atenția noastră. Deseori, când dăm altora învățătură și când predicăm, nu facem decât să repetăm ce ne-au învățat alții. Însă, când ne vorbește Dumnezeu, este cu totul altceva. O șoaptă divină nu trebuie privită cu ușurătate, ci trebuie prețuită.

Dumnezeu șoptește filor și ficelor Lui. Simțiți că aceasta este vremea potrivită pentru a vorbi în șoaptă și pentru a ne ciuli urechile să auzim șoapta Domnului? Poate că v-a ajuns la urechi chiar acum. Șoaptele sunt dialectul tainelor și al prevestirilor.

Vreme de mii de ani, oamenii au căutat să audă șoapta divină, iar strădaniile lor au fost întâmpinate adesea de tăcere.

Sunt mulți profeți și împărați care ar fi dat orice să vadă ce vedeți voi, dar nu au zărit nici măcar un crâmpoi, și să audă ce auziți voi, însă nu au auzit nici măcar o șoaptă.

(Luca 10:24, traducerea The Message)

Profeții și împărații din vechime și-au ciulit urechile, însă nu au auzit din partea lui Dumnezeu nici măcar un murmur. Au privit cu stăruință, căutând să vadă viitorul, dar la orizont nu se întrezărea nimic: niciun sunet, nicio viziune sau imagine care să-i facă să-i întrebe pe cei din jur: „Ați auzit asta?”

A venit apoi momentul sosirii mesajului, nu sub forma unei șoapte, ci a unei persoane. Cuvântul șoptit s-a întrupat și a vorbit cu glas tare, în timp ce a umblat printre oameni, atingându-i, învățându-i, vindecându-i și înviindu-i dintre cei morți. Din nefericire, tocmai cei care își ciuliseră urechile să audă nu mai aveau urechi de auzit. Dumnezeu a trecut pe lângă ei, fiindcă arăta și vorbea altfel decât se așteptaseră cunoscătorii Legii. Isus a vorbit în șoaptă vameșilor și pescarilor, dar către farisei a strigat.

În loc să spună în cuvinte cine era și de unde venise, Isus S-a revelat prin felul în care Și-a trăit viața. Prin faptele Lui, a vorbit mai tare decât ar fi putut prin vorbe.

De la șoaptă la strigăt

Aidoma multora dintre noi, prietena mea, Bobbie Houston, ascultă glasul cerului și urmărește felul în care Duhul Celui Preaînalt pregătește un mandat pentru ficele Lui. În cuvinte poetice, ea a surprins ceea ce văd multe dintre noi:

Șoapta lui Dumnezeu s-a transformat în strigăt.

În inima femeilor din lumea întreagă răsună cuvintele acestea.

Tot mai multe dintre ficele lui Dumnezeu Îi aud șoapta. Ce este această șoaptă divină? Și de ce se aude tot mai răsunător? Există un strigăt colectiv pentru dreptate care a dat naștere unei declarații a speranței noastre. Când Maria, mama lui Isus, a primit promisiunea lui Dumnezeu privitoare la mântuirea poporului Său, a tănuit-o în sine și a păstrat-o ca pe o comoară de preț în inima ei. Un număr tot mai mare de fice ale Domnului vorbesc astăzi despre viața și libertatea pe care o sădește El în inima lor. Ca urmare, ceea ce a început ca o șoaptă, ici și colo, în câte o inimă, a devenit un strigăt colectiv. Mesajul Lui se ridică deasupra tăcerii prelunge.

Ce auziți șoptindu-se la ureche [ce vă șoptesc Eu la ureche], să propovăduiți [strigați] de pe acoperișul caselor. (Matei 10:27)

Isus a vorbit mai întâi în șoaptă și apoi a spus ucenicilor să strige. I-a înzestrat cu înțelepciune și discernământ în atmosfera intimă a grupului restrâns, după care i-a îndemnat pe ucenici să declare deschis ceea ce fusesse până atunci o taină.

Eu cred că trăim pe Pământ într-o vreme în care șoptele divine de ieri vor fi transformate mâine în strigăte. Nu știu dacă înțelegem măcar posibila amploare a acestui fapt, dar simt că multe dintre voi pleacă urechea să asculte chiar acum. Pe măsură ce veniți mai aproape, auziți un murmur slab, un freamăt lăuntric.

Șoapta lui Dumnezeu este atât de tulburătoare încât vă poate înfricoșa; atât de provocatoare, încât urmările ei vă pot izola; atât de puternică, încât, odată ce începe să fie rostită, e cu neputință de oprit.

Stălpii cerului se clatină și se înspăimântă la amenințarea Lui.

*Prin puterea Lui tulbură marea,
prin priceperea Lui îi sfârâmă furia.*

*Suflarea Lui înseninează cerul,
mâna Lui străpunge șarpele fugar.*

*Și acestea sunt doar marginile căilor Sale
și numai adierea lor ușoară ajunge până la noi*

*[acesta e doar începutul,
doar o șoaptă a felului în care cârmuiește El]!*

Dar tunetul lucrărilor Lui puternice cine-l va auzi?

[Ce ne-am face dacă

Și-ar ridica într-adevăr glasul?] (Iov 26:11-14)

Chiar așa... Ce ne-am face? Cu siguranță că am începe să tremurăm, însă cei care au cunoscut și au avut încredere în șoapta divină nu se vor împotrivi strigătului venit din gura Lui. Ceva din adâncul ființei noastre va asculta cu uimire și cutremur, în așteptarea glasului Său ca de tunet. Întreaga putere și cârmuire divină răzbat din gasul Lui, și atunci când Dumnezeu ne vorbește doar în șoaptă. Suflarea gurii Lui dă totul la o parte în cale!

Când Dumnezeu a început întâia oară să-mi vorbească în șoaptă, aducând în lumea mea viață, libertate, speranță, tărie, sălbăticie, valoare și chiar frumusețe, apropierea Lui a fost o adevărată provocare. El mi-a lărgit orizonturile, atunci când se părea că nu am unde să mă dezvolt și să cresc.

Iată cum aș putea descrie neliniștea mea lăuntrică: să zicem că auziți o șoaptă care vă spune că existența nu se limitează la ceea ce cunoașteți voi, că imaginea pe care ați acceptat-o ca însumând întreaga voastră viață nu este în realitate adevărată. Șoapta contrazice tot ce ați auzit spunându-se cu glas tare.

Cu toate acestea, ea vă cheamă într-un loc tainic și adânc, trezind în voi un dor căruia nu i-ați dat încă glas. Sună mai adevărat decât ceea ce ați auzit la televizor sau ați citit în cărți și în reviste. După

ce auziți această revelație șoptită, nu mai sunteți niciodată aceleași. Dintr-o dată, nu vă mai simțiți în largul vostru în locuri, în cadrul unor relații sau conversații care nu vă deranjau cu numai o lună, o săptămână sau o zi înainte.

Când am auzit șoapta Domnului pentru prima dată, iată ce mi s-a întâmplat: într-un anumit sens, știam că mă desprinsesem deja, nu de credință, ci de ceea ce cunoscusem până atunci. Mă simțeam de parcă pluteam în derivă, fără să știu de ce și cum voi găsi următorul port în care să ancorez. Tot ce-mi păruse înainte solid era acum nesigur și incomod. Singurul aspect sigur din viața mea era acela că ceva se schimbase și că eu nu aveam să mai fiu niciodată cea dinainte.

Da, o șoptă are puterea de a ne separa într-o clipă, în modul acesta, de tot ce ne e cunoscut. Unii ar putea-o numi epifanie; alții ar descrie-o ca pe o schimbare de paradigmă.

Ori de câte ori Îl caut pe Dumnezeu, El îmi răspunde printr-o șoptă.

*Apropie-Te și șoptește-mi răspunsul Tău. Am mare nevoie de Tine.
(Psalmul 55:2, traducerea The Message)*

Răspunsurile lui Dumnezeu pot aduce cu ele o anumită separare și, pentru o vreme, ni se pot părea incomode. De aceea, când auzim o șoptă divină, este important să facem liniște în noi însene, să ascultăm și să percepem șoapta aceea lăuntrică.

Ludwig van Beethoven scria: „Tonurile răsună, mugesc și se învâlburează ca o furtună în jurul meu, până când le aștern pe hârtie, sub forma notelor.”¹⁹ Ce s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi transpus în scris notele auzite în interiorul lui? Nu doar că am fi fost lipsiți de muzica lui, ci am fi pierdut și gândurile, dragostea, visurile și inspirația trezite de simfoniile în care s-au regăsit notele lui.

Când șoapta lui Dumnezeu stârnește o furtună sau un tăvălug tunător de gânduri înăuntrul meu, nu-mi găsesc liniștea până când nu le consemnez cumva. Sunt multe căi de a capta o șoptă venită de sus. Unele dintre noi o vor transpune în scris, altele îi vor da glas în cântece, în mesaje, în piese de teatru sau în istorisiri în care șoapta

aceea va răsună tare. Altele vor ilustra o șoaptă creativă cu ajutorul artei sau al arhitecturii, care îi vor da o formă și o funcție anume.

Nu metoda folosită este importantă, ci transpunerea șoaptei într-o formă sau alta.

Trăiți în văzul tuturor ce v-a spus șoapta divină

Am auzit cu toții zicala: „Trăiți în văzul tuturor”, însă eu aș vrea să vin cu o adăugire. Trăiți în văzul tuturor ceea ce se găsește înăuntrul vostru.

Ralph Waldo Emerson spunea: „Niciunul dintre noi nu va înfăptui vreodată ceva deosebit și impresionant decât dacă dă ascultare acestei șoapte pe care a auzit-o numai el.”²⁰

Învățați să ascultați pentru voi însevă. Nu cereți altora să vă spună ceea ce doar voi puteți auzi. Altminteri, le dați lor putere asupra șoaptei divine din inima voastră. Prețuiți ceea ce vă șoptește Dumnezeu și faceți-vă timp să ascultați ce vă împărtășește El.

Deseori suntem singure când El ne șoptește. Dar nu suntem singurele care Îl aud. Dumnezeu vrea să vorbească tuturor celor care fac suficientă liniște în inima lor pentru a-L auzi. Tot ce trebuie să facem este să ne oprim îndeajuns încât să auzim cu limpezime vocea Duhului Sfânt și apoi să îi captăm cuvintele. Odată ce am primit partea adresată nouă, suntem gata să recunoaștem șoapta divină și în alții. Perioadele de ascultare tăcută pot fi incomode, însă acesta este un proces prin care trebuie să trecem, dacă vrem să ajungem într-un port în care să fim în siguranță.

Anotimpul în care a trebuit să stau singură, ascultând, s-a apropiat de sfârșit în anul 2006, când mă găseam în Filipine, în compania unor femei puternice și îndatoritoare: Helen, Bobbie, Lisa și Deborah. Fiecare dintre noi venise din altă țară pentru a lua parte la inițierea unui program menit să dea valoare și tărie femeilor din lumea întreagă.

Nu aveam nicio presimțire că purtarea mea avea să fie radical transformată la conferința aceea. Întâlnirea de acolo nu a schimbat atât de mult ce am spus, ci modul în care am vorbit. Îmi place să-mi

spun că, la sfârșitul anului 2006, în cuvintele mele se regăseau mai puține întrebări și scuze.

După conferința amintită m-am simțit mai strâns legată și mai credincioasă șoaptei divine. Înainte, în mine părea că se dă o continuă luptă, mă simțeam izolată și foarte singură.

Potrivit programului stabilit pentru acea conferință, am fost prima care a vorbit participantelor. Când am terminat, m-am așezat și am sorbit mesajele celorlalte femei. Sesiune după sesiune, peste sufletul meu istovit și uimit s-a revărsat viața divină. Parcă fiecare femeie ar fi dat glas șoaptelor și tainelor mele, în timp ce vorbea cu limpezime, putere, ungere și bunătate. Nu-mi puteam stăpâni lacrimile care au început să-mi șiroiască pe obraji, udând pământul uscat al sufletului meu. Dorurile și întrebările mele își primiseră răspunsul.

După ultima sesiune, m-am întors la hotel alături de câteva dintre invitate. M-am străduit, cu stângăcie, să găsesc cuvintele potrivite pentru a le explica ce se petrecea în mine.

„Dar sunt chiar adevărurile despre care scrii și vorbești chiar tu”, a observat Bobbie.

Avea dreptate, însă până atunci nu le auzisem rostite cu voce tare. Ani de zile nutrisem simțământul că eram singură, vorbind într-o încăpere închisă. Puteam vedea dincolo de pereții ei, însă nu fusesem în stare să ies afară până când cineva a deschis larg ușile și m-a chemat să pășesc într-un spațiu larg și deschis, plin de lumină și râset.

Bobbie și-a pus mâna pe genunchiul meu, zicând: „Acum nu mai ești singură.” Am încuviințat printre lacrimi, simțindu-mă ca o copilă, dar fără să-mi pese cât de puțin. Seara aceea a constituit un punct de cotitură. Nu cred că-mi dădusem seama că mă apăsa singurătatea, până în momentul în care m-am simțit inclusă printre surorile mele. Eram cu adevărat una dintre ele și intram în rândurile lor pentru a pune umărul împreună la schimbarea lumii. Faptul că mă simțeam legată de alte femei care auziseră aceeași șoaptă mă umplea de putere, fiind totodată uimitor și eliberator.

Poate că ați trăit și voi o experiență asemănătoare. Ați avut vreodată senzația că stați undeva, afară, privind înăuntru, pentru ca mai apoi să deveniți dintr-o dată parte a grupului din interior? Fiice, surori, mame și prietene, să știți că și voi aparțineți acestui grup. Nu sunteți singure. Nu ați fost niciodată. Voi sunteți vegheate și întâmpinate

cu brațele deschise de toate celelalte surori care poartă în inima lor șoapta divină.

Nu ați fost incluse doar pentru că celelalte au observat că nu fuseserăți invitate, astfel că bunele maniere le-au obligat să vă întindă mâna. Nu este câtuși de puțin așa. Voi sunteți incluse pentru că aparțineți unui grup de femei și de bărbați care se ridică acum la chemarea Stăpânului.

Locul vostru este însă aici. Cel Sfânt v-a uns și voi toți o știți prea bine. Nu v-am scris aceste lucruri să vă spun ceva ce nu cunoașteți, ci să vă confirm adevărul pe care îl știți și să vă aduc aminte că adevărul nu dă naștere minciunii.
(1 Ioan 2:20-21, traducerea The Message)

Descoperirea faptului că locul meu era între celelalte surori ale mele a însemnat nespus de mult pentru mine. Deși călătoream și vorbeam în fiecare săptămână în fața a sute de femei, mă simțeam adesea ca un musafir. Când ești mereu în vizită și nu aparții niciodată locului poți ajunge să te simți tare singură. Așadar, haideți să lămurim acum lucrurile, preaiubitelor: voi nu sunteți simpli vizitatori, ci parte a familiei. Când cei mulți formează un singur trup, cuvintele rostite au ecou, relațiile se întăresc și volumul mesajului sporește. Șoapta divină ne invită să strângem legăturile dintre noi.

Cum rămâne atunci cu strigătul amintit mai devreme?

Voi să nu strigați, să nu vi se audă glasul și să nu vă iasă o vorbă [o șoptă] din gură, până în ziua când vă voi spune: „Strigați!”
Atunci să strigați. (Iosua 6:10)

Uneori, când șoapta urmează să fie înlocuită de strigăt, trebuie să așteptăm momentul potrivit. Vedeți, noi trăim acum pe Pământ într-o vreme primejdioasă, dar de importanță strategică. Așa cum a lucrat Dumnezeu cu Ierihonul, și acum va înconjura în liniște anumite întărituri pentru ca, la vremea potrivită, să le năruie cu un strigăt.

Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va cobori din cer.
(1 Tesaloniceni 4:16)

La auzul glasului Său, domnia morții și a nimicirii se va năruî.

Israeliiții au înconjurat Ierihonul de șapte ori înainte să aibă puterea de a striga. Tot astfel, leoaicele înțelepte nu răcnesc decât dacă sunt sigure de reușita ambuscadei. Importante nu sunt zgomotul și strigătul, cât acțiunea strategică. Niciuna dintre noi nu ar trebui să declare ceea ce nu poate duce la îndeplinire.

Nu toate șoptele trebuie să se transforme în strigăte.

Cum se zvârcolește o femeie însărcinată, gata să nască, și cum strigă ea în mijlocul durerilor ei... (Isaia 26:17)

Ani de-a rândul, ne-am strigat durerea, fiecare în parte sau toate laolaltă, însă nu acesta este răspunsul, ci aducerea pe lume a vieții, în urma durerii chinurilor noastre. Haideți să răscumpărăm chinurile nașterii, prejudecățile și chiar durerea, pentru a aduce pe lume o generație de fiice puternice și hotărâte.

Când strigătul devine răget

Oricine poate striga. Însă nu oricine poate să scoată un răget, cel puțin nu înainte să vină vremea potrivită.

Ce anume este răcnetul? Nu este un strigăt foarte tare. Mai întâi de toate, el este o declarație neînfrică. Răcnetul este mijlocul prin care primește glas ceva primar, care nu mai poate fi zăgăzuit înăuntru și care este întrucâtva de neînțeles. Potențialul acestui răcnet de leu se găsește în fiecare dintre noi, însă nu se manifestă în mod individual. Cred că, pentru oameni, răcnetul amintit reprezintă expresia colectivă a ceva mai mult decât niște simple glasuri. Cred că este sunetul care însoțește trăirea vieții de credință în văzul tuturor, odată cu împărtășirea nădejdi noastre și cu exprimarea iubirii lui Dumnezeu.

Poate că unele dintre voi vă amintiți cântecul din anii '70 al lui Helen Reddy, ale cărui versuri spuneau: „Sunt o femeie, ascultați-mi răcnetul!” Înțelegeți, vă rog, că nu sugerez faptul că doar femeile ar trebui să-și ridice glasul ca un răcnet. Nici nu încurajez femeile să răcnească la bărbați sau bărbații la femei. Cred că a venit timpul să ne ridicăm glasurile și să le reunim împreună într-un răcnet!

Aud chiar acum în duhul meu cuvintele: „Pregătiți-vă, ficele Mele, fiindcă strigătul vostru reunit poate deveni un răcnet care se va ridica pe Pământ și care va face să se reverse binecuvântarea din ceruri.” După cum spunea Winston Churchill, „Nu eram eu leul, însă mi-a revenit mie sarcina de a scoate răgetul lui.”

Tot astfel, nu suntem noi leul, însă ne-a revenit nouă sarcina de a da glas răgetului Leului nostru. Numai Isus este Cristosul și Leul din Iuda. Noi suntem ucenicii Lui, care Îi fac răcnetul să răsună. Ce anume Îl face pe Domnul nostru, pe Leul din Iuda să răcnească? Cred că vom descoperi răspunsurile pe măsură ce aflăm ce îi face pe lei și pe leoaicele din sălbăticie să ragă.

Deși masculul și femela rag deopotrivă, răgetul fiecăruia are cauze diferite. Motivul de căpătâi pentru care răcnește un leu este acela de a-și proclama supremația asupra teritoriului său și de a-l apăra. Odată cu lăsarea întinericului, masculul care conduce grupul (sau masculii) se ridică în picioare, își lasă capul în jos și trage în plămâni aerul nopții. Apoi sloboade un răget. Sunetul lui răsună pe întregul său teritoriu, declarând: „Sunt vigilent, sunt puternic și sunt aici, gata să-mi apăr teritoriul și familia împotriva oricui îndrăznește să mă provoace. Nu voi da înapoi dacă încearcă cineva să îmi fure leoaicele sau puii. Hrana noastră nu va fi șterpelită de vagabonzii care nu fac parte din familie.”

Răgetul leului le intimidează pe hiene. Puterea lui răzbate în lung și-n lat, dând de înțeles tuturor celor ce pândesc în beznă că încercarea de a hărțui acel grup de lei nu va fi trecută cu vederea. Răgetul bagă spaima în eventualii intruși, stabilind clar granițele.

Leii mai rag pentru a-i localiza pe membrii grupului lor. Răgetul spune: „Eu sunt aici. Dar voi?” Leoaicele și lei înrudiți răspund la rândul lor prin răgete.

Intensitatea și volumul răgetelor spun multe despre trăsăturile unui leu. Răgetul comunică mărimea, vârsta și starea fizică. Pe scurt, el spune: „Știu că nu mă vedeți, dar îmi auziți și îmi simțiți răgetul? Nu vă puneți cu mine!” În final, dar nu în cele din urmă, lei rag când sunt supărați.

Acum, când scriu cuvintele acestea, nu pot să nu mă gândesc la râvna mistuitoare pe care o simțea Isus pentru casa Tatălui Său. Ne îmboldește și pe noi aceeași pasiune îndeajuns încât să ne plecăm

capetele, să ne umplem viața cu prezența divină și să declarăm că avem o relație cu El?

Să vedem acum ce anume stârnește răgetul leoaicei.

Aidoma leului, leoaica rage pentru a-și proclama stăpânirea asupra unui teritoriu, pentru a-l apăra și pentru a-și valida relația cu membrii grupului. Ea rage și când are nevoie de ajutorul și de apărarea celorlalte leoaice, pentru a pune pe fugă dușmanii. Rage pentru a chema puii rățăciți sau pe cei care hoinăresc și s-au îndepărtat de casă. Însă motivul principal pentru care răcnește o leoaică este acela de a-și proteja puii.

Citez drept ilustrație un pasaj dintr-un studiu desfășurat vreme de doi ani cu privire la motivele din spatele răgetelor leilor.

Se pare că, atunci când se strâng laolaltă, femelelor nu doar că le este mai ușor să își apere puii când dau peste masculi care i-ar putea ucide, ci răgetele lor reunite reduc șansele să aibă parte de asemenea întâlniri primejdioase.²¹

Leoaicele rag de obicei la unison, fiindcă răgetul uneia singure ar putea fi greșit interpretat de un leu din afara grupului drept o invitație de a se împerechea cu ea. Ultimul lucru pe care îl doresc leoaicele este să atragă un mascul care să le ucidă puii și să preia conducerea familiei. Un leu hoinar omoară adesea puii, pentru ca leoaicele să fie gata să se împerecheze mai curând cu el (leoaicele nu se împerechează câtă vreme au pui de care se îngrijesc). În felul acesta, masculul își asigură mai degrabă succesorii.

De-a lungul timpului, cei care au studiat comportamentul leilor au crezut că motivul de căpătâi al viețuirii leoaicei în cadrul unei rețele sociale stătea în abilitatea sporită de a vâna pe care le-o conferă grupul. Acum au ajuns să pună la îndoială concluziile cercetărilor anterioare și să creadă că motivul cel mai important pentru care leoaicele trăiesc în grupuri alcătuite din femele înrudite este acela al protejării puilor, pe locul al doilea situându-se coordonarea eforturilor în vederea procurării hranei.

Când am citit că motivul din spatele răgetului grupului de leoaice este cel al îndepărtării pericolului pierii puilor, aproape că mi-a venit să plâng. Studiul amintit a arătat că un grup de numai trei leoaice care răgeau împreună a fost de ajuns pentru a-și feri puii de moarte.²²

Ce învățătură tragem noi de aici?

Singur, ești lipsit de apărare. Împreună cu un prieten poți înfrunta tot ce e mai rău. Ai putea găsi și un al treilea care să vi se alăture? Funia împletită în trei nu se rupe ușor.
(Eclesiastul 4:12, traducerea The Message)

Să nu credeți niciodată că o mână de oameni cărora le pasă nu pot schimba lumea. Fiindcă, într-adevăr, doar atâția au fost cei care au schimbat vreodată ceva.

– MARGARET MEAD

Dacă leoaicele știu că puii lor nu sunt în siguranță când ele sunt izolate de alte leoaice, de ce încercăm noi să fim atât de independente? Împreună putem să ne apărăm copiii de moarte și nimicire. De unele singure, nu avem nicio șansă.

Dacă așa stă situația, de ce ne este atât de teamă să recunoaștem că avem nevoie unele de altele? Nu trebuie să implicăm mulțimi întregi de oameni; avem nevoie doar de câțiva în inima cărora clocotește grija și pasiunea, ca să schimbăm lumea pentru mari mulțimi.

Rugăciunea răsună ca un răget

Numai leoaicele înrudite între ele îndrăznesc să ragă fără teamă. Ele știu că au nevoie nu doar de glasul, ci și de protecția surorilor lor.

De ce ar trebui să ne însoțească pe noi, ficele-leoaice ale Domnului, un răget asemănător?

Suntem chemate să ne ridicăm glasul pentru a declara stăpânirea Lui plină de autoritate și supunerea noastră față de El. Ne ridicăm glasul ca să îi chemăm pe cei pierduți. Vocea noastră îi va călăuzi pe cei tineri sau rătăcitori înapoi, spre siguranța căminului. Facem văzduhul să se cutremure, pentru a ține pe loc intrușii, dușmanii și hoții. Răcnetul căruia îi dăm glas împreună îi apără pe copiii noștri de moarte și de nimicire. Nu vom întâmpina bezna cu buzele pecetluite.

Nu-mi pot închipui motive mai întemeiate decât cele de mai sus. Chiar și acum mă cuprinde furia la gândul că am păstrat atâta vreme tăcerea. Nu aveam niciun drept să tăcem când eram însărcinate să vorbim în numele celor al căror glas nu se aude. Vremea e târzie. Întunericul s-a întezit peste măsură în timp ce noi am stat cufundate în somn. Acum, când ne-am trezit, trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu

să ne sporească eforturile în timp ce noi Îi răspândim lumina. Rugăciunea este motivul cel mai puternic al strângerii noastre laolaltă. Vom avea nevoie de protecție, înțelepciune și strategii divine pentru a purta războiul acesta.

Isus a spus: „Iubește-L pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată pasiunea, rugăciunea și inteligența ta” (Matei 22:37, traducerea *The Message*).

Iată cele trei moduri esențiale cu ajutorul cărora putem intensifica volumul, transformând strigătul nostru într-un răget: pasiunea, rugăciunea și inteligența. Când Îi consacrăm Domnului aceste trei domenii ale vieții noastre, ele se contopesc, așa încât ne vom exprima iubirea față de Dumnezeu prin rugăciuni pline de pasiune și de inteligență.

Începem cu puțin, însă credem că vor urma lucruri mărețe. Dumnezeu ne promite că este prezent ori de câte ori se strâng doi sau mai mulți în Numele Lui. Rugăciunea este cea care pregătește drumul purtării de grijă din partea lui Dumnezeu, precum și a revelării scopurilor și strategiilor Sale. Surori leoaice, sunt încredințată că ați putea găsi două femei care să se roage alături de voi... chiar și prin telefon.

În timp ce ne ridicăm, ne strângem laolaltă și ne facem auzit glasul, fie ca Dumnezeu să facă multe grupuri de câte trei să crească neîntârziat și să ajungă să numere treizeci. Fie ca grupurile de treizeci să crească apoi de zece ori și să ajungă la trei sute, cele trei sute să se înmulțească și ele, până la trei mii, apoi la treizeci de mii, și tot așa mai departe, până când vom alcătui o oștire ale cărei rugăciuni se ridică spre cer ca un răget puternic. A sosit vremea să răsune prin noi răgetul Leului nostru.

Ridicați-vă cumpliți,

Aprigi lei, din somn treziți,

Făr'de număr, oastea mea,

Lanțul îl veți sfărâma,

Sunteți mulți, ei sunt câțiva.

- Percy Bysshe Shelley²³

Leoaice, ridicați-vă glasul!

Note

CAPITOLUL 2 - O FORȚĂ NEVĂZUTĂ

1. Nicholas D. Kristof și Sheryl WuDunn, *Half the Sky: Turning Oppression into Opportunity for Women Worldwide* (New York: Knopf, 2009), xx.
2. Kristof and WuDunn, *Half the Sky*, xx.
3. Kristof and WuDunn, *Half the Sky*, xxi.
4. Kristof and WuDunn, *Half the Sky*, 250.

CAPITOLUL 3 - PERICULOS DE TREZE

1. Nicholas D. Kristof și Sheryl WuDunn, *Half the Sky: Turning Oppression into Opportunity for Women Worldwide* (New York: Knopf, 2009), xviii.

CAPITOLUL 3 - PERICULOS DE TREZE

1. Lisa Bevere, *Fight Like a Girl: The Power of Being a Woman* (New York: Warner Faith, 2006), 42.
2. Sue Monk Kidd, *The Dance of the Dissident Daughter: A Woman's Journey from Christian Tradition to the Sacred Feminine* (New York: HarperCollins, 1996), 27.
3. Marianne Williamson, *A Woman's Worth* (New York: Random House, 1993), 20.
4. Marianne Williamson, *A Woman's Worth*, 21.
5. Marianne Williamson, *A Woman's Worth*, 21.
6. „What's Your Quotation Quotient?” *Monterey County Herald*, May 4, 2010, www.montereyherald.com/entertainment/ci_14961372.

CAPITOLUL 8 - LEOAICELE JOACĂ UN ROL STRATEGIC

1. *Random House Webster's College Dictionary*, s.v. „prowess”.

2. Margaret Mead, ThinkExist.com, http://thinkexist.com/quotation/sister_is_probably_the_most_competitive/12512.html.
3. Lisa Bevere, *Nurture: Give and Get What You Need to Flourish* (New York: Hachette, 2008), 57.

CAPITOLUL 10 - PĂȘIND ALĂTURI DE UN LEU

1. C.S.Lewis, *Prince Caspian: The Return to Narnia* (New York: HarperCollins, 1979), 131-132.
2. Lewis, *Prince Caspian*, 149.
3. Lewis, *Prince Caspian*, 150.
4. Alan Axelrod, *Elizabeth I, CEO: Strategic Lessons from the Leader Who Built an Empire* (Paramus: NJ: Prentice Hall, 2000), 6.
5. Axelrod, *Elizabeth I, CEO*, 250.
6. Axelrod, *Elizabeth I, CEO*, 83-85.

CAPITOLUL 11 - DE LA ȘOAPTĂ LA RĂGET

1. Ludwig van Beethoven, ThinkExist.com, http://thinkexist.com/quotes/ludwig_van_beethoven/2.html.
2. Ralph Waldo Emerson, ThinkExist.com, http://thinkexist.com/quotation/none_of_us_will_ever_accomplish_anything/223531.html.
3. Jon Grinnell, „The Lion’s Roar: More Than Just Hot Air”, *Zoogoer*, May-June 1997, <http://nationalzoo.edu/Publications/ZooGoer/1997/3/lionsroar.cfm>.
4. Grinnell, „The Lion’s Roar”.
5. Percy Bysshe Shelley, *The Mask of Anarchy*, Art of Europe, www.artofeurope.com/shelley/she5.htm.

Această carte și multe alte resurse din partea lui John și Lisa Bevere sunt disponibile în limba română pentru a fi descărcate:

www.MessengerInternational.org
www.CloudLibrary.org

Resurse adiționale în multe limbi sunt disponibile pentru vizualizare & descărcare pe Youtube.com & Yuku.com și pe multe alte situri media.

Trezirea

Leoaica se ridică din toropeala ei. O imagine magnifică a tăriei, a pasiunii și a frumuseții. Simpla ei prezență domină peisajul, îi protejează pe cei tineri și îl împuternicește pe leu. Când călătoresc în grup, leoaicele devin o forță strategică și creativă demnă de remarcă, comportându-se de parcă ele ar determina schimbarea lumii din jurul lor.

Și tu ești o leoaică

În Trezirea leoaicei, Lisa Bevere ne prezintă viața și imaginea leoaicei ca pe o combinație de îndârjire și tandrețe. Scoțând la iveală numeroase caracteristici surprinzătoare ale acestei ființe uimitoare, Lisa le încurajează pe femei să descopere o pasiune proaspătă pentru viața lor.

Descoperă ce înseamnă să:

- să fii o reprezentare splendidă a tăriei
- să îi protejezi cu îndârjire pe cei tineri
- să vorbești în dreptul celor reduși la tăcere
- să trăiești la lumină și vânezi la întuneric
- să îți înalți glasul cu putere pentru a schimba totul în jur

Înțesată cu informații pătrunzătoare din natură și cu o mulțime de referințe biblice despre leoaică, Trezirea leoaicei constituie o chemare adresată femeilor de a se ridica cu putere pentru a schimba lumea din jurul lor.

Noi suntem leoaica trezită

Cu pasiune. Actuală. Ușor de înțeles. Cu putere. Nostimă. Aceste cuvinte o descriu pe Lisa Bevere - vorbitor internațional, autor de succes și coproducător al emisiunii TV „The Messenger”, care se recepționează în mai mult de 216 de țări. Cu o transparentă caracteristică, Lisa împărtășește Cuvântul lui Dumnezeu îmbibat cu experiențe personale pentru a împuternici femeile să descopere puterea libertății. Inima ei este plină de pasiune pentru dreptatea socială, iar ca avocat al schimbării i-a mobilizat și pe alții să ia parte la ameliorarea suferințelor din lume.

9 786068 218427 >

SUCCEED
PUBLISHING